விவேக போதினி

" எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ஆனந்தவூ புரட்டாசிமீ : 1914-வூ அக்டோபர்மீ } பகுதி 4

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

6. தாயுமானவர்

17. மானஸ பூஜை

துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்கர்ம
  துட்டதே வதைக ளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே
  தொழும்பனன் பபிடேக நீர்
உள்ளுறையி லென்னுவி நைவேத்தியம் ப்ராண
  னொக்குமதி தூப தீப
மொருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
  வொப்புவித் தேன்கருணை கூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே
  தெளிந்ததே னேசி னியே
திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே
  தெவிட்டாத வானந் தமே
கள்ளனறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்
  கலக்கவரு நல்ல வுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
  கருணா கரக்க டவுளே.

(கருணாகரக்கடவுள்—8)

18. வேண்டுகோள்

எண்ணரிய பிறவிதனின் மானுடப் பிறவிதா
  னியாதினும் மரிதரிது கா
ணிப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
  வேதுவருமோ வறிகி லேன்
கண்ணகனி லத்துநா னுள்ளபொழு தேயருட்
  கனவட் டத்தி னின்று
காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
  கலந்துமதி யவச முறவே
பண்ணுவது நன்மையிந் நிலைபதியு மட்டுமே
  பதியா யிருந்த தேகப்
பவுரிகுலை யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
  பண்ணவித னருளி னாலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
  வேண்டுவே னுமதடிமை நான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
  வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(சித்தர்கணம்—4)

19. கற்றறிமூடர்

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்க ணல்லவர்கள்
  கற்றுமறி வில்லா தவென்
கர்மத்தை யென்சொல்வேன் மதியையென் சொல்
  கைவல்ய ஞான நீதி [லுவேன்
நல்லோ ருரைக்கிலோ கர்மமுக் கியமென்று
  நாட்டுவேன் கர்ம மொருவ
னாட்டினு லோபழைய ஞானமுக் கியமென்று
  நவிலுவேன் வடமொழி யிலே
வல்லா னொருத்தன்வர வுந்த்ரா விடத்திலே
  வந்ததா விவக ரிப்பேன்
வல்லதமி ழறிஞர்வரி னங்ஙனே வடமொழியின்
  வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்
வெல்லாம லெவரையு மருட்டிவிட வகைவந்த
  வித்தையென் முத்தி தருமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
  வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(சித்தர்கணம்—10)

CALENDAR–பஞ்சாங்கம்

யோ	தஇ	இங்	தமிழ்	வார	ஆநந்தஹு ஐப்பசிமூ { சாலிசகம் 1836 கலியப்தம் 5015 } பசலி 1324 கோல்லம்-1090 { 1914 ஹு அக்டோபர்மூ—நவம்பர்மூ
ரசு	26	17	1	சனி	திர 26-55, உத 42-10, பிரா 13-3, வணி 26-55, திவி 2-24, அக 29-32, துலாரவி 2-13, அனு 4, சுக் 18-0, சூன்ய திதி துலாவிஷு ஆலயசனி பிரதோ நாசசதுர்தெசி மா சி மந்திர தீபம் சூன்யார்கம்
பு	27	18	2	ஞா	சது 21-37, ஹஸ் 38-31, மா 5-53, வை 52-34, சகு 21-37, திவி 1-53, ரா 27-42, புதவக்ரம் 55-7, திதித்வயம் தீபாவளி கேதாரவிரு வை சிரா லக்ஷ்மி கு பூ சர்வ அமா. [அமா பிண்டபிய இஷ்டி மழை 2-க்குள்
செ	28	19	3	திங்	● அமா 15-57, சித் 34-33, விஷ் 50-43, நா 15-57, சே 1-12; ரா 18-10, விசா 1 செ 56-42, பிரதிதி சோம
ரபு	29	20	4	செ	பிர 10-4, சுவா 30-26, பிரி 42-56, பவ 10-4, ரா 12-59, கார் சுத் சித் 4 ரவி 22-13, பச்சாதஸ்தபுத 55-7, சுவா 3 வக்புத 6-0, சங் தரி பலி பிர கோவஸ்த பூ பிராகுததியா.
	1	21	5	புத	துதி 4-13, திரு 54-12, விசா 26-22, ஆயு 35-13, கௌ 4-13, ரா 6-17, அக 29-25, மழை 4-க்குள்.
சு	2	22	6	வியா	சது 53-8, அனு 22-35, ஸௌ 27-47, வணி 25-46, ரா 6-25, கே 1 சுக் 5-8, சது விரு கரிநாள்.
ர	3	23	7	வெ	பஞ் 48-23, கே 19-19, சோ 20-47, பவ 20-45, ரா 3-18, சுவா 1, ரவி 42-13, ஸ்கந்தபஞ்சமி. [ஸ்கந்தசஷ்டி.
செபு	4	24	8	சனி	சஷ் 44-27, மூல 16-43, அதி 14-19, கௌ 16-25, திவி 12-43, ரா 10-27, விசா 2 செ 47-0, சுவா 2 வக்புத 7-8,
கு	5	25	9	ஞா	சப் 41-24, பூரா 14-54, சுக 8-28, கர 12-55, ரா 5-16, அக 29-22, விர்ச்சிகாய 51-16, குருவக்ரநிவ 43-7, சப் விரு
	6	26	10	திங்	அஷ் 39-28, உத் 14-4, திரு 3-22, சூல 55-49, பத் 10-26, திவி 24-7, சிர உப சிலவிடங்களில்காற்றநிகம். [கல்பாதி.
ரபுசு	7	27	11	செ	நவ 38-46, திரு 14-25, கண் 56-4, பா 9-7, திவி 24-40, சுவா 2, ரவி 2-13, சுவா 1 வக்புத 34-20, கே 2 சுக் 56-33
	8	28	12	புத	தச39-17, அவி 15-58, விர் 53-52, தை 9-1, ரா 5-28, மழை 7-க்குள். [கிரதயுகாதி.
செ	9	29	13	வியா	ஏகா 41-5, சத 18-44, துரு 52-42; வணி 10-11, ரா 6-33, அக 29-16, விசா 3 செ 33-9, சர்வஏகா உத்தானைகா
ர	10	30	14	வெ	துவா 44-9, பூர 22 46, வியா 52-28, பவ 12-37, ரா 19-31, சுவா 3 ரவி 22-13, கூிராம்திபூ சுவா ரோம. [கோபத்ம பூர்.
பு	11	31	15	சனி	திர 48-11, உத்தி 27-49, ஹர் 52-55, கௌ 16-10, தியா—0—0 சித் 4 வக்புத 57-30, சனிப்ரதோ.
	12	1	16	ஞா	சது 52-58, ரேவ 33-39, வஜ் 53-55, கர 20-34, திவி 0-44, வைகுண்ட சதுர்தெசி.
ர	13	2	17	திங்	○ பௌ 58-7, அசு 39-56, வித் 55-10, பத் 26-32, ரா 0-3, அக 29-10, சுவா 4 ரவி 41-58, அன்னபிஷேகம் தகூஸா ம கார் ஸ்நா பூர் ஆ சா மா வை.
செபு	14	3	18	செ	பிர 60-0, பர 46-20, விய 56-28, பா 29-3, திவி 6-30, கார் பகு விர்ச்சிகசெ 2-24, பிராகு தயபுத 55-7, இஷ்டி விய சிரா.
	15	4	19	புத	பிர 3-19, ✻ கார் 52-29, வரி 57-29, கௌ 3-19, திவி 19-24, கார் உப மழை 5-க்குள்.
சு	16	5	20	வியா	துதி 8-4, ரோ 57-59 பரி 57-57, கர 8-4, ரா 7-3, கே 3 சுக் 44-44, கரிநாள்.
ர	17	6	21	வெ	திரு 12-3, மி 60-0, சிவ 57-44, பத் 12-3, திவி 13-2, அக 29-5, விசா 1 ர 0-43, சங், ச
செ	18	7	22	சனி	சது 15-3, மிரு 2-29, சித் 56-33, பா 15-3, திவி 24-39, அனு 1 செ 31-33.
புசு	19	8	23	ஞா	பஞ் 16 46, திரு 5-50, சா 55-20, தை 16-46, ரா 8-0, புதவக்ரநிவ 55-7, சுக்ரவக்ரம் 40-7, சஷ்டிதிதி. [சப்திதி சிலவிடங்களில் மழையினால் சௌக்யமுண்டு.
ர	20	9	24	திங்	சஷ் 17-12, புன 7-56, சுப 51-11, வணி 17-12, திவி 28-17, விசா 2 ரவி 19-28,
	21	10	25	செ	சப் 16-26, பூச 8-52, சுப் 47-1, பவ 16, 26, ரா 11-41, அக 29-2, அஷ்டமிதிதி காளாஷ்டமி.
பு	22	11	26	புத	அஷ் 14-26, ஆயி 8-36, பிரா 41-59, கௌ 14-26, ரா 8-54, சுவா கா ரிசுபுத 30-0, மழை 3-க்குள்.
ரசெ	23	12	27	வியா	நவ 11-21, மக 7-13, மா 36-19, கர 11-21, திவி 26-28, விசா 3 ரவி 37-36, அனு 2 செ 1-4.
ரசு	24	13	28	வெ	தச 7-23, பூர 4-59, வை 29-34, பத் 7-23, திவி 22-0, விக்கிரமசகம் 19-71, கே 2 வக்சுக் 36-40, ஸ்மாஏகா வைசிரா.
	25	14	29	சனி	ஏகா 2-42, துவா 54-41, உத் 2-3, ஹ 56-28, விஷ் 22-32, பா 2-42, திவி 21-50, அக 28-56, துவாதி வை ஏகா.
ர	26	15	30	ஞா	திர 51-37, சித் 54-28, பிரி 15-5, கர 24-30, திவி 17-10, விர்ச்சிகரவி 56 20, துலா கி திரயோதிதி பிரதோ கடமுழுக்கு.

			சனி
ராகு.	15 விர்ச்சிக செ		
குரு.			கேது
	சுக்	ரவி செ பு	

விவேக போதினி

தொ.7.] ஆனந்தஸு புரட்டாசிமீ [பகுதி. 4.

மோக்ஷ ஸோபாநம்

THE STEPS TO THE GOAL

3. பக்தியோகம் (தொடர்ச்சி)

பக்தியோகம் இன்னது என்பது நன்கு விளக்கப்பட்டது முன் பாகத்தில். பக்தியோகநிலையை அடைவதற்கு (1) மூடமாயிருப்பினும் நிஷ்காம்பமாயிருத்தல் வேண்டும்: (2) ஈசன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி இருக்கவேண்டியதில்லை: (3) வைதிக கர்மானுஷ்டானம் இல்லாது தனித்திருக்கக் கூடாது: (4) விக்ரஹாராதன ரூபமாகத் தானிருக்கவேண்டும்: (5) சில ஸமயங்களில் வெளிப்பட்டும் வரலாம்: (6) ஈசனுடன் ஒருவித் ஸம்பந்த பாவனையால் நிகழவேண்டும் அதிதீவ்ரமாக. (7) தடைகள் தர்க்கலாகாது என்ற ஆவல், ஈசன் வழிபாட்டை தன் வழிப்படி உத்ஸாஹத்துடன் செய்வதையே வாழ்க்கைத் தொழிலாக மதித்து நடத்துவது ஆகிய இவ்விருவிதமாக இருக்கும் இந்த பக்தியின் தன்மை, என்று விஸ்தாரமாக விளக்கப்பட்டது.

(1) இதிலிருந்து பொதுவாக ஒரு சங்கை உண்டாகலாம். இந்த பக்தியைப் பார்த்தால் ஒருவித ஸாதாரணமான மனோநிலையாகத் தானே இருக்கிறது! இதைப் பக்தியோகம் என்று மேன்மைப்படுத்திக் கூறவேண்டியதில்லையே என்னலாம். உண்மையை ஆழ்ந்து விசாரிக்குங்கால் இந்த அபிப்ராயம் தவறு என்பது நன்கு விளங்கும். இந்த பக்தி மூடமாயினும் நிஷ்காம்யமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில்தான் அடங்கியுள்ளது இந்த சங்கைக்கு உத்தரம். இதை நன்குவிளக்க நமது சாஸ்திரங்களில் இரண்டு பதங்கள் மனதின் பற்று விஷயத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு. அவையாவன ஆஸக்தி, ஆச்ரயம் என்பவைகளே. பொதுவாக எவ்வளவு கற்றுத் தேர்ந்தவர்களுக்கும் அவர்கள் செய்யும் தொழில்களில் இவை எப்பொழுதும் இரண்டுபட்டே இருக்கும், உத்யோகம் வ்யாபாரம் முதலியவை செய்யும் ஜனங்களுக்கு ஆச்ரயம் தமது தொழில்கள்: ஆஸக்தி, தன் குடும்பம்தான். இந்தக்குடும்பமும் தானும், உள்ளவரையில் ஸுகமாக இருந்துகாலம்தள்ளிவிட வேண்டும் என்பதிலேயே ஆஸக்தி ஒவ்வொருவனுக்கும்: இதுநிறைவேற, தொழில்களை அவர்கள்ஆச்ரயிப்பதே வழக்கமாகிவிட்டது. இப்படி உலக இயற்கையெல்லாம் இருக்க, பரமபுருஷார்த்தங்களைத்தரும் தன்மை வாய்ந்த கடவுள் வழிபாடு (ஈச்வரபக்தி) விஷயத்திலும் இது நம்மை விட்டு விலகுவது மிகக்கடினம். அங்கும் இந்த ஆஸக்தி ஆச்ரயபேதம் வந்து சேர்ந்து முதலில் காம்ய பக்திக்குத்தான் இடம் ஏற்படும். இது வெகுகால கர்மயோகம், பக்தி ஆகிய இவைகள் பழக்கத்தால்தான் நிஷ்காம்யமான யோகநிலையை அடையவேண்டும். இந்த நிலையில் ஆஸக்தி ஆச்ரயம் இரண்டும் ஒன்றுபட்டுவிடும். இதில் ஈசன் வழிபாடுதான் ஆச்ரயமாகும்: அவனிடம் உள்ளபடி ஈடுபட்டிருப்பதேதான் ஆஸக்தியாகிவிடும்: மற்றைய ஆஸக்தி ஆதாரமாக விருந்தவெல்லாம் ஈசன் பாரம் என்று ஒதுக்கப்பட்டு விடும். இந்த ஆஸக்தி, ஆச்ரயம் ஒருமைப்பாட்டின் சிறப்

யைத்தான் ஸ்ரீக்கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனுக்கு தன் ஸ்வரூபச் சிறப்பைக் கூறத் தொடங்கும் பகவத் கீதை 7-ம் அத்தியாய ஆரம்பத்தில்

என்னிடத்துப் பற்றும் இதயம் தனைப்பெற்றுச்
சொன்னதொரு யோகத் துறைமருவி—என்னையே
சார்ந்துநீ முற்றுமெனைச் சந்தேகம் அற்றினிது
தேர்ந்திடும்வண் ணம்கேள் சிறந்து.

என்று எடுத்து நன்கு விளக்குவதாகக்கூறி, இந்த ஒருமைப்பாடு (அதாவது ஆஸக்தி, ஆச்ரய ஒருமைப்பாடு அல்லது பற்று, சார்புச் சேர்க்கை) ஸித்திபெற முயலுவது மானிடருள் அருமை என்பதை

ஆயிரவர்க்குள் ளொருவன் ஆரியஸித்திபெற
நேயமுடனே முயல்வன் நீணிலத்தில்—

என்று கூறி, இதுநிலைத்து ஒருவன் பக்தி, பக்தியோகமாவதின் சிறப்பை நன்கு விளக்குகிறார். நாம்செய்யும் ஸாதாரணபக்தி எவ்வளவு தீவ்ரமாக இருப்பதாகத் தோன்றியபோதிலும், அது பக்தியோகமே ஆகாமலிருக்கலாம். நாம் பற்றுவிட்டுச் செய்யும் கர்மங்களெல்லாம் கர்மயோகமாகிவிடுமா? அவை எப்படி சாஸ்திரீயமாயும் ஒழுங்காயும் உள்ளவைகளாயின் கர்மயோகங்களாகுமோ அதுபோல சாஸ்திரீயமாயும் ஒழுங்காயும் ஏற்பட்டுள்ள காம்ய பக்தி முதிர்ச்சியில் ஆஸக்தி ஆச்ரயம் ஒன்றுபட்டுவிடும் நிலைவந்தால்தான் பக்தி எவ்வளவு மூடமாயினும் பக்தியோகமாகும். ஆகவே பக்தியோகம் நிஷ்காம்ய மூடபக்தி என்று கூறியதால் இந்த யோகத்திற்கு ஒருவிதக் குறைவும் ஏற்படாது.

(2) பக்தியோகத்திற்கு ஈசன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி வேண்டியதில்லை என்று கூறப்பட்டதே! இது எப்படிப் பொருந்தும்? என்ற சங்கை உண்டாகலாம். இதனால் தகுந்த ஈசன் விஷய உணர்ச்சி இல்லாது ஆஸக்தி ஆச்ரயம் கூடுவதுகூட கஷ்டமாக இருக்காதா என்று கூட கிளைபாய்ந்து விடலாம் இச்சங்கை. ஒரு விஷயத்தில் ஈடுபட்டு மனச்சஞ்சலம் ஓய்ந்து நிற்க அவ்விஷய பூர்ண உணர்வுவேண்டுவது அவசியமில்லை: சில விஷயத்தில் வ்யவஹரிப்பதற்குக் கூட இந்தப் பூர்ண உணர்வு அனாவசியம்தான். ஒருவன் நீந்தவேண்டுமாகில், த்ரவ தத்துவ சாஸ்திர ஒழுங்குகள் உணர்ந்துதான் ஆகவேண்டுமா? ஒரு படம், பதுமை இவைகளைக்கண்டு ஆனந்திப்பதற்கு அவைகளைச் செய்யும் திறமையும், அதன் அங்க அமைப்புக்களின் நுட்ப உணர்ச்சியும் அவசியம்வேண்டுமா? இயற்கையாக அமைந்துள்ள தோற்றங்களைக் கண்டு நாம் பிரமித்துப்போய் மனம் ஓய்ந்து நின்று விடுவதில்லையா? ஒருபுறம் ஒருமலை வீழருவியும், ஒருபுறம் பச்சைப்பசேல் என்ற மரக்கூட்டங்களும், ஒருபுறம் துள்ளிவிளையாடும் மானினங்களும், ஒருபுறம் இனிப்பாகக் கூவும் பலவர்ணப் பறவைகளும், ஒருபுறம் செவ்வானச் சிறப்புக் கிடையில் தலைநீட்டும் ஸூர்யனும், எதிர்ப்புறம் ஓடிப்பரந்துள்ள மைதானமும் அதன் முடிவில் நீலமாகப் பரந்துள்ள கடலும் அமைந்திருக்கும் இயற்கைத் தோற்றத்தைக்கண்டு எண்ணமிழந்து நிலைத்த மனத்துடன் தூண் போல் நிற்காதவர் உலகில் உண்டா! இங்கு கூறப்பட்ட விஷயங்களின் நுட்ப உணர்ச்சி இந்த ஈடுபாட்டிற்கு அவசியமா? நமது இந்திரிய மனாதிகளால் ஒருவாறு உணரும் திறனிருந்தால் போதும், ஒரு சிறந்த விஷயத்தில் மனங் குவிந்துவிட. நமது தாய் தகப்பன்மார்களை முன்னர் நன்றாக உணர்ந்து பின்புதான் நமக்கு அவர்களிடம் விருப்பம் உண்டாகிறதோ? இவைகளை எல்லாம் பற்றி ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒன்றில் ஈடுபட அதைப்பற்றிய நுட்ப

உணர்ச்சி வேண்டியது அவசியமில்லை: அதைப் பற்றிய ஒருவாறான உணர்வும், அது உள்ளது என்ற மாறா நிச்சயமும்தான் வேண்டும். ஈசன் விஷயத்தில் அவர் இருப்புவிஷய ஸந்தேஹம் பக்தியோக நிலையிலிருக்க இடமே இல்லை: ஒருவாறான உணர்வும் முன்படியால் ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே இந்த மனோநிலை நிலைப்பதற்கு வேண்டிய அங்கங்களிருப்பதால் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி யில்லாமலே ஈசன் வழிபாடு யோகமாக நிகழ இடம் உண்டு.

(3) வைதிக கர்மானுஷ்டானமில்லாது தனித்திராது பக்தியோகம் என்றுள்ளதை மறந்து அலக்ஷ்யம் செய்வதால்தான் போலி பக்திகளை எல்லாம் பக்தியோகங்களாக மதித்து இக்காலத்தவர் பலர் மோசம் போகின்றனர். இந்த குதர்க்கக் கொடுமையும் இதனால் மோசம் போவோர் இஹபரமிரண்டினிலும் புகுந்து திண்டாடும் கொடிய நிலைகளையும்பற்றிக் கூறினால்தான் இந்த பாகத்தை நன்கு ஆராய்ந்ததாகும். வைதிக கர்மாக்கள் பொதுவாக வர்ணாச்ரமம், ஸ்திரீ புருஷநிலை இவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளைப்பற்றி வேதங்களில் குறிக்கப்பட்டனவாயும், ஸ்மிருதி புராணாதிகளில் எடுத்து விஸ்தரித்து உதாரணங்கள் மூலமாய் விளக்கப்பட்டதாயும் உள்ள கர்மாக்களே வைதிககர்மா எனப்படும். இவைகளை ஒருவன் அனுஷ்டியாது பக்தியோகத்தை ஸரிவர அணுகவே முடியாது. மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளின் வழியாக நடைபெறும் கர்மா ஒன்றுகூட இல்லாது ஒரு க்ஷணங்கூட இருக்கமுடியாப் பரிதாபத் திண்டாட்ட நிலையில் மானிடர் அமைந்து கிடக்கின்றர். இந்த நிலையைவிட்டு அவர்களைக்கிளப்பி மனம்போன போக்கே போகாது கடைத்தேற உதவியாக விருப்பன வைதிக கர்மாக்கள். அவைகளை ஈசாஞ்ஞைப்படி நடப்பதாக எண்ணி அனுஷ்டித்தால்தான் மனச் சஞ்சலம் குறைந்து திண்டாட்டம் அடங்கிவரும் இந்த அனுஷ்டானமில்லாமல் ஈசனிடம் மூடமாகக்கூட நிலைப்பதற்கு வேண்டிய உணர்வு பாகம் ஏற்படவே மாட்டாது. ஆகவே, பக்தி நிலைபெற வைதிக ஸத்கர்மங்களை யோகமாக அனுஷ்டிப்பது அவசியமே. வைச்ய, ஸ்திரீ, சூத்திரர்களுக்கு இந்தக் கர்மானுஷ்டானம் மிகக் குறைவாக இருப்பதால், பொதுவாக பகவான் கீதை IX—ம் அத்யாயம் 26,27-ம் ச்லோகங்களில்

யாவனே பக்தியொடும் என்பொருட்டுப் பச்சிலையும்
பூவும் நறுங்கனியும் பூம்புனலும்—ஈவனே
தூமனத்தன் அன்னான் துலங்கக் கொடுத்தவற்றை
நான்மகிழ்ந்து கொள்ளுவனே நன்கு.

யாதொன் றியற்றிடினும் யாது நுகர்ந்திடினும்
யாதொன்றை ஓமித்தங் கீந்திடினும்—யாதோர்
தவஞ் செயினும் குந்தி தவப்புதல்வ செய்வாய்
உவந்தெனக்கிங் கர்ப்பணமா ஓர்ந்து.

என்று இருவகைப்படுத்திக்கூறியுள்ளார். முன்கூறியதற்கு முறையே த்ரௌபதி (துர்வாஸ மானபங்க ஸமயம்), கஜேந்திரன், சபரி, ரந்திதேவர் ஆகிய இவர்களே திருஷ்டாந்தம். இந்த ச்லோகம் பொதுவாக வைதிககர்மம் குறைந்துள்ள பெண்டுகள் முதலியோர்கள் தமது ஸ்வல்ப கர்மாக்களையும், பக்திஸம்பந்த கர்மாக்களையும் கர்மயோகமாகச் செய்தால்தான் பக்தி யோக நிலைக்கு வரலாம் என்பதை உணர்த்த வந்தது. அடுத்த ச்லோகமோ வைதிக கர்ம விஷயம் ஒழுங்காயும் விரிவாயும் ஏற்பட்டுள்ள க்ஷத்ரிய ப்ராஹ்மண வர்ணத்தாருக்கு கர்மயோகத்தால்தான் பக்தியோகத் தொடக்கம் ஏற்படும் என்பதைக் காட்ட வந்தது. இதற்கேற்பவே, அந்த அத்தியாயத்திலேயே பகவான் 32,33-ம் ச்லோகங்களில் இந்தக் கருத்தை இரண்டுவகைப் படுத்தியே வெளியிடுகிறார்:—

பெண்டிரும் வாணிகரும் பீடேவிர் சூத்திரரும்
கொண்டிடுதி ஈனக்குலத்தினரும்—அண்டியெனை
மிக்காரச் சேவித்து மேலான நற்கதியிற்
புக்கார வாழ்ந்திடுவார் போந்து.

புண்ணிய நற்பூஸுரரும் போதமலி ராஜருஷிக்
கண்ணியரும் மேலாம் கதியதனை—நண்ணுதலைச்
சொற்றிடலிங்கென்னே துயர்மலிபுன் வாழ்விதனைப்
பெற்றுளநீ நன்கெனையே பேண்.

ஆகவே எல்லோருக்கும் அவரவர்கள் வரையில் உள்ள வைதிக விஹித கர்மானுஷ்டானம் கர்மயோகமாக நடைபெறாது பக்தியோக நிலை வரவேமாட்டாது: வைச்ய, ஸ்திரீ, சூத்திரர்களுக்குக் கர்மம் குறைவு; க்ஷத்ரிய ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அதிகம் இவ்வளவுதான்.

இந்த இரு ச்லோகங்களையும் இக்காலத்தவர் எடுத்துக்கொண்டு கடவுள் வழிபாடு நடத்துங் காலத்து வைதிககர்மானுஷ்டானத்தையும்ஸ்மிருதி ஒழுங்கையும் கவனிக்கவேண்டியதில்லை: இப்படி மனங்கூசாது ஒழுங்குக்கு விரோதமாக நடப்பதே பக்தி முதிர்ச்சியைக் காட்டும் என்று குதர்க்க அபிப்ராயம் கொள்ளுகின்றனர். இதோடு நிறுத்தாது, வைதிக கர்மகாலமாகிய ஸந்திபா காலத்தில் பஜனைகளும், ஸ்மிருதி விரோதமாகவும், ஜாதிஒழுங்கு,ஸ்மார்த்த சௌச ஒழுங்கு இவைகளுக்கு விரோதமாகவும்,பக்திபாவசுத்தால் மேல்விழுந்து கூத்தாடுவது, எச்சில் கலப்பது, எச்சில் இலையில் புரளுவது முதலிய துர் அப்யாஸங்களிலிறங்கி பக்தியோகானுஷ்டானம் செய்யப் புகுந்து விடுகின்றனர்! இந்த அலங்கோலத்தை சாஸ்திரங்கள் எப்படி பக்தி என ஒப்புக்கொள்ளும்? இப்படிச் செய்வதால் கொஞ்சம் வரக்கூடிய பக்தி கூடப் பறந்தோடிப் போய்விடும்: பின்னர் அல்லவா இதுபக்தியோகத்தில் சேருவதற்கு? இந்த பக்தி வீண் மனக்கொதிப்பாகத்தான் முடியும்: முன்பின்னுள்ள நடவடிக்கைகளை ஸரிவர மாற்றி, அப்பாஸியை மோக்ஷவழி நடக்கும்படி தூண்டிவிடாது. உலகத்தில் சில காலம் நல்ல பக்தன் என்ற பெயரை உண்டாக்கி, மறைவாய் அப்யாஸியைக் கெட்ட காரியங்கள் விடாது செய்துவர உதவிசெய்து, இம்மையில் மாறாப்பழிக்கும் மறுமையில் நரகம், பூச்சி புழு நாயாதி ஜன்ம அனுபவ துக்கங்களுக்கும் தடையின்றி ஆளாக்கிவிடும். வீண் பஜனை, கூத்து, பாட்டு இவைகளில் முழுகுவது மாத்திரம் வைதிக கர்மானுஷ்டானமின்றி எப்படி பக்தியாகும்? இந்த மனக்கொதிப்பு வைதிக விஷய அச்ரத்தை, வீண் கர்வம், தான் விதி வரம்புக்குட்பட்டவனல்ல என்ற இறுமாப்பு இவைகளை உண்டாக்கி, தான் தாழ்ந்தஜாதியில் பிறந்தவனாயினும் மேல் ஜாதியானைவிடச் சிறந்தவன் என்ற பயனற்ற கொழுப்பைத்தான் அதிகப்படுத்தும்.

இதிலிருந்து வர்ணாச்ரமம் ஸ்திரீ புருஷ வரம்பில் நிலைபெற்று விரிந்துள்ள வைதிக கர்மஅனுதாவால் தத்காலத்தில் நடைபெற்று ஓங்கிவரும் கடவுள் வழிபாடுகள் எல்லாம் பக்தியோகமேயல்லாது காம்ய பக்தியையும் விடத் தாழ்ந்துள்ளனவும் மிக அபாயகரமாயுள்ளனவுமே என்பது வெளியாயிருக்கும். இதற்கு மாறாக ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்கள் தாஸர்கள் இவர்கள் உதாரணங்களைக் கொண்டுவந்து வைதிக கர்மானுஷ்டானமின்றி செய்யப்பட்ட பக்தியும் சிறந்தது என்று ஸ்தாபிக்க முயலலாம். இந்தக் குதர்க்கத்திற்கு ஸமாதானத்தையும் மற்றைய பக்தியோக அங்கங்களின் விஸ்தாரத்தையும் மேல் விளக்கிக் காட்டுவோம்.

காங்கோவிலிருக்கும் ஞாம்பர் என்னும் பூர்வ குடிகள்

THE NGOMBES OF THE CONGO

பீடிகை

ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள ஸ்வாதீன நாடுகளில் காங்கோ என்பது ஒன்று. அந்த நாட்டின் மத்தியில் காங்கோ வென்னும் ஒரு பெரிய நதி ஓடுகின்றது. இந்நதியின் இரு கரைகளிலும் ஸுமார் 350-மைல் விஸ்தீர்ணமுள்ள பிரதேசத்தில் ஞாம்பர் என்னும் ஒரு ஜாதியார் வசிக்கின்றனர். ஞாம்பர் என்றால் "உள் நாட்டார்" அல்லது "புதர்களில் வசிப்போர்" என்று அர்த்தம். இந்த ஜாதியார் தங்களுடைய முகங்களில் தங்களுடைய ஜாதி யடையாளங்களை வரைந்துகொண்டு பார்வைக்கு மிகவும் பயங்கரமாயிருப்பாரதலால் இவர்களை எளிதில் இன்னாரென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். இவர்களே காங்கோ நாட்டு ஜனங்களில் நாகரிக மடைந்தவர்களில் முதன்மையானவர்களாம். ஆதலால் இவர்களுடைய நாகரிகமின்னதென்று விசாரிப்பது வினோதமாயிருக்கும்.

ஞாம்பரது சில சடங்குகள்

ஞாம்பர் தங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பிறந்தவுடன் செய்யும் சடங்குகளில் முக்கியமானவையிரண்டு: அவைகளில் மேற்குறித்த ஜாதியடையாள மிடுதல் ஒன்று; மற்றது அக்குழந்தைகளின் தலைகளைக் கட்டுவதாம். தலையை யிறுக்கிக் கயிற்றினாற்கட்டி நெற்றியில் ஆழ்ந்த தழும்புகளைப் பெறுவதே இந்த ஜாதியார் தங்களுடைய உயர்ந்த குலத்திற்கும் வளர்ப்பிற்கும் அறிகுறியாகக்கொள்வது. ஆதலால் குழந்தைப் பருவமுதல் யௌவனம் மாறும் வரை, தாய்மார் தங்களுடைய குழந்தைகளின் தலைகளை இடைவிடாமல் கட்டிவருவார்கள். ஆகவே நெற்றியில் விசேஷமாகத் தழும்பில்லாதவரெல்லாம் தாழ்ந்த குலத்தினரென்றும், இளமையில் நன்கு வளர்க்கப் பெறாதவரென்றும் கருதப்படுவதுமன்றி தங்களுக்கு யுக்த வயது வரும்பொழுது கல்யாணம் செய்துகொள்ளத் தகுந்த வரன்களுங் கிடையாமல் தவிப்பார்களாம். ஆனால் தற்காலத்தில் ஐரோப்பிய நாகரிகம் இந்தப் பிரதேசத்திலும் பரவி வருவதால் இந்த ஜாதியார் இச்சடங்குகளிரண்டையும் முன்போல் அவ்வளவு பிடிவாதத்துடன் நிறைவேற்றி வருவதில்லை. ஆனாலும் இந்தச் சடங்குகளிரண்டும் அதி புராதனமாகையால் இவைகள் கட்டோடொழிவதற்கு வெகு காலம் பிடிக்கும்.

ஞாம்பரது பட்டணங்களும் கிராமங்களும்

இந்த ஜாதியாருடைய பட்டணங்களும் கிராமங்களும் விசேஷமாக நதிக்கரைகளினின்றும் வெகு தூரமான இடங்களிலும் மேட்டு நிலங்களிலுமேதான் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவை மிகவும் ஒழுங்காக சதுரமாகவாவது முட்டை வடிவமாகவாவது கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் தனியே ஒரு சிற்றரசனும் பல கிராமங்கள் சேர்ந்த ஒரு பிரதேசத்திற்கு ஒரு பெரிய அரசனும் உண்டு. இதுவே புராதன கிராமங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அடையாளம். மேற் சொல்லியபடி ஐரோப்பிய நாகரிகம் பரவி வருவதால் தற்காலம் இந்நாட்டில் பட்டணங்கள் பலவிதமாகக் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. அவைகளிற் சில வெகு நீளமாகவும், வீடுகளின் ஸமீபத்தில் புகையிலைத் தோட்டங்களுள்ளனவாகவும், படிப்படியான வீதிகளுடையனவாகவு மிருக்கின்றன. மற்றுஞ் சில ஒரே வீதியுள்ளனவாய் அனேக மைல் விஸ்தீர்ணமுள்ளனவாயு மிருக்கின்றன. இந்தப் பட்டணங்களெல்லாம் துரைத்தனத்தாரின் உத்தரவின்படி யாத்திரிகர்களின் அனுகூலத்தை யுத்தேசித்துக் கட்டப்பட்டு வருபவையாம்.

வ்யவஸாயம்

காங்கோவில் ஞாம்பர்தான் பயிரிடுங் குடிகள். இவர்கள் தங்களுடைய விளைபொருள்களைத் தங்களை யடுத்து நதியோரங்களில் குடியிருக்கும் செம்படவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களிடமிருந்து மீன் வகைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

சாதாரணமாய்ப் புருஷர்கள் காடுகளையழித்து மரங்களையும் புற்பூண்டுகளையும் வெட்டிவிடுவார்கள். பின்பு அந்நிலங்களைப் பண்படுத்துவதும் உழுவதும் தோண்டுவதும் சோளம் வாழை புகையிலை முதலிய பயிர்களை யுண்டாக்குவதும் ஸ்திரீகளுடைய கடமையாம்.

ஞாம்பரது பழங் கதைகள்

காங்கோ நாட்டுக் குடிகள் ஒருவருக்குமே தங்களுடைய பாஷைக்கென்று அக்ஷரங்கள் இல்லை. ஆதலால் அவர்கள் தங்களுடைய புராதன வரலாறுகள் யாவற்றையும் கர்ண பரம்பரையாய்ச் சொல்லிவருகிறார்கள். இந்த வரலாறுகளை அவர்கள் தங்களது இளம்பிராயத்தில் தாம் பெற்றோரிடம் கேட்டபடியே சிறிதும் சொற் பிறழாமல் தங்களது குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிவருகிறார்கள். வேலை யொழிந்த தினங்களில் இராக்காலங்களில் சிறுவரும் சிறுமியரும் கணப்புகளைச்சுற்றி யுட்கார்ந்துகொண்டு தங்களுடைய மூதாதைகளின் விருத்தாந்தங்களை ஆவலுடன் தம்மிற் பெரியரிடம் கேட்டு ஆனந்திப்பதை இன்றுங் காணலாம். அவர்கள் சொல்லிவரும் கதைகளில் மிக வேடிக்கையாயிருப்பனவற்றிற் சிலவற்றை இங்கே யெழுதுகிறோம்.

1. மாங்கோ, ன்டாங்கோ அல்லது உலகத்தில் முதன்முதல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸ்திரீ புருஷர்களின் வரலாறு:—

ஆதிகாலத்தில் ன்டாங்கோ என்ற ஒரு மனித னிருந்தான் அவனுக்கு மாங்கோ வென்ற ஒரு மனைவியிருந்தாள். அவர்கள் வெகுகாலம் மேலுலகமாகிய ஸ்வர்க்கத்தில் வசித்து வந்தனர். ன்டாங்கோவுக்கு அநேக நாய்களிருந்தன. அவன் அவைகளுடன் ஸ்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வனங்களில் ஓயாமல் வேட்டையாடி வருவது வழக்கம். (இக்காலத்தும் ஞாம்பர் வேட்டையாடுவதில் பிரஸித்தி பெற்றவர்களே). இப்படி வேட்டையாடி வருகையில் ஒருநாள் இவன் மிகவும் ஆழமான ஒரு குழியினிடம் வந்து சேர்ந்தான். இந்தக் குழியை இவன் இதற்குமுன் கண்டதில்லை யாதலால் இது இவனுக்கு மிக்க ஆச்சரியமாகத் தோற்றியது அதைக்குனிந்து பார்த்தான். அப்போது அதனடியில் மிக்க ரமணீயமான ஒரு நாடும் அங்கே கணக்கில்லாதசோலைகளும் ஆறுகளும் இருப்பதைக் கண்டான். உடனே தன் வீட்டுக்குச் சென்று தான் கண்ட புதுமையைத் தன் மனைவிக்கும் தன் சுற்றத்தாருக்குஞ்சொல்லி "அந்த நாட்டுக்கு நாமெல்லாரும் ஒருங்கே போகவேண்டுமென்பது எனது அபிப்பிராயம்" என்றும் சொன்னான். ஆனால் அவனுடைய மனைவியும் அவனுடைய மற்றைய பந்துக்களும் இதற்கு இணங்கவில்லை. அவர்களெல்லாரும் ஒருமித்து "ஓஹோ! இங்கிருக்கும் இஷ்டமித்திர பந்து ஜன பரிவாரங்களை விட்டு நாங்கள் வேறிடம் தேடமாட்டோம். நீ சொல்லும் அந்தப் புது நாட்டுக்கு நாங்கள் வரவே மாட்டோம்" என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டார்கள்

இவர்கள் இவ்விதம் மறுத்துரைத்தபோதும் ன்டாங்கோ மாத்திரம் அந்தப் பிரதேசத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள அபரிமிதமான துஷ்ட மிருகங்களை வேட்டையாட வேணுமென்று தீர்மானித்தான். இந்தத் தீர்மானத்துடன் அவன் தன்னுடைய நாய்களை யழைத்துக்கொண்டு தன்மனைவியிடத்தும் மற்ற உறவினரிடத்தும் விடை பெற்றுக்கொண்டு தான் முன்கண்ட குழியிடம் வந்தான். அங்கே அப்பொழுது ஒரு நீண்ட ரப்பர் கொடியிருப்பதைக் கண்டு அதை அருகிலிருந்த ஒரு மரத்திற்கட்டி அதைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த குழிக்குள் இறங்கினான். வெகுதூரம் இறங்கின பிற்பாடு இப்போது நாம் வஸிக்கும் பூமியின்மேல் காலையூன்றி நின்றான். அப்போது பூமியில் அவனுக் கெதிர்ப்பட்ட காட்சிகளைக் கண்ணுற்று மிகவும் மகிழ்ந்தான். பின்பு தான் கொண்ட காரியமாகிய வேட்டையைத் துவக்கினான். பூமியில் மிருகங்களும் காடுகளும் கணக்கில்லாம லிருந்ததினாலும் ன்டாங்கோ மிகுந்த ஆவலுடன் வேட்டையாடினதினாலும் அவனுக்கு வெகு நாள் வரை சலிப்புத் தோன்றவில்லை. கடைசியாக வேட்டையாடினது போதுமென்று அவனுக்கு ஒருநாள் தோன்றியபொழுது அவன் தான் முதன் முதல் பூமியில் இறங்கின இடத்திற்கு வந்து தனக்கு முன்பு உதவியாயிருந்த ரப்பர் கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டே மேலே யேறினான். கடைசியாக விண்ணுலகஞ்சேர்ந்து தன் வீட்டையுமடைந்தான்.

இவன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்த செய்தி உடனே விண்ணுலகெங்கும் பரவியது. அப்பொழுது இவனுடைய உற்றார், உறவினர், இஷ்டர், இவனுக்குத் தெரிந்தவர், தெரியாதவர் எல்லாரும் இவனிருப்பிடத்திற்கு வந்து இவன் கண்ட அத்புதங்களையும் இவனுக்கு நேர்ந்த சுகதுக்கங்களையும் சொல்லும்படி

வேண்டிக்கொண்டனர். இப்போது ன்டாங்கோ மிகப் பிரஸித்தி பெற்றவனை விட்டபடியால் தனது நாட்டாரின் மத்தியில் உயர்ந்த ஆஸனமொன்றி லுட்கார்ந்துகொண்டு, தான் கண்ட அத்புதங்களையும் தனக்கு வாய்த்த நன்மைதீமைகளையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லி, விசேஷமாய் அந்தப் புதிய தேசத்தில் சலிக்காமல் வேட்டையாடலா மென்றும் சொன்னான். இவன் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே இடைக்கிடை இவனைக் கேட்கவந்தோர் 'தொல்' லென்ற சிரிப்பினாலும் ஆரவாரத்தினாலும் அவரவர் அடைந்த சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்தனர். ஆனால் அவன் கடைசியாக எல்லாரையும் பார்த்து 'நீங்கள் எல்லாரும் அந்த நாட்டிற்கு என்னுடன் புறப்படுங்கள். அங்கே நம்மெல்லாருக்கும் இடமிருக்கிறது. அது ஸகல விதத்திலும் விரும்பத்தக்க பிரதேசம்' என்று சொன்னபொழுது அவர்க ளெல்லோரும் ஒருமித்து "நீ யென்ன மதி யிழந்தவனாயிருக்கிறாய். இங்கு நாம் ஸுகமாயிருக்கிறோமே, இந்த இடத்தை விட்டு வேறிடம் சென்று ஸுகம் ஸம்பாதிக்கச் சொல்கிறாயே, இது வெகு நேர்த்தி. நாங்கள் வரமாட்டோம்! நாங்கள் வரவேமாட்டோம்!" என்று மறுத்து விட்டார்கள்.

அப்போது 'ன்டாங்கோ' தன் மனைவியைப் பார்த்து "நீ என் மனைவியாதலால் என் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியவள். நீ என்னுடன் அந்தப் புதிய தேசத்திற்குப் போகவேண்டியது. ஆனால் ஒன்று; நாம் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகுமுன் நமது உற்றார் உறவினர் மற்றையோர்க்கு ஒரு பெரிய விருந்திடவேண்டும். ஆதலால் உடனே வீட்டுக்குப்போய் வேண்டிய அளவு சாதம், ரொட்டி, கறி முதலியவைகளைச் சேகரித்துவை" என்று சொன்னான். மாங்கோவும் அவ்விதமே செய்துவைக்க, ன்டாங்கோ தன் னுறவினர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் விருந்திட்டுப் பின்னர் தன் மனைவியுடன் பூமியிலிறங்கினான். இந்தக் கதையை ஞாம்பர் பூரண விசுவாசத்துடன் நம்புவதுமன்றி, மாங்கோ ன்டாங்கோ வென்பவர்களே உலகத்திற்றோன்றிய முதல் ஸ்திரீபுமான்களென்றும் வாதிக்கிறார்கள்.

2. உலகத்தில் சூனியம் விளைந்த விவரம்:— உலகத்தில் சூனிய ஞானம் உண்டானதைப் பற்றி அவர்கள் பின்வருமாறு ஒருகதை சொல்லுகிறார்கள்:—

மாங்கோ ன்டாங்கோ ஆகிய இருவரும் பூலோகவாஸம் செய்துவருகையில் அவர்கள் ஒரு குறித்த இடத்திலிராமல், எங்கெங்கே வேட்டைக்கு மிருகங்க ளகப்படுமோ அங்கங்கே வஸித்து வந்தார்கள். ஸ்திரமாக இன்ன இடத்தில் தானிருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானிக்கவில்லை. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் ன்டாங்கோ தன் வலைகளைப் பரீக்ஷித்துக்கொண்டு இருந்தபொழுது, காட்டின் மத்தியில் வெகுதூரத்தில், பயங்கரமும் விசித்திரமுமான ஒரு ஜந்து தன்னையே உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்டான். இந்தப் பிராணியைக் கண்டவுடன் ன்டாங்கோ மிகப்பயந்து "எங்கே ஓடினால் பிழைப்போம்" என்று நினைத்தான். அப்போது 'இளையமுகுந்தன்'(Elia Mokundan)என்ற அந்தஜந்து அவனிடம்வந்து அவனுடைய பயத்தைப்போக்கி, பிரியவசனங்கள் சொல்லி, அவனைக் காட்டிலேயே வஸிக்கும்படிக்கும், வேட்டையாடுவதில் அவனுக்குத் தான் மிகவும் உதவிசெய்யப் போவதாயும் சொல்லிற்று. ன்டாங்கோ ஸரி யென்று ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால் இவனது மனதில் மாத்திரம் இந்தஜந்து எந்தஸமயத்தில் என்ன விதமாய் மோசம் செய்யக் காத்திருக்கிறதோ என்ற பயம் ஸதா குடிகொண்டிருந்தது. இவன் மறுபடி தன் மனைவியைக் கண்டபொழுது அவளிடம் தான் கண்ட அதிசயத்தையும் தனக்கும் இளைய முகுந்தனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையையும் சொல்லி, அவள் இளைய முகுந்தனை ஒருவிதத்திலும் சந்திக்கக் கூடாதென்றும் திட்டப் படுத்தினான். ஆனால் தான் பயப்பட்டதாக மாத்திரம் அவளிடம் சொல்லவில்லை. ஆதலால் சூன்யமென்பது மனப்பேயே.

3. ஞாம்பர் தீமூட்டக் கற்றது:—ன்டாங்கோ தன் வழக்கப்படி வேட்டையாடி வருகையில் ஒருநாள் மிருகங்களுக்குக் கண்ணி வைப்பதில் சிறிது தாமதித்தான். அப்போது அவனுடைய நாய்கள் காட்டினுட் புகுந்து முன்னொருநாள் தங்களுக்குத் தப்பியோடின ஒரு முட்பன்றியைத் துரத்தியடித்துக் கடைசியாக அதைக்கொன்றன. இதற்குச் சிறிது நேரத்திற்குமுன் ஆகாயத்தில்

பெருத்த இடியும் முழக்கமுமாயிருந்தது. அந்த இடிமுழக்கத்தில் ஒரு பெரிய மரம் வேரற்றுச் சாய்ந்து தீப்பற்றி எரிந்துகொண்டிருந்தது. மரமெரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட நாய்கள் அதனண்டை வந்து, அனல் சுகமாயிருந்ததினால் அவ்விடத்திலேயே குளிர் காய்ந்துகொண்டிருந்தன. ன்டாங்கோ தன்னுடைய வேலை முடிந்தவுடன் நாய்களைக் கூப்பிட அவைகள் வழக்கப்படி ஓடிவாராமையால் இங்குமங்கும் அவைகளைத் தேடித்திரிந்தான். நாய்களுக்கு களைப்பு ஸுகமாக விருந்ததில் இவனது கூக்குரல் கேட்கவேயில்லை. கடைசியாய் ன்டாங்கோ தனது நாய்களுக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டதென்று சந்தேஹித்துப்பின்னும் காடெல்லாந் தேடுகையில் அவையிருந்த மரத்துக்குச் சிறிது தூரத்தில் வந்தான். அப்போதும் நாய்கள் மரத்தைவிட்டு வர மனமுள்ளவைகளாகத் தோற்றவில்லை. அவைகள் கடைசியாக அவனிடம் வந்து சேர்ந்தபொழுது அவனுக்கு அவற்றின் அடையாளமே தெரியவில்லை. அவைகளின் மேலெல்லாம் புழுதியடைந்து, வெள்ளை வெளேரென்றிருந்தன. (அவைகளினுடம்பில் சாம்பல்படிந்திருந்தது). அப்போது ன்டாங்கோ, பிரமித்தவனாய் "ஐயோ இதென்ன அநியாயம், இவைகளினுடம்பில் ஏதோ நூதனமான வஸ்து இருக்கின்றதே, இது என்ன? இதுவரை இம்மாதிரியான கஷ்டம் என் நாய்களுக்கு சம்பவித்ததில்லையே" என்று கதறினான்.

அப்போது நாய்கள் மறுபடியும் மரம் எரிந்துகொண்டிருந்த இடத்திற்குத் திரும்பியோடின. ன்டாங்கோவும் அவைகளைப் பின் தொடர்ந்தான். அப்படிக் கொஞ்சதூரம் போகையில் 'உஸ்' என்ற சப்தம் அவனுக்குக் கேட்டது. அந்த சப்தம் கேட்டவுடன் "இந்த சப்தமுண்டாகுமிடத்தில்தான் ஏதோ விசேஷமிருக்கிறது, அங்கேதான் நாய்கள் முதலில் போயிருந்திருக்கவேண்டும். அவைகள் புழுதியடைந்ததும் அவ்விடத்திலேயேதான் இருக்கலாம்" என்று அனுமானித்து அதையறிய ஆவலுள்ளவனானான். கடைசியாய் மரத்தினிடம் வந்து, மரம் எரிவதைப் பார்த்தபொழுது அவன் முன்னிலும் பன்மடங்கு ஆச்சரியப்பட்டு "ஆஹா! இது யாருடைய வேலை" என்று வாய்விட்டலறினான். பின்பு தணலை நெருங்கினான். அப்போதுதான் அவன் நெருப்பின் ஜ்வாலையையும் அது உடம்பிற்கு ஹிதமாயிருப்பதையுங் கண்டான். இதனுடன் நில்லாமல் "நெருப்பினுள் குதித்தால் எப்படியிருக்கிறதென்று பார்ப்போம்" என்று நினைத்து அதிற் குதிக்கவே, தனது கால், கை, உடம்பு முதலிய அவயவங்களெல்லாம் வெப்பந்தாங்காமல் கொப்பளிக்க சட்டென்று வெளியிற் குதித்து ஓட்டம்பிடித்தான். அப்படி ஓடிச் சிறிது தூரம் சென்றபின் அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. இந்தக் காட்டில் உலர்ந்த தழைகளும், செடி செத்தைகளும், மரம் மட்டைகளுமிருக்கின்றனவே! இவைகளை அந்தக் கொப்பளிக்குங் குழியிற் போட்டால் என்னவாகின்றனவென்று பார்ப்போம் என்ற யோசனையுடன் திரும்பி அந்த மரத்தண்டை வந்து, தான் வழியில் சேகரித்த தழை தாம்புகளையும் உலர்ந்த மரக் கட்டைகளையும் அந்த நெருப்பிலிட்டான். உடனே புகையும் இளஞ்சூரியன்போன்ற தீக்கொழுந்தும் உண்டாவதைக் கண்டு ஆனந்த பரவசனாய்த் திரும்பித் தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்து 'ன்டாங்கோ செய்த வித்தையே வித்தை, அதை வந்து பாருங்கள்' என்று சொல்லிக் கூத்தாடினான். இவனுடைய ஆரவாரத்தைப் பார்த்த ஜனங்கள் உடனே இவனைச் சுற்றிக்கொண்டு, "நீ என்ன அதிசயத்தைக் கண்டாய், அதை எங்களுக்குச் சற்று தெரியச்சொல்" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் "நேற்று இராத்திரி முதல் இன்று காலைவரை மழையுங்காற்றுமாய், ஆகாயத்தில் பளிச்சுப்பளிச்சென்று மின்னலுமாயிருந்ததல்லவா? இன்று மழை நின்றபின் நான் ஒரு விநோதங்கண்டேன். வழக்கப்படி என் குரலைக்கேட்டவுடன் ஓடிவரவேண்டிய நாய்கள் இன்று நான் வெகுநேரம் கூப்பிட்டும் என்னிடம் வரவில்லை. நானும் இதென்ன ஆச்சரியமென்று திகைத்து சலிக்காமல் காடெல்லாந்திரிந்து தேடுகையில் அவை வெகு ஸாவதானமாய் என்னைப்பார்த்து வருவதைக்கண்டேன். அவற்றின்மேல் ஒருவிதம் புழுதி படிந்திருந்தது. அதைப் பரீக்ஷிப்பதற்கு முன்னமேயே அவை திரும்பி வந்த வழியே யோடின. முதலில் இதைக்கண்டு சிறிது பயந்தேனாயினும், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் என் மனத்தை திடப்படுத்திக்

கொண்டு அவைகளைப் பின் தொடர்ந்தேன். அங்கே நான் கண்ட விசேஷமென்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்! எனது நாய்கள் ஒரு மாத்தடியில் ஒரு வெள்ளைப்புழுதியில் படுத்துக்கொண்டு வெளியேறச் சற்றும் மனமில்லாதவையாய்த்தோற்றின. நானும் அந்தப்புழுதியிடம் போய்ப்பார்த்தேன். ஆஹா! அப்பொழுது வெகு சுகமாயிருந்த பின்பு புழுதியிலேயே நின்றால் இன்னும் சுகமாயிருக்கலாமென்று நினைத்துப்புழுதிக்குள் காலைவைத்தேன். உடனே என் கால் கைகளெல்லாம் எரிந்து கொப்பளிக்கத் தலைப்பட்டன. உடனே 'இந்த ஆபத்தினின்று தப்பினேன்' என்று வெளியே எட்டிக் குதித்து வீட்டு முகமாய் ஓடிவந்தேன். பின் அதேயிடத்திற்குப்போய் சில உலர்ந்த தழைகளையும் மரக்கட்டைகளையும் அந்தக்கொப்பளிக்குங் குழியில் போட்டு அவைகள் என்ன ஆகிறதென்று பார்த்தேன். அவையினின்றும் வெகுசீக்கிரம் இளஞ்சூரியன் போல ஒரு வெளிச்சம் கிளம்புவதைக் கண்டேன். அந்த மரக்கட்டைகளில் எரிந்தும் எரியாமலுமிருந்த சிலவற்றைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இதோபாருங்கள், இவைகளில் ஏதாவது பிரயோஜனமுண்டாவென்று பார்க்கப் போகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே தன்னருகிலிருந்த சில குப்பைசெத்தைகளால் தான் கொண்டுவந்த கொள்ளிக்கட்டையைமூடி ஊதினன். அப்பொழுது இவன் சொல்லியபடி 'இளஞ்சூரியன்' போல் வெளிச்சமுண்டாயிற்று. அதைக்கண்டவுடன் அவனைச் சுற்றியிருந்தவர், தங்கள் தேஹங்களில் நூதனமும் ஹிதமுமான ஒரு உணர்ச்சி யுண்டாவதைக்கண்டு அதற்கு 'சூரியன்குஞ்சு' என்று பெயரிட்டனர். இன்றைக்கும் ஞாம்பர் பாஷையில் நெருப்பிற்கு 'மோஸர்' என்றுதான் பெயர்; மோஸர் என்றால் இளஞ்சூரியன் என்று பொருள்.

மேற்குறித்தபடி நெருப்பின் உபயோகங்களிற் சிலவற்றை அநுபவசித்தமாய்த்தெரிந்துகொண்டவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் ஓரோர் 'சூரியன் குஞ்சு' இருந்தால் நலமாயிருக்குமென்று கருதி ண்டாங்கோவிடம் வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஒருவன் ஒரு பித்தளைத்துண்டைக் கொடுத்து ஒரு சூரியன் குஞ்சை வாங்கிக் கொள்ளுவான். (பித்தளைத்துண்டு தான் இந்நாட்டில் வழங்கிவரும் நாணயம்). இரண்டு துண்டு கொடுத்தவன் இரண்டு குஞ்சுகள் பெற்றுச்செல்வான். இவ்விதம் சூரியன் குஞ்சு ஒன்றுக்கு பித்தளைத்துண்டு ஒன்று வீதம் பெருத்த வியாபாரம் கொஞ்சநாள் நடந்தது.

நாளடைவில் போஜன பதார்த்தங்களைப் பக்குவம் செய்வதற்கு நெருப்பையு முபயோகிக்குமுறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இப்போது ஞாம்பர், போஜனபதார்த்தங்களைச் சமைப்பதற்கு மாத்திரமேயன்றி குளிர்காலங்களில் கணப்புக்காகவும் நெருப்பை விசேஷமாக உபயோகித்து வருகிறார்கள். நெருப்பு அவிந்து போய்விட்டால் அயல் வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் தணல் வாங்கிக்கொள்வது வழக்கம். தற்காலம் நமது நாட்டில் உபயோகப்பட்டு வரும் தீக்குச்சிகள் இவர்களது நாட்டிற் பிரவேசித்துச் சிறிது காலந்தான் ஆயிருக்கிறபடியால், ஞாம்பர் தங்கள் வீடுகளில் நெருப்புச் சட்டி வைத்து அதை அணையவிடாமற் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். இவ்வாறாக ஞாம்பர் தங்களது நாய்களி னுதவியால் நெருப்பைக்கண்டு பிடித்தனரென்று தெரியவருகிறது.

S. R. அனந்தய்யா.

புண்ணிய கன்மங்கள்

அந்தந்த ஜாதியாசாரம் வழுவாது நடத்தல், மாதா பிதா குரு தேவதாபக்தி ஸர்வாத்துமாக்களிடங்களிலும் வைத்த இரக்கம், வருணாச்சிரமங்களுக்கு ஏற்ற ஆசாரங்கள், அதிதிஸத்காரம், ஞாதிமுதலான பந்துக்களிடங்களிலே ஸ்னேகம், ஒரு நெறிப்பட்டுப் பிறரை உபாஞ்சிப்பிக்குங்குணம், வழுக்கிலாத நியமன விரதம், ஸத்பாத்திரத்திற் றன் தேடியபொருளைச் செலுத்தல், குரு ஜனங்களையு நமஸ்கரித்தல், பெரியோரிடத்திற்றாழ்ந்த தன்மை காண்பித்தல், உள்ளது சொல்லுதல், சருவசங்கபரித்தியாகம், குலங் கல்வி, நிறைவாயிருந்தாலும் கர்வமற்றிருத்தல், அவரவர்சாத்திரஞ் சூத்திரங்களிலோதியபடி அவரவர்கொண்ட தேவதையைப் பூசித்தல், இவை முதலானவை குற்றமற்ற தர்மங்களாகச் சாத்திரங்கொண்டு நிச்சயிக்கப் பட்டவையானால், கடவுள் கற்பித்த புண்ணிய கன்மங்களாகும். ஆகையால் அவரவர்கொண்ட தெய்வமேயவரவர் செய்யுங்கன்மங்கட்கு முன்னிலையாய் நின்று பலங்கொடுக்கும்.

அதிவீரராம பாண்டியன்

ATIVIRARAMA PANDIYAN

(முன் தொடர்ச்சி)

நைடதம். இந்நூல் † ஸ்ரீஹர்ஷ மகா கவி வடமொழியில் இயற்றிய நைஷதத்தை முதனூலாகக்கொண்டு இயற்றப்பெற்றது. வடமொழி நூல் எத்துணைச் சிறப்பாக அப்பாஷையில் மதிக்கப்படுகின்றதோ அத்துணைச் சிறப்பாகத் தமிழ் நைடதமும் தமிழர்களால் மதிக்கப்பெற்று வருகின்றது. ஸம்ஸ்கிருதிகள் தந்நூலை "நைஷதம் வித்வத் ஒளஷதம்" எனப் பாராட்டுவார்கள். தமிழர்களும் "நைடதம் புலவர்க் கௌடதம்" எனத் தம் நூலைப் பாராட்டுவது எவரும் அறிந்ததே. வடமொழி நைடதம் 22 * சருக்கங்களையுடையது. இதற்கு ஆறு வியாக்கியானங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஸ்ரீமல்லிநாத சூரி அவர்களால் இயற்றப்பெற்ற ஜீவாது என்ற வியாக்கியானமே வித்வான்களால் எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றது. தமிழ் நைடதம் நாட்டுப்படலம் முதல் அரசாட்சிப்படலம் ஈறாக 28 படலங்களும் பாயிரமுட்பட 1174 செய்யுட்களுமுடையது. ஸ்ரீஹர்ஷ கவி சிந்தாமணி மந்திர உபாசனையால் வடமொழி நைஷதம் இயற்றியதுபோல் நம் அதிவீரராமபாண்டியரும் சிந்தாமணி மந்திர உபாசனை கொண்டு தமிழ் நைடதத்தை மொழிபெயர்த்தனர் என்பது சில தமிழ்ப்பண்டிதர்களின் கொள்கை. இஃது எவ்வாறிருப்பினும் பஞ்ச காவ்யங்களுள் ஒன்றாகிய நம் தமிழ்ச் சிந்தாமணி என்னும் பெருங்காப்பியத்தில் பல்காலும் நம் அதிவீரராமபாண்டியர் பழகியிருத்தல்வேண்டும் என்பது நைடதச் செய்யுட்களை உய்த்துணர்வோருக்கு நன்கு விளங்கும். வடமொழி நைஷதத்தையும் தமிழ் நைடதத்தையும் நன்கு ஒப்புநோக்குங்கால் பின்னது பெரும்பான்மை முதனூலின் சரியான மொழிபெயர்ப்பென்பதைத் தெளிவா யறியலாம். யான் ஒரு ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதரின் உதவியால் அவ்வாறு ஒரு ஸர்க்கம் முழுவதையும் ஒப்புநோக்கியபோது அவையிரண்டும் ஒத்திருப்பதை யறியலானேன். அவை வருமாறு:-

வடமொழி நைஷதம்: 3-ம் சருக்கம் ச்லோகம்	தென்மொழி நைடதம்: அன்னத்தைத் தூதுவிட்ட படலம் செய்யுள்
3	46
4	47
5	48
6	49
7	50
8	51
9,10	52
11	53
12	54
14	55
15	56
16	57
17	58
18	59
56	82
58	83
59	84
63	87
64,65	88
66	89
71	94
72	95
73	96
76	98
77	99

இரண்டொரு திருஷ்டாந்தங் காட்டுவேன்.

நைஷதம்

நேத்ராணி வைதர்ப்ப ஸுதாஸகோம்
விமுக்த நத்தத்விஷய க்ருஹாணி
ப்ருபுஸ்த மேகம் நிருபாக்யரூபம்
ப்ரஹ்மேவ சேதாம்ஸி யதிவ்ருதாநாம்

(3-ம் சர்க்கம், 3-ம் சுலோகம்.)

† ஸ்ரீஹர்ஷ மகாகவியின் காலம் கி. பி. 1169.

* இப்பொழுது அச்சில் வெளியாயிருக்கிற வடமொழி நைஷதப் பதிப்புக்களில் 22 சருக்கங்களே இருக்கின்றனவென்றும் ஆனல் மொத்தம் இந்நூலில் 140 சருக்கங்களுண்டென்றும் 96-ம் சர்க்கமுதல் 112-ம் சர்க்கம் வரை வியாக்கியானம் மட்டும் காலஞ்சென்ற நடுக்காவேரி பிரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரி அவர்கள்புத்தகசாலையில் தாம் கண்டதுண்டென்றும் மேற்படி சாஸ்திரியாருடைய மாணாக்கர் ஒருவர் கூறுகின்றனர்.

(இ-ள்.) விதர்ப்ப தேசத்து அரசனுடைய மகளாகிய தமயந்தியின் தோழிகளுடைய கண்கள் அந்தந்த விஷயங்களுடைய கவர்தலை விடப்பட்டவைகளாய்ச் சமானமில்லாமலிருக்கிற ரூபத்தையுடையதும் ஒன்றாயுமிருக்கிற அதை (அந்த அன்னத்தை) அடைந்தன. எப்படியெனில் ஏகாக்ரசித்தத்தையுடைய (அடக்கப்பட்ட நியமத்தையுடைய) யோகிகளுடைய மனங்கள் பிரமத்தை யடைந்ததுபோல்.

தமிழ் நைடதம்

"பொறியின்வழிநெஞ்சுபுகுத்தியிடார்
அறிவின்னறிவாயவரும்பொருளைப்
பிறிதொன்றறநோக்குதல்போற்பிறமு
மறியுண்கணின்மங்கையர்நோக்கினரால்"

(அன்னத்தைத் தூதுவிட்ட படலம் 46-ம்செய்யுள்.)

ஆதர்சதாம் ஸ்வச்சதயாப்ரயாஸி
ஸதாம் ஸதாவத் கலுதர்சநீய:
ஆக: புரஸ்குர்வதி ஸாகஸம்மாம்
யஸ்யாத்மநீதம் ப்ரதிபிம்பிதம்தே

(3-ம் சர்க்கம், 6-ம் சுலோகம்)

(இ-ள்) நிர்மலமாயிருப்பதனால் கண்ணாடியாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்திருக்கிறாய். யாதொரு உன் (சம்பந்தமான) குற்றமானது என்னை உபசரிக்கிறதும் செய்கிறது. தன்னையுந் தெரிவிக்கிறது. இந்த என்னுடைய குற்றமானது பிரதிபலிக்கிறது.

தமிழ்ச் செய்யுள்

"பளிங்கிற் றன்னிய பல்பொருண் மற்றதில்
விளங்கித் தோன்றல்போல் யான்செய்த வெம்பிழை
களங்க மற்றவன் றுள்ளத்திற் கண்டுகோல்
துளங்க யான்பிழைத் தேனென்று சொற்றதே"

(அன். தூதுவிட்டபடலம் 82-ம் செய்யுள்.)

அர்த்தாப்ய தேவா கியத் பவத்யா
சித்தைக பத்யாமபி வர்த்ததேய:
யச்ராக்ஞகார: கிலசேத ஸோபி
ஜிம்ஹேதரை: ப்ருஹ்ம ததர்ப்யவாப்யம்

(3-ம் சர்க்கம், 63-ம் சுலோகம்.)

(இ-ள்) உன்னால் எதுதான் அடையமுடியாது. இது கஷ்டப்பட்டு அடையமுடியும். யாதொரு மார்க்கமானது ஒருகாலால் நடந்து போய்க் கொணரக்கூடிய இடத்தில் இருக்கிறதோ அதாவது மனத்தினால் அடையக்கூடியதோ எந்தப் பிரம விஷயத்தில் மனத்திற்கு அஞ்ஞானம் தடையோ அந்தப் பிரமமானது சரீரத்தில் சாமர்த்தியமில்லாத மனிதர்களால் (புத்தியுள்ளவர்களால்) அடையமுடியும்.

தமிழ்ச் செய்யுள்

"மனமுறுமோர் பொருளடைத
லரிதோ மனத்தாலு
நினைவரிய பொருளினையு
நிறையுடையோ ரடைகுவராற்
புனைமணிமே கலைதாங்கிப்
புடையகன்ற வகலல்குற்
கனியனைய வந்தீஞ்சொற்
கற்பகப்பூங் கொம்பன்னாய்"

(ஷை படலம், 87-ம் செய்யுள்.)

ஸாதுத்வயாதர்க்கித தேகமேவ
ஸ்வேநாநலம் யத்கில ஸம்ச்ரயிஷ்யே
விநாமு நாஸ்வாத்மநித ப்ரஹர்தும்
ம்ருஷாகிரந்த்வாம் ந்ருபதௌஹகர்தும்

(ஷை சர்க்கம், 77-ம் சுலோகம்.)

(இ-ள்.) சுவேச்சையினால் நளனை யடைவேன்; அல்லது அனலையடைவேன் என்ற ஒரு விஷயத்தைச் சாதுவாகக் கொள்ளுகிறேன். இவனில்லாமல் உன்னைத்தொந்தரவு செய்தற்கு நளன் விஷயத்தில் உன்னைப் பொய் சொல்லுகிறவனாகச் செய்யமாட்டேன்.

தமிழ்ச் செய்யுள்

"ஐயமுறேல் நளன்மார்பி
லணியலணி குவனன்றி
மையல்புரி வேள்வரினு
மன்றலந்தார் சூட்டவேனே
நெய்யொழுகு வேற்றாதை
பிறத்களிப்ப நேர்குவனேல்
வெய்யதழற் புகுந்தாவி
விட்டுனரை நிறுத்துவனால்"

(ஷை படலம், 99-ம் செய்யுள்.)

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நைஷதம் தவிர நளன் கதையைக் கூறும் நூல் ஸ்ரீ மஹாபாரதம். நளோபாக்கியானம் வன பருவத்தில் மிகவும் அழகாயும் விரிவாயுங் கூறப்பட்டுள்ளது. நளோதயம் என்ற வடமொழி நூலும் நளன் கதையைக் கூறும்.

தமிழில் முதல் முதல் நளன் கதையைக் கூறியவர் சிலப்பதிகார நூலாசிரியராகிய இளங்கோவடிகள். கௌந்தியடிகளது துணைகொண்டு கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைமாநகரை யடைந்து சிலம்பு விற்றுவரும்பொருட்

டுக் கண்ணகியைக் கோவலன் பிரிந்தேக நேரி ட்ட காரணத்தால் அன்புறவே கௌந்தியடி கள் நளசரித்திரத்தைக் கூறிக் கோவலனைத் தேற்றினர்.

“வல்லா டாயத்து மண்ணரசிழந்து
மெல்லியல் தன்னுடன் வெங்கா னடைந்தோன்
காதலிற் பிரிந்தோ னல்லன் காதலி
நீதொடு பழேஞ் சிறுமைய ளல்லள்
அடவிக் கானகத் தாயிழை தன்னை
யிடையிருள் யாமத் திட்டு நீக்கியது
வல்வினை யன்றோ மடந்தைதன் பிழையெனச்
சொல்வது முண்டோற் சொல்லா யோநீ”

(சிலப்: 14-வது: ஊர்காண் காதை, 50-57)

அடுத்துப் புகழேந்திப் புலவர் நானூற்றுச் சொச்சம் வெண்பாக்களால் நளசரிதத்தைச் சொற்சுவை பொருட்சுவை ததும்ப நள வெண்பா என்ற நூலைப் பாடினர். “வெண்பா விற் புகழேந்தி” எனப் புலவர் அகமகிழ்ந்து பாராட்டுவதால் இதன் பெருமை நன்கு விளங் கும்.

அவருக்குப் பின் வில்லிபுத்தூரார் தாம் பாடிய பாரதத்தில் இக்கதையை மிகவும் சுரு க்கி ஒரே செய்யுள் உரைத்துப் போந்தனர். அஃதாவது:—

நீவிரோ வல்லிர் முன்னு ணிலமுழு தாண்டசேமி
காவிரி கீர்த்தி யான னளனெனு நாம வேந்தன் [றத்
காவிரி யென்னத் தப்பாக் கருணையான் சூதிற்றோற்
றீவிரி கானஞ் சென்ற காதைநுஞ் செவிப்படாதோ.

(அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்:24-ம் செய்யுள்.)

வில்லிபாரதத்தை பொட்டி பாரதக்கதையை விரித்துப்பாடிய நல்லாப்பிள்ளை என்னும் புல வர் நளன்கதை யுரைத்த சருக்கம் என்ற ஒரு சர்க்கத்தில் நளன்கதையை 153 செய்யுட்க ளால் பாடினர்.

வில்லிபுத்தூரார் காலத்துக்கும் நல்லாப்பிள் ளை காலத்துக்கும் இடைக்காலத்தில் நை டதம் பாடப்பெற்றது.

நளவெண்பாவிற்கும் நைடதத்திற்கும் சிற் சில இடங்களிற் பொருத்தங்களும் சில இடங் களிற் கதை வேற்றுமைகளுமுண்டு; அவற்றை ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும். “கன்னற்பாகிற்கோ ற்றேனிற்கனியிற் கனிந்த” நைடதத்தின் செய் யுள்நடை, மொழிச்செறிவும் ஓங்கிய கருத்தும் உடையது. சீவகசிந்தாமணி, சூளாமணி, கந்த புராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய உயர்ந்த காவ்யங்கள்போல் மிக்க வனப்பு வாய்ந்தது.

அதிவீரராம பாண்டியர் நைடதத்தை மன்ம தோபாலம்பனப்படலம் வரை பாடி முடித்துத் தமக்கே அச்செய்யுட்களின் சுவை மிக்க வியப்பையும் உவப்பையுந் தருவதைக்கண்டு தம் தமையனாரும் மகாவித்வானுமாகிய வர துங்கராம பாண்டியரிடம் காட்டவே அவர் அச்செய்யுட்களை ஆராய்ந்து பார்த்து ஆனந் தக்கடலில் அழுந்தித் தம்பியைத்தழுவி முத்த மிட்டு “அச்சோ! பொற்கலத்தில் நிரப்பு தற்குரிய திவ்வியாமிருதத்தை வாளாநிலக்க மிற் பெய்தனையே” என்றனராம். அதுகேட்ட அதிவீரர் “நம் சந்திரவம்சத்துச் சக்கரவர்த்தி காப்பியத் தலைவராகவும் இங்ஙனம் உரைத்தல் என்” என, “மானுட அரசனைப்புகழ்ந்து இத் துணைச்சொற்சுவை பொருட்சுவைப் பாக்க ளைப்பாடினையே! இவற்றை நித்திய வஸ்து வாகிய பரமசிவன்மீது பயன்படுத்தப் பூர்வ ஜன்ம புண்ணிய வசமில்லாமற்போயிற்றே என்று கவல்கிறேன்” என, நூலாசிரியரும் அதனை நன்குணர்ந்து ஊக்கங்குன்றி ஒரு வாறு பாடிப் பிரபந்தத்தை முடித்தனர் என்ப.

நைடதத்தைப் படிப்பவரெவரும் அதன் பிற் பாகம் முற்பாகம்போல் அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்திருக்கவில்லை யென்பதை யறிவார்கள். அதனாற் சிலர் இம்மாண்புள்ள காப்பியம் “செ ன்று தேய்ந்திறுதல்” என்னும் குற்றத்துக்குள் ளாகுமெனக் கூறுவர். அவ்வாறு கூறுவது பொருந்தாது. நூலாசிரியரது ஊக்கக்குறைவே அதற்குக்காரணமாம். அல்லது தமது வம்சத்தா சன் துன்புற்றதை விவரிக்க மனம் பொறாது கதையைச் சுருக்கியிருக்கலாம். அலங்காரப் பொலிவுள்ள இந்நூலைப்படியாத செந்தமிழ் மாணாக்கர் இரார்.

இந்நூலாசிரியர் தம் குலப்பெருமையிற் கண் ணுங்கருத்து முடையார் என்பது தமயந்தி கல்யாணகாலத்தில் ஆங்குக்குழுமிய சூரியகுல அரசர்களை நோக்கி இந்திரன் “அரசர்காள், நீவிர் வெய்யோன் அருங்குலத்துதித்தும் திங் கள் மரபின் மன்னவர்க்கு நுங்கள் மாணை ழின் மழுங்கினீரால்” என்று சந்திரகுலத்தை இழித்துக்கூறவே அங்கிருந்த பாண்டியன் மனம் பொறாது வெகுண்டு

“நன்று நன்றென்ன நக்கு நாமவேல்வழுதி சீறி,
யுன்றலை தணிப்பனென்னாவொளிறு வாளை
குன்றெறி விரவாட் குரிசின் [றையினீக்கிக்,
மேற்கனன்று சென்றான்”

என்று கூறியதாக அதிவீரர் கூறுவதால் நன்கு விளங்கும்.

நைடதம் அரங்கேற்றுங்கால் நகரப்படலத்தில்

வாய்ந்தமின்னைமடந்தையராக்கிவிண்
போந்தடாமலன்றோமலர்ப்புங்கவன்
சாந்தணிந்ததமனியக்குன்றென
வேந்துவெம்முலைப்பாரமியற்றினான்

என்ற 25-ம் செய்யுளை விளக்குகையில் புலவர் ஒருவர் எழுந்து “புவிக்குங்கவிக்கு மாசே! மின்னுக்கும் மலைக்கும் சம்பந்தம் இன்மையால் இவ்வுவமை பொருந்தற்பாலதன்று” எனவே பாண்டியனார் விடைபகரத் தெரியாமல் அம்மட்டில் நிறுத்தி வீடுசென்று மனங்கவன்று இருபபதை அவரது தேவியுணர்ந்து அவ்வாறு கவல்வதற்குக் காரணங்கேட்கவே அவரும் அன்று சபையில் நடந்ததைக் கூறினார். உடனே, மிக்ககல்விப்பயிற்சியும் புருடபக்தியுமுள்ள தேவியார் “இதற்குக் கவலுறுவதேன்? மின்னற்கும் மலைக்கும் சம்பந்தமில்லாவிடினும்இயைபுஉண்டாகவன்றோ சூசகமாகிய இருப்பாணியைப் பிரமன் அடித்தான்” என்று சமாதானங் கூறினாராம். பாண்டியனார் தேவியினது சமயோசித புத்திசாதுர்யத்தை மிகப் பாராட்டி அளவிலா ஆனந்தமடைந்து அடுத்த நாள் அவைக்கட் சென்று அரங்கேற்றுங்கால் முந்தின நாள் ஆக்ஷேபித்த புலவருக்குத் தக்க சமாதானங்கூறி அவரைமகிழ்வித்தனர் எனக் கர்னபரம்பரையாய் ஒருகதை வழங்குவதாகப் புலவர் ஒருவர் கூறியுள்ளார்.

அன்னத்தைக் கண்ணுற்ற படலத்தில்

“தண்ணறுக் கொழிக்குஞ்செய்ய் சம்பக நனைகள் வேனி
லண்ணல் பாசறை விளக்கம் போன்றன வவைமேல்
“நண்ணிய தூமம்போன்றும் (வண்டு.”

என்றபாடலைப் படிக்கவே மற்றோர்புலவர் எழுந்து“சம்பகம்வண்டுதீண்டாமலராயிருக்கசம்பக நனைகள்மேல் வண்டு நண்ணியதாகக் கூறியது என்னை”யென அதற்கு நம் கவி “சம்பகம் வண்டுணா மலரேயொழிய,வண்டுதீண்டாமலரன்று: வண்டு சண்பகத்தின்கண்ணும் சேரும். ஆனால் அதனைச்சேர்ந்து அதன்தேனையுண்டால் இறந்துபடும்” என்று சமாதானங் கூறினராம்.

இந்நூலில் இவ்வாசிரியர் பல இடங்களில் உபயோகித்திருக்கும் உபமானங்கள் மிகவும் கம்பீரமாகவும் இயற்கையாகவு மிருக்கின்றன. அன்னம் தமயந்தியைக்கண்டு வியந்த இடத்தில் கவியின் சாதுர்யம் மிகவும் பாராட்டற்பாலது.

“கண்ணுங் கையும் முகமுங் கமலமா
நண்ணுஞ் சண்பக நாண்மலர் மேனியா
வண்ணல் வேலை வழிபடற் காற்றிய
வண்ண மாலைகொ லென்று மருண்டது.”
(அன். தூதுவிட்ட படலம் 42-ம் செய்யுள்)

அன்னம் சொன்னமொழியைக் கேட்டு நளன் நகைத்தான் என்று கூறிய இடத்தில்,

அன்னம் பெய்த சொல்லமுதம் உள்ளெலாம் பரந்து
பெருகிமேல் வழிதல்போல் நகையா

என்று சாதுரியமாகவும் சுபாவமாகவும் கூறியிருத்தல் பெரிதும் பாராட்டற்பாலது.

அழகானமோன அமைப்புக்கு இந்நூலிலிருந்து இரண்டோர் உதாரணம் எடுத்துக்காட்டுவேன்.

“அங்காவல்குவதனை வுரைக்கினா டவரவாவின
தளவே” (அன் : தூது : படலம் 22-செய்யுள்)
“காதலங்கடலின் கரைபெறற்கயனாற் காரணமின்
றியே காட்ட” (அன்: தூது: படலம் 35-செயயுள்)

(அடுத்த ஸஞ்சிகையில் முடிவுபெறும்.)

மதுரை ஸௌராஷ்ட்ர ஹைஸ்கூல்.—இந்த ஹைஸ்கூலின் பரிசளிப்பு தினம் சென்ற செப்டம்பர் மாதம் 28-ந்தேதியன்று ராமநாதபுரம் டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜ் ராய்பகதூர் W L. வெங்கடராமய்யாவின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் கொண்டாடப்பட்டது. அந்த ஸ்கூலில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் மொத்தம் 572 ஆக இருந்தது 1,051 ஆக ஏறியிருக்கிறது. ஹைஸ்கூல் புதிய கட்டடத்திற்கு மானேஜிங் அதிகாரிகள் 40,000 ரூபாய் வரையில் வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். பிரஸ்தாப வருஷத்தின் வரும்படி 17,080-5-2 செலவு 21300-3-1. புதுக்கட்டடத்திற்காகச் செலவு செய்ததில் வரவைவிட செலவு ஜாஸ்தியாயிருக்கிறது.

ரக்த ஓட்டம்

BLOOD CIRCULATION

முற்கூறிய அதிகாரங்களிலுள்ளபடி நம்முடைய சரீரத்தில் எலும்பு, தசைகள், நரம்புகள், தோல் முதலியவைக ளிருக்கின்றனவென்றும் அவைகள் வேலை செய்வதுமன்றி யில் வளர விருத்தியாகின்றனவென்றும் தெரிந்து கொண்டோம். இவ்விதம் சரீரபாகங்கள் வேலைசெய்வதானது அப்பாகங்களுக்குக் குறைவை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. அப்படியிருக்க நம்முடைய சரீர அவயவங்கள் நாளுக்கு நாள் விருத்தியடைவதற்கு ஏதாவதொருகாரணம் இருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படுகிற தல்லவா? அவ்விதம் செய்வது நாமுட்கொள்ளும் ஆஹாரந்தான். ஆஹாரமானது நம் சரீரத்திலுள்ள சில ரஸங்களால் கரைக்கப்பட்டு அன்னரஸமாக மாறி ரக்தத்தோடு தன்னினப்பட்டு, நம் சரீர ரக்தத்தோடு ஒன்று சேர்ந்து, தேகத்திலுள்ள அங்கங்களுக்குப் புஷ்டியைக் கொடுக்கிறது.

இதனால் நாம் ஒரு விஷயமறிந்து கொள்ளலாம். அதாவது ஆஹாரம் சாப்பிடாமல் விட்டுவிடுவோமானால் தேகத்தின் ரக்தம் குறைந்து சரீரம் மெலிந்து சீக்கிரத்தில் நாசமடைவோம். ஆகவே, ரக்தத்தின் உபயோகம் தேக புஷ்டிக்கென்று கிடைக்கப்பெற்றது.

நம்முடையசரீரத்தில் எந்தவிடத்தில் வேண்டுமென்றாலும் ஒரு குண்டூசி போன்ற 'மிக்க ஸன்னமான' கூரையுடைய ஆயுதத்தைக் குத்தினோமானால் உடனே அவ்விடத்திலிருந்து ரக்தம் கசிந்து அல்லது பீரிட்டுவருவதை நாம் பார்க்கலாம். இதிலிருந்து நம்முடைய தேகத்தில் ரக்தமில்லாத இடமே யில்லை யென்பது நன்றாய் விளங்கும். ஏனென்றால், சரீரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் தனித்தனியே ரக்தத்தைக் கொண்டுபோய் கொடுக்க வேண்டி யிருப்பதால், எல்லா விடங்களிலும் ரக்தம் காணப்படுகிறது.

சரீர அமைப்பில், சரீர பாகங்களுக்கு ரக்தத்தைக் கொண்டுபோவதற்காகச் சிலகுழாய்களும், கொண்டுபோய் பரவவிடப்பட்டரக்தத்தை ஒன்றாகச்சேர்த்து,மறுபடி கொண்டுவருவதற்காக சில ரக்தக் குழாய்களுமாக, இருவகைக் குழாய்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முன் வகுப்பிற்கு ஆர்டரி (Arteries) களென்றும் பின்வகுப்பிற்கு வெயின் (Veins) களென்றும் பெயர்.

இவைகளுக்குள் அமைப்பில் நிரம்ப வித்தியாஸம் காணப்படுகிறது. அவ்வமைப்புகளின் தன்மை முழுவதும் நமக்குத்தெரிய வேண்டியதவசியமில்லை யென்றாலும், ஆர்டரிகள் அதிக உறுதியானதசைகளாலாகி, மிகுந்த உறுதியானவைகளாகவும், வெயின்கள் அவ்வளவு உறுதியற்றவைகளாகவும் இருக்கின்றனவென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தவசியம்.

ஆனால் நாம் ஆகாரம் செய்யுந் தோறும் உண்டாகிற ரக்தம் முழுவதும் நம்முடைய சரீரத்திலேயே நிலைத்திருக்குமாயின் அவ்விரக்த வெள்ளத்தைபடக்கிக்கொள்ள நம்முடைய சரீரத்தில் இடம்போதாது. ஆகவே, இந்த ரக்தமானது சரீரத்தில் பலபாகங்களுக்குச் சென்று அவ்விடங்களிற் சேர்ந்து அப்பாகங்களோடு தன்னினப்படுகிறது. ஏற்கெனவே அங்கிருந்த பாகங்கள் வேலைசெய்து கொண்டே இருப்பதனால் எரிந்து கரியாகி, சரீரத்திற் குபயோகமில்லாமல், வெளியே கழிக்கப்பட்டுக் கொண்டேவருகிறபடியால், நம்முடைய சரீரத்தில் திரவரூபமாக விருக்கிற ரக்தமானது எப்பொழுதும் ஒரே அளவினதாக இருந்து கொண்டு வருகிறது.

மேற்சொல்லியவைகளிலிருந்து ரக்தமானது அவ்வவ்விடங்களில் நிலைத்துநிற்பதில்லையென்பதும் ஸதாகாலமும் இரக்தக் குழாய்களின் வழியாய்ப் போவதும் வருவதுமாகவே யிருக்கிறதென்பதும் செவ்வனே விளங்கும். இந்த ரக்த ஸஞ்சாரத்திற்குத்தான் ரக்த வோட்டமென்று பெயர்.

ஆகவே, இந்த ரக்த வோட்டத்திற்குக் காரணத்தையும், பிரயோஜனத்தையும் நாம் விசாரித்தறியவேண்டும். இரக்த வோட்டத்திற்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருப்பது ஹ்ருதயம் அல்லது ரக்தாசயம் என்று சொல்லப்படும். ரக்தாசயம் தலை கீழாய்த் தலையாய்த் தொங்கவிடப்பட்ட ஒருதாமரை மொட்டை யொருவாறு ஒக்கும். ஒரு வேளை இதனால்தான் நம் தேசத்தில் அதற்கு ஹ்ருதய கமலமென்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள் என்றுஎண்ணலாகும்.

அல்லது மேற்புறம் காம்பி நக்கும்படி தொங்கவிடப்பட்ட கிளிமூக்கு மாங்காயைப்போலிருக்கும் என்னலாம். இதன்பருமன் அவரவருடையமுஷ்டிப்பிரமாணமாயிருக்கும். முண்டத்தின் மேற்பக்கமாகிய மார்பகத்தின் மத்தியில் சற்று இடதுபுறமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஹிருதயமானது அவ்விடத்தில் தனியான வேறுவித ஆலம்பங் களில்லாமல், அதாவது சரீரத்திலுள்ள வேறு எந்த அங்கத்தோடும் நேராகப் பொருத்தில்லாமல் நிராலம்பமாய் நிற்பதாகக் காணப்படும். ஹிருதயத்திலிருந்து ரக்தத்தை வெளிக்கொண்டு போகின்றனவும், உட்கொண்டு வருகின்றனவுமான குழாய்கள் சரீரத்தின் அங்கங்களோடு சம்பந்தப்படுவதால், இந்தக் குழாய்களாகிய கயிறுகளைக் கொண்டு, தன்னிடத்தில், ஹிருதயமானது நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ரக்தாசயமானது முழுவதும் தசைகளாலேயே ஏற்பட்டது. இதனுட்புறம் கூடு. இதில் நான்கு அறைகள் உண்டு. அவைகளெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமில்லை. இடையே தசைகளாலாகிய ஒரு சுவரிருந்து தடுக்கிறது. ஒவ்வொரு புறத்திலும் மேலும் கீழுமாயுள்ள இரண்டு அறைகளுக்கும் 'வால்வ்'கள் (Valve) என்று சொல்லப்படும் ஒருவிதக் கதவுகளால் சம்பந்த மேற்பட்டிருக்கிறது.

'வால்வ்'களானது ஒரேபுறத்தில் திறக்கக்கூடிய கதவுகள். இந்த வால்வ்கள் மேற்புறத்திலிருந்து கீழ்ப்புறந் திறக்கக்கூடியவையாதலால், சாதாரணமாய் மேலறையில் ஜலத்தை ஊற்றுவோமானல் அந்த ஜலமானது, தன்னுடைய பாரத்தினலேயே 'வால்வைத்' திறந்துகொண்டு, கீழறைக்கு வந்துவிடக் கூடும். ஆனல் கீழறையில் வந்த ஜலத்தை மறுபடி மேலறைக்கு அனுப்புவது அஸாத்தியம். அதாவது ஜலம் நிறைந்த கீழறையை அமுக்குவோமானல், அந்த ஜலமானது மேலே போக யத்தனிப்பதில் இந்த வால்வை மூடி மார்க்கதை யடைத்துவிடும்.

இந்த நான்கு அறைகளில் மேலறைகளுக்கு ஆரிகிள்(Auricle)கள் என்றும் கீழறைகளுக்கு வெண்ட்ரி (Ventricle)கிள் என்றும் பெயர். வலதுபுறமிருப்பவைகளுக்கு வலது ஆரிகிள், வலது வெண்ட்டிரிகிள் என்றும், இடதுபுறத்து வகுப்புகளுக்கு இடது ஆரிகிள், இடது வெண்ட்ரிகிள் என்றும் பெயர்.

நிற்க. நம்முடைய சரீரத்தில் பல பாகங்களிலுமுள்ள ரக்தத்தை ஒன்று சேர்த்து, ரக்தாசயத்தில் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் குழாய்களுக்கு 'வெயின்' கள் என்று பெயரென சொல்லியிருக்கிறேமல்லவா? இவை சரீரமெங்கும் வியாபித்து, சிறிய மயிரிழைகள்போ லவ்வளவு மெல்லியனவா யிருந்து அநேகம் சிற்றாறுகள் ஒன்றினேடொன்று கலந்து பெரிய நதியாவதுபோல, பெரிய வெயின்களாக ஆகி, ரக்தாசயத்தில் ரக்தத்தைக் கொண்டுவந்து சொரிகின்றன. இவ்விதமாய் இரண்டு பெரிய வெயின்கள் நம்முடைய சரீரத்தில் உண்டு. அவைகளிலொன்று கழுத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட பாகங்களிலும், மற்றொன்று கழுத்திற்கு மேற்பட்ட பாகங்களிலுமுள்ள ரக்தத்தை யொன்று சேர்த்து வந்து ரக்தாசயத்தில் கொட்டுகின்றன. இவ்விரண்டும் ஹிருதயத்தின் வலது ஆரிகிளில் ரக்தத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கின்றன.

நாம் ஏற்கெனவே, ரக்தாசயமானது முழுவதும் தசைகளால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறோ மல்லவா? மேலும் தசைகளுக்கு நரம்புகளின் உத்தரவுப்படி சுருங்கவும், மறுபடி பெரிதாகவும் சக்தியுண்டென்று முன்னதிகாரத்தில் படித்திருக்கிறோமல்லவா? அவ்விதமே இந்த ரக்தாசயத்தின் பேரிலும் அதை வேலை செய்யும்படித் தூண்டிவிட்டு மேற்பார்வை பார்ப்பதற்காக சில நரம்புகளிருக்கின்றன. வெயின்களிலிருந்து ரக்தமானது ரக்தாசயத்தின் வலது ஆரிகிளுக்கு வந்துவிழுந்தவுடன், இந்த நரம்புகள் அந்த ஆரிகிளுக்கு சுருங்கவேண்டி, உத்தரவு இடுகின்றன. அப்பொழுது அவைகள் சுருங்குகின்றன.

அப்படிச் சுருங்கும்பொழுது ஆரிகிளில் உள்ள இடமானது குறைந்து, அதற்குள் வந்து விழுந்திருக்கும் ரக்தம் முழுவதையும் அடக்கிக் கொள்வதற்கில்லாமற் போகிறது. அதனல் இந்த ரக்தமானது வெளியே எங்கேயாவது போகப் பார்க்கிறது. இதற்கு உதாரணம் ஒன்று பாருங்கள். ஒரு ரப்

பர் பந்தை எடுத்து அதில் ஒரு சிறு துவாரம் செய்து, அதன் வழியாய் அதற்குள் தண்ணீர் நிறையும்படி நிரப்புங்கள். மறுபடி அந்தத் துவாரத்தை கையால் மூடிக்கொண்டு, பந்தை அழுக்க பிரயத்தனப்பட்டால் அது ஸாத்தியப்படுவதில்லை யென்று வெளியாகும். மிகுந்த பலங்கொண்டு அழுக்கினால் பந்து கிழிந்துபோகும்; அப்படிக்கில்லாமல் துவாரத்திலிருந்து கையை விலக்கி அழுக்கினால், பந்து சுலபமாய் அழுங்குவதுமன்றி, அத்துவாரத்தின் வழியாய்த் தண்ணீர் வேகமாய் வெளியே பீச்சப்படுவதைக் காண்பீர்கள். இதேமாதிரியாய் ரக்தம் சஞ்சாரம் செய்ய வேண்டியதற்கான வேகங் கொடுப்பதற்கும் வலது ஆரிகிளிலிருந்து வலது வெண்ட்றிகிளுக்கு ரக்தத்தை அனுப்புவதற்காகவுமே, இவ்விதம் வலது ஆரிகிள் சுருங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுமே, ஆரிகிளுக்கும் வெண்ட்றிகிளுக்கும் இடையில் நாம்மேற்கூறியுள்ள வால்வும் அமைந்திருப்பது.

ஆனால் ரக்தம் வந்த வழியான வெயின் வழியாகத் திரும்பிப் போகும்படி பீச்சப்படக் கூடாதோவென்றால். கூடாது. ஏனெனில் ஆரிகிளில் விழுந்த ரக்தம் வெண்ட்ரிகிளுக்கும் போனவுடனே மறுபடி ஆரிகிளில் வந்து விழுவதற்காக ரக்த வெள்ளமானது மேலே வெயின்களில் வந்து காத்துக்கொண்டு இருப்பதனால் அவ்வளவு ரக்தத்தைப் பக்கத்தில் தள்ளிப் பீச்சும்படியான அவ்வளவு சக்தி, ஆரிகிளின் சுருக்கத்திற்கு இல்லை. மேலும் இதைஉத்தேசித்து, நிரம்ப சுலபமான மார்க்கம் ஒன்றிருக்கும் பொழுது, ரக்தம் அவ்வழி நோக்குவதற்கே ஏதுவில்லை.

இப்பொழுது ரக்தமானது ஆரிகிளிலிருந்து வெண்ட்றிகிளுக்கு வந்துவிட்டதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். இந்த சமயத்தில் ஒரு விஷயம் நாம் கவனிக்கவேண்டும். அதாவது, ஆரிகிள்களும் வெண்ட்றிகிள்களும் ஒரே காலத்தில் சுருங்கி விரிவடைவதில்லை. ஆனால் ஆரிகிள் சுருங்கும்பொழுது வெண்ட்றிகிள்கள் விரிந்தும், வெண்ட்றிகிள்கள் சுருங்கும்பொழுது ஆரிகிள்கள் விரிந்தும் இவ்விதம் இருவகுப்பினவையும் மாறிமாறிச் சுரிங்கி விரிகின்றன. இதன் நோக்கம் காலதாமதமில்லாமல் வேலை நடக்கவேண்டியதே. ஆரிகிள் சுருங்குங் காலத்தில், அவைகளிலிருந்து வரும் ரக்தத்தை வாங்குவதற்கு சுலபமாயிருக்கும்படி வெண்ட்றிகிள்கள் விரிந்தும் வெண்ட்றிகிள்கள் ரக்தத்தை வெளியே யனுப்பும்பொழுது, மறுபடி அவைகளிடம் ரக்தம் அனுப்பவேண்டி வெயின்களிலிருந்து வாங்குவதற்காக ஆரிகிள்கள் விரியவும் செய்கின்றன. ஆகையால் ஆரிகிள்களுக்கும் வெண்ட்றிகிள்களுக்கும் மாறிமாறி க்ஷணநேரம் சிரமபரிகாரத்திற் கிடமுண்டாகிறது. ஆனால் இவைகளிடம் வேலைவாங்கும் நரம்புகளுக்கோ சற்று நேரம்கூட ஓய்வுகிடையாது. மனிதனுக்கு உயிர் என்பது ஆரம்பித்ததுமுதல், மறுபடி அது நீங்கும்வரையில் இவை, ஓயாமல் வேலை செய்துகொண்டே யிருக்கின்றன.

வெண்ட்றிகிளுக்குள் வந்து சேர்ந்த ரக்தமானது, அது நரம்புகளின் உத்தரவுப்படி சுருங்கும்பொழுது வெளியே தள்ளப்படுகிறது. மறுபடி ரக்தம் ஆரிகிளுக்குள் போக முடியாதென்பது நாம் முன்னமேயே அறிந்த விஷயம். ஆனால் இந்த வெண்ட்றிகிளிலிருந்து ஒரு ரக்தக்குழாய் கிளம்பி பக்கங்களிலிருக்கிற சுவாசாசயங்களுக்குச் செல்லுகிறது. இவைகளுக்கு பல்மனரி ஆர்டரீஸ் (pulmonary arteries) என்று பெயர். இக்குழாயிலும் தசைகள் அதிகமிருப்பதால், இது இடையிடையே சுருங்கி, ரக்தத்தை சுவாசாசயத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறது. வெயின்களைப் போலவே ஆர்டரிகளும் போகும் மார்க்கத்தில் அவ்வவ்விடங்களுக்கும் ரக்தம் கொடுக்கவேண்டியதற்காக கிளைகிளாகப் பிரிகின்றன. போகப் போக வெகு சிறு கால்வாய்களாகப் பிரிந்து கடைசியில் மயிரிலும் ஸன்னமான சிறு குழாய்களாக எங்கும் பரவுகின்றன.

ரக்த ஆர்டரிகள் எங்கெங்கு செல்லுகின்றனவோ, அவ்வவ்விடங்களிலெல்லாம், வெயின்களும் செல்லுகின்றன. ஆர்டரிகள் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்த ரக்தங்களை மறுபடியும் ரக்தாசயத்திற்கு அவைகள் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டுமல்லவா? இப்படியே இந்த சுவாசாசய ஆர்டரிகள் செல்லுமிடங்கள்தோறும் சிறு வெயின்கள் காணப்படுகின்றன. இவை யொன்றாய்ச் சேர்ந்து மறுபடி. போன ரக்தங்களை எல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துத்

வைதிகமத ஞானம்—IV

KNOWLEDGE OF VEDIC RELIGION

வேதார்த்தங்களை யுக்திக்குப் பொருத்தமாக விளக்கிக்காட்டி வற்புறுத்தவந்த ஆறு சாஸ்திரங்கள் என்று மதிக்கப் பெற்றுவந்த ஷட்தர்சனங்கள் ஆராய்ச்சி குறைந்து வந்ததற்குக் காரணங்கள் இவை என்று காட்டியாகிவிட்டது. அவையாவன (1) உண்மையை உணர்த்துவதில் வேதங்களே ஆதாரங்கள், தர்சனாதி சாஸ்திரங்கள் உதவிகளாக இருந்து யுக்தி அப்யாஸ ஒழுங்கு முதலியவைகளைக் காட்டி வற்புறுத்துவன: அவ்வவைகள் போக்கிற்கேற்ப சில மத ப்ரக்ரியைகள் அங்கீகரிக்கும்படி வரினும், அவைகளை வேதவிரோதமாயின் ஒதுக்கி மற்றவைகளை கைக்கொள்ள வேண்டும் அப்யாஸி: அவைகளுக்கு வேத ஆதாரமின்றி உண்மையை உணர்த்தும் திறனில்லை; என்று ஆசாரியாள் ஷண்மதஸ்தாபன அத்வைத ஸித்தாந்தம் செய்ததை, அவை வேத விரோதமாகையால் அவைகளை ஆராய வேண்டியதேயில்லை என்று குதர்க்கமாக பொருள்படுத்திக்கொண்டதும் (2) பொதுவாக கலிகாலக்கொடுமையால் பண்டிதபாமரர்கள் அறிவு குன்றி விபரீதப்பட்டதுமே ஒழிய வேறல்ல.

(136-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

திரட்டி பல்மனரி வெயின் (pulmonary vein) எனப் பெயர் பூண்டு ரக்தத்தை இடதுபுறத்து ஆரிகிளில் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது. மறுபடி வலதுபுறத்து ஆரிகிளில் நடந்தது போலவே இங்கேயும் இடது புறத்து ஆரிகிளில் சுருக்கமும், அதன் மூலமாய் இடதுபுறத்து வெண்ட்ரிகிளில் ரக்தம் பீச்சப்படுதலும் மறுபடி அதன் சுருக்கமும் அதன் மூலமாய் சரீரம் முழுவதற்கும் ரக்தத்தைக் கொண்டு போய்ப் பரவச்செய்யும் அயோர்டா (Aorta) என்னும் ஆர்டரியில் ரக்தம் அனுப்பப் படுதலும் நடந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. இந்த அயோர்டா கொண்டுபோகும் ரக்தத்தை மறுபடியொன்றுசேர்த்து ஒரு வெயின் வலது ஆரிகிளில் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறது. இது தான் ரக்த ஓட்டத்தின் ஒரு சுற்றுப் பிரமாணம் அல்லது ஸஞ்சார .

T. R. S. சாஸ்திரி. பி. ஏ.

இந்தக் குதர்க்க விருத்திக்குக் காரணம் ஆசார்யாள் கபிலருஷி விஷயமறுப்பு என்பதும் முன்னர் குறிக்கப்பட்டது. அதில் வேதத்தில் கூறியுள்ள பகவான் பிள்ளை கபிலர் வேறு, ஸாங்கியப்ரவர்த்தகரும், ஸகரபுத்திரரை எரித்தவரும், அக்னி அவதாரமுமான கபிலர்வேறு: ஆதலால்அவர் தர்சனமான ஸாங்கியம் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கதன்று என்று ஆசார்யாள் கூறுவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இது ஆசார்யாள் வாக்கே அல்ல என்பது இந்த பாஷ்யபாகத்தை வாசிப்பவர்களுக்கும் பாரத பாகவதாதி புராணங்களை வாசிப்பவர்களுக்கும் நன்கு வெளியாகும். இந்தக் குதர்க்க ஆதார மறுப்பைப்பற்றி இங்கு ஆராயப்புகுவோம்; இதன் முடிவில் இதனால் ஷட்தர்சனப்படிப்புக் குன்றி நாம் தத்தளிப்பது மிகுந்த பரிதாபத்திற்குக் காரணமான விஷயமாகத் தோற்றும்.

முதலில் ஆசார்யாள் வாக்யமாகக் கூறப்பட்டுள்ள கபிலதூஷணம் வரும் பாஷ்ய பாகத்தின் முன் பின் கிரமத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். ‘ச்ருதிதான் பரம ஆதாரம். ச்ருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் மாறுபாடு உள்ள விடங்களில் ச்ருதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி உதவியின்றி சில ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களுக்கு ஸித்திகள் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாக அவர்கள் வெளியிட்ட கொள்கைகளைப் பின்பிற்றலாகாதா எனில், வேத ஸம்மதமான தர்மானுஷ்டானமின்றி இந்த ஸித்திகளே ஒருவனுக்கு ஏற்படா: ஆகவே ஸித்தர்கள் வாக்கியப்படி ச்ருதிகளை மாறுகப் பொருள்படுத்தக்கூடாது. மேலும் ஸித்தர்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டபோதிலும், அவர்களுள் அபிப்ராயபேதம் ஏற்படும் இடங்களில் ச்ருதியைப் பற்றித்தானே தீர்மானம் செய்யவேண்டும், யுக்தி பலமில்லாதவர்களோ மூடத்தனமாக ஒரு ஸ்மிருதியை வேதத்தைக்கூடக் கவனியாது பிடித்துக்கொள்ளுவர் என்பது கூட இல்லை: இப்படிச் செய்வராயின் அபிப்ராய பேதத்தால் உண்மை நிலைக்காமல் போய்விடும். ஆதலால் நாம் ஸ்மிருதிகளின் அபிப்ராய பேதங்களை எடுத்துக்காட்டி இன்னவை ச்ருதிக்குப் பொருத்தமானவை இன்னவை மாறுனவை என்று பகுத்துக் காட்டவேண்டியது அவசியம். பூர்வபக்ஷத்தோன் கபிலர் சிறப்

பைக் காட்டுவதாகக் கூறும் வேதவாக்ய மாத்திரத்தால் வேதவிரோதமாக அவர் கூறும் கொள்கைகளையும் அங்கீகரிப்பது நியாயமல்லவே (அவன் கூறும் வேதவாக்கியத்தில் வெறும் கபிலர் என்று மாத்திரம்தான் காணப்படுகிறது: புராணத்திலோ ஒரு கபிலர் காணப்படுகிறார். அவர்தான் ஸகரர் பிள்ளைகளை எரித்தவர்: வாஸுதேவர் எனப் பெயர் பெற்றவர். அந்தக் கபில ஸம்பந்த ச்ருதிக்கு வேறு நோக்கமுண்டு: வேறு வாக்யங்களால் வற்புறுத்தப்படாத கபிலர் சிறப்பை ஸ்தாபிப்பதில் அவைகளுக்கு ஆற்றலில்லை.) வேறு ச்ருதிவாக்கியங்களில் மனுவின் சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது, மனுவின்சொற்கள் மானிடர்மருந்தே என்று. இவர் கொள்கைக்கும் கபிலர் கொள்கைக்கும் விரோதம் உள்ளது. மஹாபாரதத்திலும் கபிலரின் சில கொள்கைகள் மறுக்கப்படுகின்றன'

இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படும் பாஷ்யபாகத்தில் தடித்த எழுத்திலிருப்பவைகளை விட்டு வாசித்தால் ஏதாவது பொருட்குறைவு உண்டாகிறதா பாருங்கள்! ஆகவே இந்த பாகம் பாஷ்ய பங்திக்கு அனுவசியம் என்றும், விஷயத்தில் பொருத்தம் உடையதல்லவென்றும் அதிகமாகக் கூறாமலே வாசிப்போருக்குவிளங்கிவிடும். இப்படி பிரஹ்மஸூத்திர பாஷ்யத்தில் கைவைத்த பரபரப்புடைய வேதாந்தி இந்த பாகம் குறிக்கும் வேதவாக்ய வ்யாக்யானத்திலும் கைவைக்காமல் போகவில்லை. அங்குள்ள கபில சப்தத்திற்கு ஸாங்கியப்ரவர்த்தக ஆதிகாரிக ருஷியான கபிலர் பொருளல்ல: கபில வர்ணமுடைய ஆதி குருவான ஹிரண்யகர்ப்பர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு ஆதாரமாக புராண ச்லோகங்கள் எடுக்கப் பட்டுள்ளன. ஆனால் புராணத்திலோ, கபிலர் ஸாங்கியாசாரியர் என்று விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்டு, அவரைத் துதிக்குமிடத்திலும் அவர் ஹிரண்யகர்ப்பரே என்று வற்புறுத்திக் கூறப்படுகிறது. இந்தக் குதர்க்க வேலை செய்த மத துர் அபிமானி இவ்விரண்டு இடங்களிலும் இசைவுகேடாய் அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டான். தோற்றமாத்திரத்தில் இவை, ஸம்பந்தமின்மையாலும், உள்விரோத முடைமையாலும், ஆசார்யாள் வாக்கல்ல என்று விளங்கிவிட்டபோதிலும், இம்மாதிரி ஆசார்யாள் கூறியிருக்கவே மாட்டார்கள் என்பதற்கு வேண்டிய முகாந்திரங்களை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

முக்யமாக ஆசார்யாள் வைதிக அத்வைத ஸித்தாந்தம் பண்ணினவழி வெறும் பரமத கண்டன மாத்திரத்தால் அல்ல. கண்டனமென்பது தீராவிடில்தான் அவர் செய்வது வழக்கம். எந்த மத வாதிகளுடன் அவர் தர்க்கம் பண்ணும்படி வந்தபோதிலும் அவர் அவர்களை கண்டனம் செய்யப்புகாது, அவர்கள் வாய் மொழியாலேயே அவர்கள் மதம் அவர்கள் மதத்திற்குள்ளவேத ஆதாரம் இவைகளை நன்குணர்ந்து, அவர் காட்டும் வேத ஆதாரத்தின் ஸந்தர்ப்ப அமைப்பை நன்கு விளக்கி, அதன் உண்மைப்பொருளை நன்றாக ஸ்தாபித்து, எதிர் கக்ஷிக்காரர்கள் அப்யாஸாதிகளில் உள்ள வைதிக பாகங்களை ஒப்புக்கொண்டு ஸ்தாபித்து, அஞ்ஞான விபரீதங்களால் அவர்களிடமுள்ள அவைதிகபாகங்களைத் தகுந்த முகாந்திரங்களால் கண்டித்து நீக்கி, பின்னர் அவர்கள் மதத்தை அனுஷ்டித்துவந்தால் வேதமுடிவாகிய அத்வைதமே இவ்வாறு வந்தமையும் என்பதை விளக்கிக் காட்டுவர். இதுபற்றியே இந்த மஹானுக்கு ப்ரதிவாதி பயங்கரர், பரமதகண்டனக் கோடாலி முதலிய கொடிய பெயர்கள் வாராது, ஷண்மத ஸ்தாபன அத்வைத ஸித்தாந்தாசாரியர் என்ற பெயர் வழங்கிவருகிறது. இவ்வாறு ஸகல மதங்களின் வைதிக பாகங்களை ஒப்புக்கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்த பரமாசாரியாள் விஷயப் பொருத்தமின்றி அனுவசியமான கண்டனைகள் செய்வார்களா! மதங்களில் உள்ள அவைதிக பாகங்களை நயமாகச் சொல்லி நீக்க முயலுவது இம்மஹான் தன்மையேயொழிய, மஹாபாபமாகிய மதாசாரிய தூஷணை என்பதை இவர் கனவிலும் கருதியவரல்லவே! இப்படிப்பட்ட ஸாத்விகருக்கு, தத்காலத்தில் கொள்கை ஆராய்ச்சியில் ஸம்பந்தப்பட்ட ஆசாரியதூஷணையைக் கலந்து தெருவீதி நாய்கள்போல சண்டையிடும் குதர்க்கிகள் நிலையைக் கொண்டுவந்து விட்டவர்கள் பாபத்தை என்னவென்று சொல்வது! அவர்களுக்குத்தான் தத்காலத்தில் நமது ஷட்தர்சன அனாதரவின் பாபத்தின் பாகம் போய்ச்சேரும்!! மற்றையதர்சன கர்த்தாக்களும் ஆதிகாரிக ருஷிகளல்லாவர்? அவர்கள் தர்சன கண்டனம்

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

43. கௌவை யகற்று

பழியை நீக்கு என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் பொருள். இதை இரண்டு விதமாகப் பொருள்படுத்தலாம். (1) பாபமென்று சாஸ்திரங்கள் பெரியோர்கள் முதலியவர் பழிக்கும் தொழில்களை அணுகாதுபழகிவரவேண்டும். (2) நம்மேல் பழிவந்துவிடுமாயின் அதை நீக்கி விடவேண்டும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இந்த ஸூத்திரத்தின் இவ்விருவிதப் பொருள்களிலும் சாஸ்திர ரஹஸ்யங்கள் அடங்கியுள்ளன என்பதை நன்கு விளக்கப் புகுவோம்.

(1) பழிக்கப்படும் செயல்களை அணுகாதே. துஷ்டனைக்கண்டால் தூரவிலகு என்பதுபோல, பாபச்செயல்களைக்கண்டால் அணுகாமலே விலகிவிடவேண்டும். இங்நிலையைவிட்டு பாபச்செயல்களினிடையிலிருந்தால் என்ன? நம்மை என்ன செய்துவிடும்? அவைகளைவிட்டு விலகுவது பயங்குள்ளித்தனம் நமக்கு அவைகளைத் தடுத்து நிற்கவாவது அல்லது அவைகளை சீர்திருத்தவாவது வேண்டிய நற்குண பலமில்லாமலா போய்விட்டது என்ற குதர்க்க யோசனைகளில் ஈடுபட்டு, முன்னரே தடுத்து விலக்கி ஒதுங்கி விடக்கூடிய கொடிய நிலைகளில் புகுந்துவிட மனப்பூர்வமாக முயலுவது வெறும் மூடத்தனமே. இதுவுமன்றி இது மனம் நல்ல நிலையிலிருந்து கீழே நழுவிவிட்டது என்று காட்டும். இந்த நிலையை மனம் அடைந்து பழிக்கப்பட்ட நிலைகளுள் புகுவது, மாடியில் அடிக்கப்பட்டுவரும் பந்து, முதல் மாடிப்படியில் பட்டுத்துள்ளுவதற்குநிகர். இவ்வாறு துள்ளும் பந்து அடிப்பவன் கைதவறி மாடி அடிப்படிவரை எப்படி உருண்டுபோய் விடுமோ அதுபோல மனம் நிலைதவறி முயல்பவன் தொழில்களை வீணாக்கி அதோகதியைத்தான் அடைந்துவிடும். ஆகவே ஒருதரம் பழிக்கும்தொழில்கள் இடையில்போய்விட்டால் இந்த அதோகதி வந்துவிடத் தடையில்லை. இதனால் மேல் மறுபடி அபிவிருத்தியாகி முன்னிலைக்கு வருவது மிகக் கடினம். இதுவுமன்றி கெட்டநிலைகளுள் ஈடுபடும் துர் அப்யாஸத்தால் துர்வாஸனை பலத்து நமது எதிர்முயற்சியை பலமாகத் தடுக்கும் ஆற்றலுண்டாகிறது. இந்தக் கொடுமைகள் எல்லாம் உற்றுநோக்கி பழிக்கப்படும் தொழில்களை விலக்கவே முயலவேண்டும்.

அவைகளை விலக்கமுடியாது அவைகளுக்கு இடையிலிருந்து தடுக்கும் துரதிர்ஷ்டம் வந்துவிட்டாலும், நமது முயற்சியின் சிறுபாகம் அவைகளைத் தடுப்பதற்கும் மிகுதியான பாகம் அவைகளைவிட்டு வெளியேறுவதற்கும்தான் உபயோகப்படுத்தப் படவேண்டும். அதனுள்ளேயே இருந்து காலங்கழிப்பது அதிக ஸேனையை உடைய எதிரி இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஒருவன் அவனோடேயே சண்டை செய்ய முயன்று கொண்டிருப்பது போலாம். முடிவில் இவனும் கொடியவனாகி விடவேண்டியதுதான். மஹாபாரதத்தில் மஹா தர்மாத்மாவான கர்னன் பழிக்கப்பட்ட துர்யோ

(138-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

செய்யுமிடங்களில் எல்லாம் இப்படி ஆசார்ய தூஷணம் காணப்படவில்லையே! ஆதலால் ஸர்வமதசோதக ஸ்தாபகரான ஆசார்யாள் இம்மாதிரி கபிலருஷி தூஷணம் செய்ய நியாயமே இல்லை. இந்த இடத்தில் ஆசார்யாள் கூறவந்தது 'வேதத்தில் ஒரு ஆதிகாரிகருஷி பெயர் வந்துள்ளது: ஆதலால் அவர் இயற்றிய சாஸ்திரக் கொள்கைகளை எல்லாம், வேதவிரோதமாயினும் அங்கீகரித்து விடவேண்டும் வேதத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, என்று கூறுவது நியாயமன்று' என்பதே. இந்தப் பொது விஷயத்தில் கபில தூஷணம் வேண்டியதில்லையே! எதாவது ஒன்று அவசியமாக இந்தவிடத்தில் கூறவேண்டு மெனில், வேதருஷி அவைதிகக் கொள்கையைக்காட்டி யுக்திவாதம் செய்வதற்குக் காரணம் இன்னது என்பதல்லவா கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாது மதத்வேஷிகள்போல மதாசாரிய தூஷணத்திலிறங்குவாரா ஷண்மதஸ்தாபன அத்வைதாசாரியர்!

இதுவரையில் மதாசாரிய தூஷணம் ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதாள் செய்யக்கூடியதல்ல, ஆதலால் இந்த தர்சன கண்டன வாக்யம் அவரதல்ல என்று விளக்கியாகிவிட்டது. இனி மற்றைய சாஸ்திர ப்ராமணாதாரங்களை எடுத்துக்காட்டி அவைகளை உணர்ந்த ஆசாரியாள் இவ்வாறு முழுமோசமாகக் கூற முகாந்தரமே இல்லை என்பதை நிலைநாட்டுவோம்.

தனுதிகளிடமே பழகும்படி நேர்ந்துவிட்டபடியால் துஷ்ட சதுஷ்டயர்களுள் ஒருவனுகும்படி நேர்ந்துவிடவில்லையா? ஸஹவாஸ தோஷத்தால் நாம் கெட்டுப் போவதும் இதற்கு உதாரணம் தான்.

இப்படி பழித்தொழில்களை அகற்றிவரும்பொழுதும் கஷ்டகாலங்களில் நமக்கு அவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்ற கட்டாயம் வந்துவிடலாம். அப்பொழுதும் அவைகளைச் செய்யாது விலக்கவேண்டும் என்ற குறிப்பையும் அடக்கியுள்ளது இந்த ஸூத்திரம். புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னுமா என்ற வீரியத்துடன் பழிக்கப்படும் தொழில்களை எக்காலத்திலும் மனதில்கூட எண்ணுதிருக்கவே முயலவேண்டும். இந்நிலைக்கு உதாரணமாக உள்ளவன் ஹரிச்சந்திரன். அவன் கொடிய தருணங்களிலும் பழித்தொழிலாகிய பொய்யை அணுகாதிருந்ததே இதற்குத்தகுந்ததிருஷ்டாந்தம். இம்மாதிரியே நமது புராணுதிகளில் கடவுளது சோதனையில் பழிசம்பந்தமின்றி தேறி அவர் கருணைக்குப் பாத்திரமாவதாகக் காணப்படும் பக்தகோடிகளெல்லாம் இந்த கௌவையகற்றுவதற்கு உதாரணம்தான், ப்ரஹ்லாதர், சிபி, முதலியோர் போன்றவர்கள்.

(2) வந்தபழியை நீக்கவேண்டும்:—ஒருவன்மேல் உண்மையாகவோ மாறுகவோ பழிவந்து சுமருவது உலகில் ஸாதாரணமாக உள்ளதுதான். அந்த ஸமயத்தில் அதைநீக்கமுயற்சிகள் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்று இந்த ஸூத்திரம் வற்புறுத்துகிறது. நியாயமாக உள்ளபடி ஒருவன்மேல் பழிசுமந்து விட்டால் அவன் தண்டனை ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு உட்பட்டு அதை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டியதுதான். அநியாயமாக ஒன்றுமறியாதவன்மேல் பழிவந்தால் அவன் ஏன் இவைகளால் அதை நீக்க முயலவேண்டும் என்ற சங்கைவரலாம். அதற்கு சாஸ்திரம்ஒருவன்மேல் அநியாயமாகப் பழிசுமருங்காலத்திலும் ஏதோ ஒரு முகாந்தரத்தால்தான் அதுவரும், அந்தமுகாந்திரத்திற்கு இடம் கொடுத்த குற்றம் அவனிடம் இருப்பதால் அதுவரையில் பச்சாத்தாபப்பட்டு, அந்நிலையில் மறுபடியும் போகலாகாது என்று உறுதிபண்ணிக்கொண்டு, தகுந்த ப்ராயச்சித்தத்தையும் அவனும் செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான் என்று விதிக்கிறது. இப்படிச்செய்தால் அவனும் பழியை முற்றிலும் அகற்றியதாகும். இதோடில்லாது பழியை முற்றிலும் நீக்க ஒருவன் தனக்கு பழிவந்தவழியைப் புகுந்து விசாரித்து அதன் உண்மையை வெளிப்படுத்த முடிந்தால் அப்படியும் நீக்கிக்கொள்ளவேண்டியதுதான்.

இந்த விஷயத்தில் வெறும்பச்சாத்தாபம் மாத்திரம் போதாது. இது மறுபடி இதேமாதிரி பழிவரக்கூடிய நிலைவந்தால் திடீரென்று புகுந்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகாமல்தான் தடுக்கும்; மனம்மிகுந்த பாபமுடையதாயின் இதைமீறிவெளிப்பட்டுவிடலாம். இந்த மனதில் துர்வாஸனைகளுக்கு அநுகூலமாக உள்ள பாபப் பதிவுகளைத் தடுத்து அழிக்க பலமான புண்யமாயும் தேஹ அமைப்பு ஸம்பந்தமாயுமுள்ள பட்டினி, நிலைத்தஜபம், தீர்த்தயாத்திரை ரூபமான ப்ராயச்சித்த கர்மாவும் அவசியம் வேண்டும். இதனுல் பச்சாதாபத்தால் குறைந்துவரும் பாபவாஸனைகளுக்கு அனுகூலமாக உள்ள கர்மப்பதிவுகள் அழிக்கப்பட பச்சாத்தாபத்தால் கெட்டவழிநடப்பது ஸரிவரத் தடைபட்டு ஸங்மார்க்க ப்ரவ்ருத்தி திடப்படும். ஆகவே பழியை வெறும் பச்சாத்தாபத்தோடு நில்லாது ப்ராயச்சித்தத்தாலும் நீக்கவேண்டும். ஆகவே இங்கு அகற்று என்பதற்கு இந்தவிதமாக நீக்கு என்று பொருள்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்வஸ்திரீகளாகிய பெண்சாதி, தாய், ஸகோதரிகள் முதலியவர்களைத் தவிர, மற்றைய ஸ்திரீகளிடம் பழகலாகாது என்பது சாஸ்திர ஒழுங்கு. ஒருவன் ஒருவித கெட்ட எண்ணமும் இல்லாது வேற்றுஸ்திரீ ஒருத்தியுடன்பழகும்படி அவன்தொழிலாலோ வேறு ஏதாலோ நேர, அதன் வரம்புகடந்து கெடுதல் ஸம்பவிக்கஇடம்தராது அந்தஸ்திரீயுடன் அவன்பழகுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். இதனுல் இவன் எவ்வளவு சுத்தனுயினும், சீக்கிரம் உலக அபவாதம் இவனுக்கு வந்துவிடும் என்பது நிச்சயம். இது அவனுக்கும் தெரிந்ததுதான். இந்த அபவாதம் வந்து விட்டால் கௌவையகற்று என்பதை அவன் பின்பற்றுவது எப்படி என்ற சங்கைவரலாம் தத்காலத்திய நாகரிகம் பலத்த பலருக்கு. முதலில் புத்திமானுயின் நம்மிடம் இந்த அபவாதம் வரக் காரணம் என்ன என்று யோசித்து, இதைத்

தூண்டும் காரணமான காரியமில்லாக்காலங்களில் அந்த ஸ்திரீயுடன் பழகுவது, அடிக்கடி அவளுடன் ஏகாந்தத்தில் பழகும்படி தருணம் வாராது காத்து விலகுவது, அநேகர் முன்னிலையில் பழகிவருவதிலும் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமான நடவடிக்கைகளுக்கு இடங்கொடாதிருப்பது, கூடியவரையில் அவளைவிட்டு ஒதுங்கப்பார்ப்பது, இவைகளைக் கடைப்பிடித்து அபவாத காரணங்களைக் குறைக்கப்பார்த்து, முடிவில் அவளைவிட்டு ஸாவதானமாக விலகவும் பார்க்கவேண்டும். இப்படி எல்லாம் ஒழுங்காகச் செய்து வெளிப்படுவதற்கு 'நாம் தான் ஒரு கெடுதியும் எண்ணாது இவளோடு பழகிவர கெட்ட உலகம் நம்மைப் பழிக்கிறது' என்ற இறுமாப்பு இருக்கவேகூடாது. இதுஇருந்தால் அந்த ஸ்திரீயோடு அவனை அதிகமாகப் பழகச்செய்து அதோகதிக்கு கொண்டு வந்துவிட்டுவிடும். இப்படி இல்லாது நாம் எவ்வளவு சுத்தனாயினும் நாம் பழகுவது வேற்று ஸ்திரீயுடன் தானே. ஒருவேளை நமது நடவடிக்கை ஸந்தேஹத்திற்கு இடமாகத்தான் உள்ளதோ! பார்த்து அவைகளை ஸரிப்படுத்தி ஒதுங்கப் பார்ப்போம்' என்று நிதான ஆராய்ச்சிவரவேண்டும். இது வந்து நமது நடத்தைக்குற்றம் வெளியானதும் பச்சாத்தாபம் ப்ராயச்சித்தம் இவைகளைத் தகுந்தபடி சாஸ்திரீயமாக நடத்தி அந்த ஸ்திரீப் பழக்கத்தைக் குறைத்து வெளிப்பட முயலவேண்டும். இதுபோலவேதான் பரபுருஷர் பழக்கம் ஏற்படக்கூடிய ஸ்திரீகளும் துஸ்ஸங்கம் ஏற்பட்டிருக்கும் இருபாலாரும் நிதானம், பகுத்தறிவு, பச்சாத்தாபம், ப்ராயச்சித்தம் ஸாவதான ஒதுக்கம் இவைகளால் கௌவை அகற்ற முயலவேண்டும்

நமது புராணங்களில் கௌவையகற்ற நமது பெரியோர் பட்டிருக்கும்பாடுகள் பலவுள. ஸ்யமந்தகமணி விருத்தாந்தத்தில் தம்மேல் ஸத்ராஜித்து மஹாராஜன் பழிசுமத்த தகுந்த தன் வேண்டுகோள் முன்னமே உள்ளது என்று நிதானித்துணர்ந்த கிருஷ்ணபரமாத்மா, அந்தப் பழியை அகற்ற அந்தமணி போன வழியைத் தேடிச்சென்று ஜாம்பவானிடம் யுத்தம் செய்து அந்த மணியைக் கைப்பற்றி ஸத்ராஜித்திற்கு அது போனவழியைக் கூற எவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொண்டார்? இதுபோலவே பெரியபுராணம் பழியஞ்சிய படலத்தில் வேடன் தன்மேல்வந்த கொலைப்பழியை நீக்கிக்கொள்ள ஓடாது நின்று பாண்டியராஜன் முன்னிலைவர, அவரும் அநியாய தண்டனை விதிக்கும் பழி தமக்கு வாராதிருக்க ஸோமஸுந்தரக் கடவுள் விஷயமாக விருதம் அநுஷ்டித்து அவர் உத்தரவுப்படி மறுநாள் குயவன் வீட்டில் வேடன் கொன்றவனல்ல என்று உணர்ந்ததையும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இம்மாதிரி நமது ஸம்பந்தப்பட்டு வரும் அபவாதத்தை ஆராய்ந்துபார்த்து நீக்கிவருவோமாகில் நமது மனம் எளிதில் சுத்தப்பட்டு மோக்ஷமார்க்க வழி நடக்கத் தகுந்த ஆற்றலை எளிதில் பெறும்.

மொழி பெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

Earliest Grief

The first sense of sorrow I ever knew was upon the death of my father, at which time I was not quite five years of age; but was rather amazed at what all the house meant, than possessed with a real understanding why nobody was willing to play with me. I remember I went into the room where his body lay, and my mother sat weeping alone by it. I had my battledore in my hand, and fell a beating the coffin, and calling papa, for I know not how I had some slight idea that he was locked up there. My mother caught me in her arms, and transported beyond all patience of the silent grief she was before in, she almost smothered me in her embraces; and told me in a flood of tears, papa could not hear me, and would play with me no more, for they were going to put him under ground, whence he could never come to us again. She was a very beautiful woman, of a noble spirit, and there was a dignity in her grief amidst all the wildness of her transport, which methought struck me with an instinct of sorrow, that, before I was sensible what it was to grieve, seized my very soul and has made pity the weakness of my heart ever since.

மஹாபார்தக் கதைகள்.

STORIES FROM MAHABHARATA

ஸுரபீ உபாக்யானம்

துர்யோதனன் அசேதனனாயிருந்தாலும், புத்ரவாஞ்சையால் அவனைக் கைவிட முடியவில்லை யென்று கூறின திருதராஷ்டிரரை நோக்கி வியாஸர் இந்த உபாக்கியானத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

ஜகத்திலுள்ள பசுக்கள், எருதுகள் இவைகளுக்கெல்லாம் மாதாவாகிய ஸுரபீ, ஒரு ஸமயத்தில் கண்ணீர் சொரியச் சொரிய அழுதுகொண்டு இந்திரன் முன் சென்று நின்றாள். அவளைப்பார்த்து மிகவும் மனம் தளர்ந்து "அன்னையே, நீ ஏன் இவ்வாறு அழுகிறாய்.

(141-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

துயரத் தொடக்கம்

துயா உணர்வு எனக்கு முதலில் தோன்றியது என் தகப்பனார் இறந்த காலத்தில்தான்: அப்பொழுது எனக்கு வயது ஐந்து கூட நிறையவில்லை. என்னுடன் விளையாட ஒருவரும் வாராததற்குக் காரணம் இன்னது என்ற நிஜ உணர்வைவிட, என் மனதில் வீட்டிலுள்ளோர் கருத்து விளங்காமையால் ஏற்பட்ட வியப்பே மிகுந்திருந்தது அவர் உடலிருந்த உள்ளே போனது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது: என் தாய் தனிமையாக அதனருகே இருந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். என்கையில் பந்தடி மட்டை இருந்தது: அப்பா! அப்பா!! என்று கூவிக்கொண்டு பிணப்பெட்டியை அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்: அங்குதான் பூட்டப்பட்டிருக்கிறார் அவர் என்று எனக்கு அப்பொழுது ஒருவாறு விளங்கினது, இவ்வாறு என்று கூறமுடியவில்லை. என்தாய் என்னை வாரிச்சேர்க்க, அவள் அனுபவித்து வந்த உள் துயரம் பொறுக்கமுடியாமல் வரம்பு மீறிவிட, என்னை மூச்சுவிட முடியாது கட்டி அணைத்து, 'அப்பாவுக்கு நீ சொல்வது கேளாது, உன்னோடு இனி விளையாட வரவே மாட்டார், எல்லாரும் அவரைக் குழியில் போட்டுமூடிவிடுவார்கள்: அவர் நம்மிடம் திரும்பியும் வரமாட்டார்' என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கூறினாள். அவள் மிகுந்தஅழகும் பெருந்தன்மையும் வாய்ந்தவள்: அவளிடமிருந்த வரம்பு மீறின கொடிய துக்கத்தில் இருந்த மேன்மை, துக்கஉணர்வை என்னிடம் புகுத்திவிட்டதுபோலத் தோற்றிற்று. துயரப்படுவது இன்னது என்று விளங்கும் முன்னரே என்மனதை துயரம் நேரே கொள்ளைகொண்டுவிட, அன்று முதல் இரங்குவதே என்கோழை மனதின் முக்யமான தளர்ச்சியாக்கிவிட்டது.

தேவதைகளெல்லாம் க்ஷேமம்தானே" என்று இந்திரன் கேட்டார்.

ஸுரபீ:—தேவர்களுக்கு யாதொரு அபாயமுமில்லை. என்னுடைய புத்திரர்களில் ஒருவன் நிமித்தம் இந்தப் பெருந்துக்கம் எனக்கு நேர்ந்திருக்கிறது. இதோ பூலோகத்தில் ஒரு அல்ப குடியானவன் என்னுடைய மிகவும் துர்பலமுள்ள அருமைப்பிள்ளை ஒருவனுக்குச் செய்யும் கொடுமையைப் பாரீர்; கலப்பையை இழுத்து இழுத்து அயர்ந்து போய் இனி இழுக்கமுடியாமல் மிகவும் ஆவலுடன் படுத்துக்கொள்ளும் எருது ஒன்றை சாட்டையால் அடித்தும் தாறினால் குத்துகிறதையும் பாரீர். இதைப்பார்க்கத்தான் என்மனது பதைக்கிறது. கலப்பையில் பூட்டியிருக்கும் எருதுகளில் ஒன்று நல்ல பலமுள்ளது. பாரத்தை நன்றாய் வஹித்து இழுக்கிறது. மற்றொன்றோ அல்ப ப்ராணனுள்ளதாயும், இளைத்தும், தேகமெல்லாம் எலும்புகளும் நரம்புகளும் புடைத்து மிருக்கிறது. குடியானவன் என்ன அடித்தாலும் தாறினால் தூண்டினாலும் அது கலப்பையை இழுக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கிறது. இதைப்பார்த்துத்தான் எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கம் உண்டாயிருக்கிறது.

இந்திரன்:—உனக்கு எண்ணிறந்த புத்திரர்கள் இருக்கிறார்களே. எல்லோரும் தானே இவ்விதம் வண்டிகளிலும், கலப்பைகளிலும் பூட்டப்பட்டு வருந்துகிறார்கள். அப்படியிருக்க இந்த ஒரு பிள்ளை படும் கஷ்டத்தைப் பற்றி ஏன் துக்கம் அடைகிறாய்?

ஸுரபீ:—என்னுடைய எண்ணிறந்த புத்திரர்களில் ஒவ்வொருவரிடத்திலும், எனக்கு ஸமமான ப்ரீதிதான். ஆகிலும் இந்தப்பிள்ளை மிகவும் தீனன், துர்பலமுள்ளவன் அதனால் தான் இவனிடத்தில் அதிக வாஞ்சையும் கிருபையும் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு ஸுரபீ சொல்லவும் இந்திரனுடைய ஆக்ஞையால் பூலோக முழுதும் மழை சொரிந்து, குடியானவன் உழவை நிறுத்திவிடும்படி நேர்ந்தது.

ஆகையால், அரசனே, பாண்டுவைப்போல் நீரும் என்னுடைய குமாரன்தான்: இருவரிடத்திலும் எனக்கு ஸமமான ப்ரீதிதான்: உம்முடைய நூற்றொரு குமாரர்களும் நீண்டகாலம் க்ஷேமமாய் இருக்கவேண்டுமென்பதுதான்

✓ ஐரோப்பிய யுத்தம்

THE EUROPEAN WAR

பிரான்ஸ் தேசத்தை ஆக்கிரமிப்பதற்கு இடையூறாய் முளைத்த பெல்ஜியரை வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டி லீஜ் என்னும் கோட்டையை, ஜெர்மானியர் முற்றுகை போட்டனர், என்று ஆகஸ்டு 'போதினி' யில் வாசித்தது நண்பர்களுக்கு ஞாபக மிருக்கலாம். ஜெர்மனியின் எண்ணமோ, 1870-ம் வருஷத்தில் செய்ததுபோல பிராஞ்சுக்காரர் யுத்த முஸ்தீப் செய்வதற்குள் அவர்கள் இராஜதானியாகிய பாரிஸ்ஸைக் கைப்பற்றிவிடலா மென்பதுதான். சிறு இராஜ்யமாகிய பெல்ஜியம் 'வழி விடோம்' என்று குறுக்கிட்ட பொழுதும் குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள பெல்ஜியர்களை ஒரு நொடிப்பொழுதில் சின்னாபின்னப் படுத்தி தங்களெண்ணத்தை ஸாதித்து விடுவதாகவே ஜெர்மானியர் நம்பியிருந்தனர். ஆயினும் நாமொன்று நினைக்க தெய்வமொன்று எண்ணுவது, அனுபவ ஸித்தமல்லவா ?

ஸ்வேச்சையையும், ஸ்வதேசாபிமானத்தையும் உயிரெனக் கருதும் பெல்ஜியர்களோ யுத்தப்பயிற்சியில் தேர்ந்து பேர்பெற்றவும் அளவு சங்கியை யில்லாததுமான ஜெர்மன் ஸைன்யத்துடன் தைர்யமாய் யுத்தம் செய்தது மல்லாமல், தங்களுடைய பராக்ரமத்தால் ஜெர்மனியை சிறிதுகாலம் கைகாலாடவொட்டாமல் செய்து ஆசந்த்ரார்க்கமான கீர்த்தியை ஸம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். எனவே வழிப்பட்ட பெல்ஜியர்களை ஜயித்து வசமாக்குவதே ஜெர்மனிக்குப் பெரும்பாடாகி விட்டது.

முதற் கோணல் முற்றுங் கோணலல்லவா ?

இந்த பெல்ஜிய யுத்தம் முடிவதற்குள் பிரான்ஸ், ருஷ்யா முதலிய தேசங்களி லெல்லாம் யுத்த ஸன்னாகங்கள் குறைவரத் தயாரித்து விட்டார்கள். சென்ற போதினியில் விளக்கியுள்ள அநேக முகாந்திரங்களை முன்னிட்டு பெல்ஜியர்களுக்கு உதவிபுரிய ஒப்புக்கொண்ட இங்கிலாந்தில், வேரூன்றியபுகழ்வகித்த கிச்சனரால் ஜாக்ரதைசெய்யப்பட்ட இங்கிலீஷ் ஸைன்யமொன்று எதிரிக்குத் தெரியாமல் வெகு ஸாமர்த்தியமாக பெல்ஜியருக்கு உதவிசெய்ய வந்துவிட்டது.

எவ்வளவு வீரத்தோடுதான் யுத்தம் செய்யினென்ன ? வீரர்களான கணக்கிறந்த ஜெர்மன் சேனாஸைன்யத்துடன் சிறு ராஜ்யமாகிய பெல்ஜியம் எவ்வளவுநாள்தான் போராடமுடியும்? பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து சகாயத்திற்கு வந்தபிறகு தான் அகோரமான யுத்தம் தொடங்கியது.

ஆகஸ்டு மாதம் 20-ம் தேதி முதல் யுத்தம் மும்முரமாக வாரம்பிக்க, லீஜ், நேமர், ப்ரஸல்ஸ் முதலிய கோட்டைப் பட்டணங்கள் வெகு பிரயாஸையின் பேரில் ஒவ்வொன்றாக ஜெர்மானியர் வசமாயின. தற்சமயம் பெல்ஜிய ஸேனை முழுவதும் வடமேற்கு மூலையி லுள்ள 'ஆன்ட்வெர்ப்' என்னும் மிகுந்த பலமுள்ள கோட்டையில் ஜெர்மன் முற்றுகையுட் பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் தீர்மானமான ஜயம் ஒருவர் பக்கமும் ஆனதாக இன்னும் சொல்ல முடியாது. இடைவிடாது 20-ம் தேதி முதல் நடந்து வரும் யுத்தத்தில் ஜயம் சில ஸமயம் நம்மவர் பக்கமும், சிலஸமயம் எதிரி பக்கமுமாக இருப்பினும், மொத்தமாய் அனுகூலம் இதுவரை நமக்கே யொழிய ஜெர்மானியருக்கு சிறிது மில்லை.

ஆகவே தாங்கள் முதற்கொண்ட யோசனையை விடுத்து ஜெர்மானியர் இப்பொழுது வேறுயுக்தி தொடுத்திருக்கிறார்கள். பிரான்ஸ் சுற்றெல்லையில் 100-மைல் நீள விஸ்தீர்ணத்திற்குத் தங்கள் ஸேனா ஸமூகத்தைநாட்டி பாரிஸ்ஸை மெதுவாக நெருக்கி, கவர்வதற்கு வழி பார்க்கிறார்கள். இடையிடையே ஆகாயக்கப்பல்களிலிருந்து வெடிகுண்டுகளைப் பட்டணங்

(142-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

எனது கோரிக்கை. ஆகிலும், பாண்டுவின் ஐந்து புதல்வர்களும் கருத்தில்லாதவர்கள். மிகவும் க்ஷீணதசையை அடைந்திருக்கிறார்கள். அதனால்தான் ஸ்வாமீ சொன்ன ப்ரகாரம், அவர்களிடம் எனக்கு அதிகக்ருபை உண்டாகிறது. இவ்வளவு தீனஸ்திதியை அடைந்திருக்கும் அவர்கள் எவ்விதம் ஜீவிப்பார்களோ எவ்விதம் விருத்தியடைகிறார்களோ என்று எப்பொழுதும் என் மனது பரிதவிக்கிறது. உம்முடைய மற்ற நூறு புத்திரர்களின் க்ஷேமத்தை நீர் விரும்புவது உண்மையாகில் பாண்டவர்களோடு ஸமாதானம் செய்துகொள்ளும்படி துர்யோதனனுக்கு நீர் போதிக்க வேண்டும்.

களின் மத்தியிலிட்டு ஜனங்களுக்குப் பயத்தையும் சேதத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறார்கள். என்றாலும், பனங்காட்டு சல சலப்புக்கு அஞ்சும் நரி பிராஞ்சுக்காரரல்ல.

தத்ஸமயம் ஸாயிஸ்ஸன்ஸ், அயின் என்னும் இடங்களைச் சுற்றிலுமே மனதில் நினைக்கரிய கடும்போர் விளைந்து வருகின்றது. வெகு சீக்கிரத்தில் ப்ரபலமான சண்டையொன்று நேர்ந்து இன்னார் பக்கமே ஜயம் என்று நிஸ்ஸந்தேகமாகத் தெளிந்துவிடும் எனத் தோன்றுகிறது. நம்மவர் பக்கமே ஜயமிருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

நிற்க, இந்தக் கோர யுத்தத்திற்குக் காரணபூதமானது ஆஸ்ட்ரியா என்பது ஞாபகமிருக்கலாம். ஜெர்மனியின் பேச்சைக்கேட்டு ஸெர்வியாவை அடியோடழித்து மத்தியக் கடலுக்கு வழிதேடவேண்டும் என்றெண்ணிய ஆஸ்ட்ரியாவின் யோசனைகளெல்லாம் சண்டமாருதமெதிர்த்த சரகென ஆயது. ஸெர்விய ஜனங்களிடமுள்ள ஸ்வஜாதி அபிமானத்தை முன்னிட்டும் ஜெர்மனி மத்யக்கடலில் ப்ரவேசித்து ஸெர்வியாவும் நாசமடைந்தால் தங்கள் உயிருக்கே உலை வைத்துவிடுவார்கள் என்னும் ஸ்வயநன்மையைக் கருதிய பயத்தை முன்னிட்டும் ஸெர்வியாவின் ஒத்தாசைக்கு ருஷ்யா வந்ததல்லவா? இரு ராஜ்யங்களும் ஒன்று கூடி ஆஸ்ட்ரியாவை அநேக யுத்தங்களில் புறங்காட்டச் சிதறி அடித்து அவர்கள் வசமிருந்த யுத்தஸாமக்கிரியை முழுமையும் கவர்ந்து கொண்டனர். மேலும் வீரமும், ஸாமர்த்தியமும், பலமும், பணமும் பொருந்திய அநேக ஆஸ்ட்ரிய வீரர் இந்த யுத்தங்களில் பெரும்பான்மை மடிந்து விட்டபடியால் ஆஸ்ட்ரிய ஸைன்யம் ஊறு செய்ய பலனின்றி பரிதபிக்கும்படியான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது.

இதோடு விடாமல் ருஷ்யர்கள் ஜெர்மனிக்குள்ளும் புகுந்து கிழ்ப்ரஷ்யக்கோட்டைகளைப் பிடிக்க யத்தனித்துவிட்டார்கள். ஆகவே, தங்களெண்ணத்தை ஸுலபமாக நிறைவேற்றலாமெனக் கருதிய ஜெர்மானியருக்கு பலம் மிகுந்த எதிரிகளோடு பொருது ப்ரஷ்யாவைவிட்டு ஓட்டுவதே ப்ரம்மப்ரயத்னமாகி விட்டது. என்றாலும், சேனைப் பெருக்கினாலும் போர் வீரர்களுடைய விடாமுயற்சியாலும் தங்களெண்ணம் சபலமானது என்னும் ரோஷத்தாலும் இன்னம் முறிவின்றியும் தளர்வுறாமலும் ஜெர்மானியர் போர் புரிகின்றார்கள்.

ஐயோ பாவம்! அவர்களுக்கு விபத்தாக இன்னொரு ஸம்பவம் முளைக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டது. யுத்த ஸந்நாகங்களும் ஸைன்ய போஷணத்ரவ்யங்களும் வரவரக்குறையவாரம்பிக்கின்றன. தங்கள் நாட்டு எல்லையை நீங்காத பிராஞ்சுக்காரருக்கோ விசாரமில்லை. இந்தியா, அமெரிக்கா, முதலிய இடங்களிலிருந்து ஏராளமான தான்ய வரவுபெறும் இங்கிலாந்திற்கும் பயம் சிறிதுமில்லை. நாடுவிட்டு பரதேசத்தில் சண்டையிடும் ஜெர்மானியருக்கும் வெளி ஒத்தாசை வருவதற்கியலாத பெல்ஜியருக்கும் கஷ்டமே.

நிற்க, கப்பற்படையின் ஸ்திதியை சற்று விசாரிப்போம். இங்கிலீஷ் ஸேனை, இங்கிலீஷ் கால்வாயிலும், வட ஸமுத்திரத்திலும், தெற்கில் மால்டா, ஜிப்ரால்டரிலும் இருப்பதால் ஜெர்மானியர் படை ஒரு திக்கிலும் அசைய முடியாமல் கீயெல் என்னும் ஸந்தியில் அடைபட்டிருக்கிறது. எனவே, இருபடைக்கும் ப்ரபல யுத்தமாரம்பிக்க அவகாசம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. இருபக்கங்களிலும் அநேக கப்பல்கள் பிடிபட்டு வெகு விதத்திலும் பெருநஷ்டம் விளைந்திருக்கிறது. வங்காள ஸமுத்திரத்தில் நிர்த்தூளி செய்து இந்தியாவிற்கு இதுவரை பெருத்த நஷ்டம் விளைவித்த எம்டன்போன்ற சில கப்பல்கள் எவ்விதமோ வெளிவந்து ஜனங்களுக்கு மனவமைதியின்மையையும் வீண் கிலியையும் உண்டுபண்ணி அனர்த்தம் விளைக்கின்றன. ஆயினும் ஸகாயத்துக்கு ஜப்பான் போர்க்கப்பலோடு கூடிய இங்கிலீஷ் போர்க்கப்பல்கள் வங்காளக்கடலைப் பாதுகாக்கப் புறப்பட்டபடியால் இம்மாதிரி தூராகிருதமான செய்கைகள் இனி நடவா என நாம் நம்பலாம்.

இந்த பரிதாபகரமான யுத்தத்தில் விளைந்திருக்கும் நஷ்டத்திற்கோ கணக்கு வழக்கில்லை. இருதிறத்திலும் மடிந்திருக்கும்ஜனத்தொகைக்கு அளவில்லை. படைஸமுகம், பணச்செலவு இவைகளை நினைத்தலுமரிது. போதாக்குறைக்கு தங்கள் யுக்திகள் வ்யர்த்தமான கோபத்தாலோ, பகைவரின் மத்தியில் தங்கள்

சைன்யங்கள் இருக்கவேண்டிய ஜாக்ரதையை யுத்தேசித்தோ, தங்கள் கைப்பட்ட ஜனங்களைக் கொல்வதும் நகரங்களைத் தீக்கிரையிடுவதுமாக விருக்கின்றனர் ஜெர்மானியர்கள். நாகரீகத் தேர்ச்சியில் மிகப் பிரக்யாதிபெற்ற லூவேன், ரீம்ஸ், முதலிய நகரங்களையும், கோடானுகோடி புஸ்தகங்களடங்கிய புஸ்தகசாலைகளையும் ஸூக்ஷ்ம வேலைப்பாடுள்ள அத்யத்புதமான கோவில்களையும் நெருப்பிற்கிரையிட்ட ஜெர்மானியரின் கொடுமை விபஸனிக்கத் தகுந்ததே.

யுத்தப் பயிற்சியிலும் மந்திராலோசனைகளிலும் தேர்ச்சியுற்ற சிலர், இவ்யுத்தம் முடிவதற்கு வெகுகாலம் செல்லுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். என்பதால் பொருள் நஷ்டமும் உயிர்ச்சேதமும் இன்னம் ஒழிந்தபாடில்லை. ஜெர்மானியரோ கேவலம் ரத்தாவேசம்கொண்ட காட்டுமிராண்டியர் என்று சொல்ல இடமில்லை. யுத்தப்பயிற்சியிலும், பாஷாஞானத்திலும், தத்வசாஸ்த்ரங்களிலும் சிறந்த நிபுணர்கள் ஜெர்மனியில் பலருளர். ஆகவே ஜெர்மானியரின் முழு அழிவும் உலகத்துக்கோர் பெரு நஷ்டமே என்பது வெளியாகும்.

முடிவில் இங்கிலீஷ் முதலிய படைகள் ஜெயித்து ஜெர்மானியப் படை அடியோடழிந்து ஐரோப்பா கேவலம் பிணகளமாகவேண்டும் என்றெண்ணாமல் யுத்தத்தை நிறுத்தி சமாதானத்தைக் கைக்கொள்வதற்கு வேண்டிய நற்புத்தியையும் நல்ல சிந்தையையும் ஜெர்மானியருக்களித்து உலகத்திற்கு இதத்தை விளைவிக்கும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

ஓர் அற்புதகடியாரம்:—பாஸ்டன் 'எடிஸன் கம்பெனியார் தங்கள் வ்யாபார விளம்பரமொன்று தயார் செய்திருக்கிறார்கள். அதன் அகலம் 54 அடி உயரம் $60\frac{1}{2}$ அடி. அதில் ஒரு கடியாரம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்கடியாரத்து டயலின் (Dial) குறுக்களவு 31 அடி. அதன் இருபுறத்திலும் வரிசை வரிசையாய் மின்சார விளக்குகள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிமிஷங்காட்டும் முள்ளின் நீளம் $18\frac{1}{2}$ அடி. மணிகாட்டும் முள்ளின் நீளம் 14 அடி 4 அங்குலம். இவை முறையே 488,386 பவுன் நிறையுள்ளவை. மொத்தநிறையோ 15 டன். இதில் 6322 மின்சார விளக்குகள் இருக்கின்றன.

ராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

இராமனேவினன் இருவெவ் வம்புகள்
இருகால் களையும் இடம்பெயர்த் தேகி
அய்யனைச் சார்ந்தன அம்புகளிரண்டும்.
கும்பகர்ணனும் குப்பற விழுந்து
தேகம் குழலியா தேவி பூமியும்
அம்மியாக் கொண்டு அரக்க வீரத்தால்
வானர வீரரை வாடிட அரைத்தான்
இவன் வீரத்தை இராமன் மெச்சி
அரக்கனி புகழை அதிகமாய்ப் புகன்று
ஓர்வாளியினால் தலையை யுருட்டினான்.
வாளியும் சென்றரக் கன்றலை வாங்கி
கங்கையில் மூழ்கி கருப்பனை யடைந்தது.
செய்தியைச் சாரணர் சென்னிபத் துடையாற்
கறிக்கை யிடலும் அலறி படிமிசை
சகோதர வாஞ்சையை சகிக்கலாற்றாது
வீழ்ந்து புலம்பினன் வீர னிராவணன்.
உலக வாஞ்சையை யாவரோ ஒழித்தவர்?
சகோதரன் றன்னைச் சாகவென் றீந்த
மானுட ரன்றிமற் றியார்தா னறிவர்?
இராவணன் றன்னை இந்திர ஜித்துவும்
ஆற்றித் தேற்றி, 'அந்த மனிதரை
ஈதோ சென்று எமனுல கனுப்புவேன்'
என்றே கூறி ஏகினன் போர்க்களம்.
இராவணன் பிள்ளைகள் இளையோன் பிள்ளைகள்
யாவரும் சென்று எமனுல கடைந்தனர்,
அங்கதன் அனுமான் முதலிய வீரரால்.
இராக்கதப் படையெலாம் எடுத்தன ஓட்டம்
இதனைக் கண்ட இந்திர ஜித்து
இலக்குவ னிடத்து இரதம் செலுத்தி
சாபங் குனித்துச் சாடினன் சரத்தால்.
இதனால் வெகுண்டு இளைய பெருமான்
வில்லை வளைத்து வில்லொலி காட்டி
கடுகடுப் புடனே கணவம் பெய்து
எதிரியை வாட்டி எதிரிலா திருந்தார்.
இராவணி தேரிலும் இலக்குவன் பாரிலும்
நின்று இருந்து நெடும்போர் புரிவதை
அங்கதன் கண்டு அய்யனைத் தூக்கி
வாகன வடிவாய் விளங்கினன் மாதோ.
இதனை நோக்கிய இந்திர ஜித்துவும்
கதையொன் றெடுத்து கடுமையோ டேவினன்.
அதையு மிலக்குவ னிருதுண்டாக்கினன்.
இலக்குவன் பலபல கணைகளாலிராவணி
அகத்தினை வாட்டலும் அலமந்து நின்றபின்
மாயையால் வானில் மறைந்துபோ யினனே.
'மறைந்தா னரக்கன் மறைந்தா' னெனவே
வானரர் மனத்தின் வாட்டமொழித்தனர்.
அந்த வேளையில் அந்தரத் திருந்து

பறந்து பிரமனின் படைவந்துற்று
மையனின் படைகளை மயக்கத் தாழ்த்தலும்,
மற்றுநா கக்கணை மாய னிராவணி
எவியா வரையு மிறுக்கிப் பிணித்து
இலக்குன வேந்தனை எடுத்திட முயன்றான்.
அதனைக் கண்ட அனுமப் பெயரினன்
ஓங்கி ஓர்மிதி மிதித்தனுப் பினனே.
இராவணி சென்று இராவண னிடத்து
வீரச் செயல்களை விளம்பியின் புற்று
நடன மாதர் நடித்திடல் நோக்கி
இராவணன் புகழ்ந்திட இருந்தனன் மாதோ.
அரக்கர் யாவரும் அரக்கனைப் புகழ்ந்து
அன்புடன் வாழ்த்தி அகமகிழ்ந் தனரே.
நிற்க,
வீரன் வீடணன் அனுமசாம் புவந்தாள்
மூவரும் முகுந்தனை யெழுப்பிட நினைத்து
வழிதெரியாது வாடலும் கிழவன்
சாம்பு வந்தனும், "சாற்று வதைக்கேள்
அஞ்சனை புத்திரா! அனுமனே! உந்தன்
ஆற்றலை யாவரோ அறைந்திட வல்லார்?
ஆதவன் றன்னைப் பழமென அகத்தெணி
பாய்ந்து கவ்விய பராக்கிர மசாலியே!
இலங்கையை எரித்த இராம தூதனே!
சடுதியிற் சென்று சஞ்சீவி மலையைத்
தூக்கி வருதி தூதுவ!" என்றான்.
இயம்பலு மனுமன் ஏகினன் பரிந்து.
பரிந்து சென்று பர்வத மெடுத்து
சடிதில் மீளவும் காற்றுமேற் பட்டிட
உடனே உயிர்த்து யாவரு மெழுந்தனர்.
போதிலும் போயில தாவ பாசமும்.
இதனை யறிந்த எம்பிரான் வாகனம்
கருடன் கனவே கத்துடன் வந்து
சுற்றிவந்திடலும் சுருண்டது நாகமும்.
யாவருமுடனே எழுந்து கனைத்து
அரக்கர் பலரை அடித்து மடித்தனர்.
இறவாப் பட்ட மிராம னளித்தான்
அஞ்சனை மைந்தன் அனுமந்தற்கு.
சாரண ரோடிச் செய்தியைச் சாற்றலும்
இராவணி திருமி இலக்குன வேந்தனை
பலகணை கொண்டு பதறிட வடித்தான்.
கனகோ பத்துடன் கருப்பனின் தம்பி
கணைகளா லிராவணி காயம் வாட்டி
சாரதி தேரையும் சாய்த்தனன் மாதோ.
இதனைக் கண்ட இராவணன் மைந்தன்
மாயையால் மறைந்து மறைவிடம் சேர்ந்து
நிகும்பலை யாகம் நிகழ்த்திட லுற்றான்.
வீடண னிதனை விண்ணுவுக் குணர்த்தலும்
இராம னிளையனை இனிதிற் கூயி
யாகம் கலைத்திட அனுமனோ டேவினன்.
அனுமன் சென்று யாக மழித்தலும்
இலக்குனன் கணைகளால் இராவணி வாட்டினான்.
வாட்டலு மெழுந்து வளைத்து வில்லை
பல பல கணைகள் பரப்பி, பின்னர்,
"இலக்குவ உன்னை இராமனுக் கண்ணனாய்
எமபுரி புகுந்திட ஏற்றவேன் பாராய்.
என்கணைக் கிலக்கா யாயினை பாபம்!"
எனவே புகன்றனன் இராவணன் மைந்தன்.
இராமனின் தம்பி இலக்குவன் நோக்கி,
பதிற்கணை பலபல மாரிபோர் சொரிந்து
"இராவணி உன்னை இராவணன் தந்தையாய்
என்கணை தன்னால் எமனுல கனுப்புவேன்.
என்கணைக் கிதோ இலக்காய் நின்றாய்
ஓடி யோடி யொளித்திடு கள்ளனே!"
எனவே புகன்று இராவணி யுடம்பை
சல்லடைக் கண்ணாய்ச் சரத்தாற் றுளைத்தனன்.
மற்றும்,
இரதம் சாரதி யாவு மழிந்தன
இதனைக் கண்ட இராவணன் மைந்தன்,
மறைந்து இலங்கையை மாயையாற் சேர்ந்து
இராவணன் தன்னுடை யிணையடி வணங்கி
"ஐயனே! சீதையை ஐயனைச் சேர்த்தி.
அல்லையேல் மாய்வோம் அடியுடன் அரசே!
சென்னிபத் துடைய சிறப்புடை தந்தாய்!"
எனலும் வேந்தன் இராவணப் பெயரோன்
கொன்றுண் டிடச்செயுங் கோபம் பூண்டு,
"நீல கண்டனும் நிர்மல ரூபினை
அன்பாற் பிணித்து அண்டரை வென்று
எமகண் டகனாய் எண்டிசை புகழ
இலங்கையில் வாழும் எற்கோ புத்தியை
போதித் தனைநீ புத்தியில் லாதவ!
எந்தனுக் கேற்ற பிள்ளைநீ இல்லை.
சாய்ந்தாய் நீயும் சபல நெஞ்சனே!"
எனவே யியம்பி வாளுறைநீத்து
ஓங்கி வெட்டிட ஓடியே வந்தான்.
இதனைக் கண்ட வீர னிராவணி,
"உன்கையாற் சாவதின் உளத்தன் புடையார்க்
கருளு மய்யனின் அன்புடைத் தம்பி
இலககுண வேந்தன் வில்லினின் றிழியும்
கூரிய அம்பால் கூற்றையு மடைந்திடில்
உண்மையாய் மோக்ஷம் உண்டு எனக்கு.
ஆகையா லாங்கு அடைந்து யான் மாய்வேன்.
பிதாவே யாயினும் பிழையி லிறங்கினாய்.
தந்தைக் காக தனயன் மாய்கிறேன்
இனிமே லாகிலும் இன்பம் பெற்றிட
சீதையைக் கொடுபோய் சேர்ப்பி அய்யனை.
யானிதோ சென்று எமன்வாய்ப் படுவல்"
என்றே கூறி தேரிலே ஏறி
இலக்குன னடைந்து ஈசனைத் தொழுது
சாபம் வளைத்து சரங்களைப் போக்கினன்.
வீரரிருவரும் வெகு நேரம் வரை
பம்பரம் போலே பன்முறை சுழன்று
பலபல அம்புகள் பரப்பினர் மாதோ.

சூரிய கிரணங்களும் அவைகளின் வேலையும்

SUNBEAMS AND THEIR WORK*

சூரியரச்மிகளால் நமக்குண்டாகும் ப்ரயோஜனங்கள் இரண்டு உண்டு. அவை நமக்கு வெளிச்சத்தையும் உஷ்ணத்தையும் தருகின்றன. அவைகளின் சகாயத்தாலேயே நாம் எதையும் பார்க்கிறோம். நாமிருக்கும் அறை இருட்டாயிருந்தால் அதிலுள்ள மேஜை, நாற்காலி, சுவர்களிருக்கிற விடம் நமக்குத் தெரியவில்லையல்லவா? ஏன்? அவைகளில் இயற்கையாயுள்ள வெளிச்ச அலைகளில்லை. ஜன்னல்களைத் திறந்தால் சூரியகிரணங்கள் அவை வழியாய் வந்து மோதலும் அலைகள் அறையிலிருக்கிற வஸ்துக்களின் மீதுறைந்து ஸம்பந்திக்கின்றன. பிறகு, கடலிலுள்ள அலைகள் கரையில் மோதி எதிர்த்து அங்கே சென்று கொண்டிருக்கும் படகுகளிலடிப்பதுபோல், அவ்வஸ்துக்களிலிருந்து அலைகள் திரும்பி நம் கண்ணிற் படுகின்றன. அப்பொழுது நமக்கு நாற்காலியின் உருவம் அல்லது மேஜையின் உருவம் தோன்றுகிறது.

சில பதார்த்தங்கள் அநேகமாய் எல்லா அலைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு அவைகளைத் திருப்பிவிடுகிறதில்லை. உதாரணமாய், ஒரு சுத்தமான கண்ணாடித் தட்டுக்குள் அலைகள் ஊடுருவிச் செல்கின்றன. ஆனதுபற்றி நாம் சுத்தக்கண்ணாடி யிருக்கிறவிடத்தைச் சாதாரணமாய்ப் பார்க்க முடிகிறதில்லை. சில சமயங்களில் கண்ணாடிக் கதவுகளிருப்பது கூடத்தெரியாமல் நாமவைகளை நொறுக்கிவிடுகிறோம். அதற்கு மாறாகவெள்ளைச் சுவர்களிலிருந்து அநேகமாய் எல்லா அலைகளும் திரும்பி வந்து விடுகின்றன. அவ்வாறே பளபளப்பான உலோகங்களில் அலைகள் நுழைவதேயில்லை. ஆதலாற்றான் எகு இரும்பால்(Steel) செய்யப்பட்ட ஒரு கத்தியையும், வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட கரண்டி முதலியவைகளையும் நன்றாய்ப் பார்க்கக் கூடும்.

இப்படி எதிர்த்துவரும் அலைகள் வஸ்துக்களிருப்பதை உணரச் செய்வதோடும் அவைகளை வெவ்வேறு வர்ணங்களோடு நமக்குக் காட்டுகின்றன. ஒரு சூரிய கிரணம் ஓரிலையின் மேல் விழுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அக்கிரணத்தினலைகளிற் சில நமது கண்ணில் மோதி இலையின் பரப்பை அறிவிக்கின்றன. மற்றவை இலைக்குள்ளேயே ஊடுருவிப் பாய்கின்றன. சிவப்பு, ஆரெஞ்ச், மஞ்சள், நீலம், இன்டிகோ, ஊதா ஆகிய இந்த ஆறு ※ வர்ணங்களுடைய அலைகளும் இலையின் உபயோகத்திற்காக உள்ளே பிடிபட்டுக் கைதிகளாகின்றன. பச்சை வர்ணமான அலைகளை மட்டும் இலை ஆகர்ஷிக்கத் திறமையில்லாமல் விட்டுவிடுகிறது. இவை நங் கண்ணில் வந்து மோதவே, இலை பச்சை நிறமாயிருக்கிற தென்கிறோம். அது காரணம்பற்றி நாம் இலை பச்சை நிறம் என்று சொல்லும்பொழுது, இலைக்கு சூர்யரச்மிகளின் பச்சை வர்ணமுள்ள அலைகள் தேவையில்லையாதலால் அவைகளை இலை வெளியில் விட்டுவிடுகிறதென்றும், புஷ்பம் சிவந்த நிறம் எனும் பொழுது அதற்குச் சிவப்ப வர்ணமுள்ள அலைகள் தேவையில்லை யென்றும், மேஜைமேலிருக்கும் துணி வெள்ளை யெனும்பொழுது அது அநேகமாய் எல்லாவலைகளையும் தள்ளிவிடுகிறதென்றும், கறுப்புச்சட்டை எனும்பொழுது அது ஒருவித அலையையும் வெளிவிடுகிறதில்லை யென்றும் அறிவோம். ஆகவே, இலை புஷ்பம், மேஜை முதலான ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் இயற்கையாய் அமைந்துள்ள வர்ணம் கிடையாதென்றும், ஒவ்வொரு வர்ணத்தோடு கூடித் தோன்றுவது அந்தந்தவர்ண அலைகளைத் தமக்கு வேண்டாமென்று மறுத்து எதிர்த்தடிக்கிற தென்றும் கேட்க நமக்கு எவ்வளவு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது!

இதுவரையில் நாம் வெளிச்சங்கொடுக்கும் அலைகளைக் கூறிவந்தோம். இப்பொழுது வெயிலில் சற்று நமது கையை வைத்துப் பார்ப்போம். சூரியகிரணங்களின் உஷ்ணம் நம் கைக்கு எறுகிற தல்லவா? ஆம். அதிலிருந்து நாம் என்ன அறிகிறோம்? கிரணங்களில் இரண்டுவித அலைகளுண்டு. ஒன்று வெளிச்சத்தைத் தரக்கூடிய தென்றும், ஒன்று உஷ்ணத்தைக்கொடுப்பது என்றுமறிகிறோம். சாதாரணமாய் நம் முகத்தினருகில் ஓரிரும்புத் தகட்டை வைத்துப் பார்த்தால் சூடான அலைகள் நம்முகத்தில் விசையாய் வீசுவது தெரியும். இவ்வித உஷ்ண அலைகள் ஒரு சூரிய ரச்மியில் பல்லாயிரமுண்டு. அவை செய்யும் வேலை வெகு அற்புதம். காற்றை உஷ்ணப்படுத்தி மெல்லியதாக்கி உயரக் கிளப்புகின்றன. காற்றோட்டம், சுழற்காற்று இவைகளை உண்டாக்குகின்றன. இச்சுழற்காற்றால்தான் நீர்ப் பரப்புகளிலும் சுழல்களுண்டாகின்றன. மற்றுமிவ்வலைகள் தரையில் பட்டு செடி கொடிகளை வளரச்செய்கின்றன. நம் தேகத்திலிருக்கும் சூட்டிற்கு, ஒருபாகம் நேராக சூரியகிரணங்களிலிருந்தும், ஒருபாகம் சுற்றலாக செடி கொடிகள் மூலமாகவும் வரும் இவ்வலைகளே காரணம்.

நிலக்கரி பழைய விருட்சங்களா லுண்டாகிறது. அது கொடுக்கும் சூடு இந்த விருட்சங்கள் முன்னுட் கொண்ட சூரிய ரச்மிகளின் சூடே. சாதாரணமாய், எரிகிற கரியால் உலகத்தில் எவ்வளவு விசித்ரமான செயல்கள் நடக்கின்றன! நாம் பார்க்கும் நீராவி யந்த்ரங்களும், புகைக்கப்பல்களும் அதிவேகமாய்த் தள்ளப்படுவது தண்ணீராலிருந்தபோதிலும், அந்நீரை ஆவியாக்குவது கரியின் வேலையன்றோ? அதேவிதம்

* From the Fairyland of Science by Miss Buckley

※ பார்ப்பதற்கு வெண்மையாய்த் தோன்றினும் சூரியகிரணம் ஏழு வர்ணங்கள் கொண்டதென்று செதுக்கிய கண்ணாடி மூலமாய் கிரணத்தைப் பூரவிட்டுப் பார்த்துத் தெளிக.

ஆனந்த ராமாயண வெண்பா

ANANDA RAMAYANA VENBA

சச்சிதா நந்ததா மோதானுஞ் சாகரத்தில்
விச்சுவபா ரந்திர்க்கும் வேட்கையலே—புச்சிதமாய்த்
தோன்ற வதன்றிவலே சுத்தவான் மாவாகச்
சான்றோர் துதிக்கவருந் தான். 1

எழிலிதயா காச விகல்கோ சலத்திற்
கழிசுத்த சத்துட் கரணம்—மொழிமலித்த
மாற்றார் வணங்கு மகிபன் றயாதனுய்த்
தேற்றமுற வந்த தெனச் செப்பு. 2

இம்மன்னர்க் கான்மா விரண்டோ டிருமகராய்
மும்மை விளக்க முற முன்வந்தான்—பொம்மலார்
கோன்மருவு நற்புத்தி கோசலேயி டந்துரிய
வான்ம னிராமனு னன். 3

குபுத்திகை சேயிபாற் கூறுகன வான்மா
விபுபாத னென்ன விளங்க—நிபுணர் சேர்
சாக்ரான்மா லக்ஷ்மணனுய்ச் சார சமபுத்தி
பார்க்குஞ் சுமித்திரைதன் பால். 4

கொள்ளுஞ் சுழுத்தி குலசத்து ருக்கனரும்
தெள்ளுமணி யிருவர் சென்மித்தார்—உள்ளிற்
கருமணியாங் கண்மணிபோற் கார்த்த னரசன்
ஒருமணியாய் வாழ்ந்தன ரொன்று. 5

ராமன் றனைவிசுவா மித்ரமக ரட்சண்ய
மாமனோ வேக மதுவிழுக்க—சேம
விழிப்பான்மா வோடுமே மேவினுன் காரும்
இழியாசம் சாரக்கா னில். 6

கெட்ட மனோவிருத்தி சேதஞ்செய் தாடகையின்
கொட்ட மடக்கிக் குனிவில்லா—மட்டில்
மனவோட்டங் கண்டித்து மாசுத்த மாயை
யன சீதையைக் கொண்டா னங்கு. 7

மாயை முன் வாதனையா மாபரசு ராமனையு
பாயத்தாற் றள்ளிப் பகரிதய—தேய
வியோம மெனவே விமலர் பாவு
மயோத்தி யடைந்தா னவன். 8

துரியான்ம ராமன் றுயிலான்மா வோடு
விரியுகன வான்மாவை விட்டுப்—பிரிய
விழிப்பான் பேண மிகுசுத்த மாயை
தழுவ சுகந்திளைத் தான். 9

இங்க னிகழ விறைசுத்தாந் தக்கரணம் (ணிச்
அங்கு துரியான்மாவை யண்டிமகிழ்—பொங்கவெ
சாதன தி யானமெனுந் தார்முடியை ராமனுக்கே.
ஆதாவாய் சூட்டமுயன் றான். 10

சஞ்சலமென் கூனியாற் சங்கதியங் கீதறிந்த
வஞ்சபுத்தி கைகேயி மாசினங்கொண்—டஞ்சாது
சுத்தசத்தாந் தக்கரணத் துட்சொப்ப னன்மனே
நித்தங் குடிகொள்ள நின்று. 11

மன்னுந் துரியான்மா வாரிசக்கண் ராகவனுர்
இன்னல் சம்சாரக்கா னேகவும்—பின்னர்
அலேந்து வெளிவருகத் தூண்டினு னாற்றல்
நிலேதோளான் ராமன்முன் னின்று. 12

வஞ்சபுத்தி சொன்ன வழிப்படியே தூமாயை
யெஞ்சா விழிப்பான்மா வின்னவரோ—டஞ்சாத்
துரியான்மா சம்சாரஞ் சூழ்கானஞ் சென்றான்
பெரியாள் விடை யதனைப் பெற்று. 13

பண்பார் துரியான்மா பற்றிலந்தக் கரண
திண்டோள் அரசன் திருமேனி—மண்மீது
விட்டான்சம் சாரக்காரன் மேவிராமன் டம்ப
மட்டார் விரானுயிர் மாய்த்து. 14

காயமாம் பஞ்சவடி கண்டிரா மன்பஞ்ச
தாயபூதக் குடிலேத் தான்கட்டி—தூய
விசிராந்தி யுற்றார் விருப்பா மாக்கி
யிசிய வெழுந்தா னெதிர். 15

எஞ்சாத சூர்ப்பநகை யென்னுமவள் மாவலியை
மிஞ்சா தடக்கவெனும் வீரியன்முன்—அஞ்சாத
காமசின லோப கர தூட ணன்சிரமூன்
றுமவுணர் வந்தெதிர்த் தார். 16

வளையீசல் போல்வளைய மன்னு மவர்தங்
கிளேவே ரறுத்தான்பின் கேடார்—உளேமோக

1 விச்சுவம்=பூமி; 2 உட்கரணம்=அந்தக்கரணம்; 3 ஆன்மா=சுத்தான்மா; பொம்பல் ஆர்கோன்=தயரதன்; 4 கனவான்மா=சொப்னுத்மா; சமபுத்தி=மத்திம புத்தி; 6 விழிப்பான்மா=சாக்ரான்மா;

7 மனவோட்டம்=மனோவிருத்தி; 8 முன் வாதனை=பூர்வ சமஸ்காரம்; 9 துயிலான்மா=சுழுத்தியாத்மா; 11 வஞ்சபுத்தி=குபுத்தி; 13 தூமாயை=சுத்த மாயை, 15 குடில்=குடிசை; விசிராந்தி=களைப்பாறல்; விருப்பு=ஆசை; இசிய=இணங்க; 17 வளை=புற்று;

(148-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நாம் விளக்கிற்போட்டு எரியிடுகிற எண்ணெய் விதைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டாலும், விதைகளுள்ள விருட்சங்கள் பூராவாய் கிரணங்களை யுண்டிருக்கின்றன. மெழுகுவர்த்தி, ஆடுமுதலிய மிருகங்களின் கொழுப்பிலிருந்து செய்யப்படுகிறது. மிருகங்களும் புல் மேய்கின்றன. தழை தின்னுகின்றன. என்றால், நாம் எப்புறம் திரும்பினுலும் இப்பூமியிலுள்ள வெளிச்சமும் உஷ்ணமும், நெருப்பு, வர்த்தி, விளக்கெண்ணெய், காற்று இவை எதிலிருந்து உண்டானபோதிலும் சரியே, யந்த்ரங்கள் சுற்றுவது, வண்டித்தொடர்கள் ஓடுவது, கப்பல்கள் நகருவது, எல்லாம் சூரியனுல் அனுப்பப்படும் கிரணங்களினலேகள் செய்யும் வேலேயென்று புலப்படுகிறதல்லவா?

டி. எஸ். ராஜகோபாலய்யர்.

மாரீச ஞலிழுக்க வாழ்சுத்த மாயைவிட்
டாரிய ஞர்பிரிந்தார். 17

சீராருந் தூமாயை சீதை தனித்திருக்க
காரார் வலியகங் காரமெனும்—பேராரும்
ராவணனென் மாவரக்கன் நாடிகவர்ந் தேகின்ருன்
பூவனிதை தாமதத்தைப் பூண்டு. 18

தாதார்பூ மாதைவிட்டு தாசரதி தான்பிரிய
வாதாரு மோஹமெனு மாரீசன்—தீதார்
உயிரிழந்தா னெங்கு மொளிருந் தனியன்
அயிலாரி ராமன்றன் ஞல். 19

நாலாம் அவத்தையி ஞயகன்ற மாயையெனுஞ்
சேலார் விழிச்சனகித் தேசுருவை—மேலாகக்
காணுது வாடிக் கலக்கமுற்ருன் பின்னிளைய
ஞுைப் பெருந்துணையி ஞல். 20

திக்கக் கபந்தன் றுணிபட்டான் சந்தோடந்
தய்க்கச் சபரியுரை தூண்டவே—மிக்கறிவாம்
சுக்ரீவன் றாயபக்தி தோள்வலிய மாருதியின்
றக்கநட்பு கொண்டான் றழைத்து. 21

அன்பா யிருக்க வலிவேசு வாலியுயிர்
முன்பே கவர்ந்து முழுவறிவும்—நன்பக்தி
ஆயவனு மான்சுக்ரீ வன்முதலா யாளனுப்பி
நாயகியைத் தேடவிட்டா னன்கு. 22

மெத்தச் சிறப்பால் வினைசேர் பெருங்காயப்
பித்தநிறை யஞ்ஞானப் பேர்கடலை—தத்தி
யிலிங்கமாந் தேக விலங்கை யடைந்தான்
வலியாரும் பத்தியனு மான். 23

மாவலியி ராவணனென் மன்னு மகங்காரம்
ஆவலுடன் ருக்க வசுத்தமா—மாவருத்தம்
பூண்டவை தேகியெனும் பூமாதைத் தான்கண்டு
மீண்டான் கவிக்கதிபன் மேல். 24

உத்தாரகோர்க்கு முயர்துரிய வான்மனிடம் (மா
வித்தார மாய்ச்சொன்ஞன் மெய்ப்பக்தி—சுத்தான்
வள்ளல்சுக் ரீவனல்ல வாசனைகு ரக்குழாம் (மா
சொள்ளகடல் வந்தான் குறித்து. 25

தள்ளுமஞ் ஞானச் சலதிக் கரைதன்னில்
மெள்ளவர வுச்சாக வீடணனு—முள்ளிருந்து
தூண்ட வுபாயவனை தூர்த்திட்டா னஞ்ஞானந்
தாண்டிலங்க லங்கைசேர்ந் தான். 26

மாகும்ப கர்ண மதமழுக்கா றிந்திரசித்
தாகுமிவ ரோடே வகங்கார—மாகும்
வலிராவ ணன்சாய மாய்த்தான் றளவ
மலிதோ ளுடையரா மன். 27

இப்பா வசுத்தமுற்ற வந்திழைதா மாயையினை
தப்பாத சித்தசுத்தி தன்னெரியா—லொப்ப
புனிதஞ்செய் தேதுரிய புண்ணியனுர் கொண்டார்
இனியபல நண்பருட னே. 28

இலிங்கமா தேக விலங்கைநகர் விட்டு
கெலியிதயா காசசா கேத—பொலிநகரில்
வந்துபர மாநந்த வாழரச போகத்தை
முந்தி யடைந்தான் முயன்று. 29

இருதயா காசமகா காசத் திருத்தி
யொருசரயு மாநதியி னூடே—பொருந்தி
விரவுசச்சி தாநந்த விஷ்ணுரு பத்தை
திராமன் சேர்ந்தான் றெரிந்து. 30

துரியான்மா சச்சிதா நந்த சொரூப
வுரிமை யறிந்துசா யுஜ்யம்—பொருந்துமி
தாநந்த ராமாய ணத்துவிலா ஸக்காண்டத்
தேநவிலப் பட்டதாந் தேர். 31

[இஃது பெரும்பான்மையும் ஆநந்த ராமாயணத்தைத் தழுவியுள்ளது.]

K. V. இராமசந்திரன்.

---

18 பூவனிதை=சீதை; 19 அயில்=அழகு; 20 நாலாம் அவத்தை=துரியம்; 21 தய்க்க=அநுபவிக்க; 23 பெருங்காயம்=தூலதேகம்; தத்தி=தாண்டி; 24 கவிக்கதிபன்=அநுமான்; 25 சுத்தான்மா=ராமன்; 27 அழுக்காறு=மத்ஸரம். 28 புனிதம்=சுத்தம்.

✓ **பயங்கரமான பீரங்கிகள் கொண்ட 2 புதிய பிரிட்டிஷ் சண்டைக்கப்பல்கள்.**—பிரிட்டிஷ் கடற்படைக்கு இரண்டு பெரிய சண்டைக் கப்பல்கள் இப்பொழுது கட்டப்பட்டு வருகின்றன. அவ்விரண்டு கப்பல்களும் குவீன் எலிஸபத், வார் ஸ்பைட் என்று அழைக்கப்படும். அந்த இரண்டு கப்பல்களும் சுமார் ஒரு மாதத்திற்குள் கட்டப்பட்டு தயாராய் விடும். அதில், 15 அங்குலம் சுற்றளவுள்ள குழாய்கள் கொண்ட பீரங்கிகள் அமைக்கப் படுகின்றன. இம்மாதிரியான பெரிய பீரங்கி இதுவரையுள்ள ப்ரிட்டிஷ் சண்டைக் கப்பல்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மேலும், இதுமாதிரி பயங்கரமான பெரிய பீரங்கி இதுவரையிலும் இங்கிலாந்தில் செய்யப்படாததுடன், இங்கிலாந்து செய்திருக்கும் பீரங்கிகளில் இதுவே மிகவும் மேலான பீரங்கியாகும். ஒரு டன் எடையுள்ள குண்டு அப்பீரங்கியிலிருந்து பிரயோகிக்கப்படும். அக்குண்டு 10, அல்லது 12 மைல் தூரம்போகும். அக்குண்டு படும் எக்கப்பலும் உடனே தூள் தூளாய்ப் போய்விடுமென்று சொல்லலாம். இது நிற்க. சுமார் 13½ அங்குலம் சுற்றளவுள்ள குழாய்கள் கொண்ட பீரங்கிகள் அமைக்கப்பட்ட பலசண்டைக் கப்பல்கள் பிரிட்டிஷாருக்குண்டு. ஆனல் ஜெர்மானியர்க்கோ 12 அங்குலச் சுற்றளவுள்ள குழாய்கள்கொண்ட பீரங்கிகள் அமைக்கப்பட்ட கப்பல்கள்தா மிருக்கின்றன. ஆகவே பிரிட்டிஷ் கடற்படைக்கு ஜெர்மன் கடற்படை ஈடாகாதென்றே சொல்லவேண்டும்.

குண்டலகேசி

"தற்கொல்லியை முற்கொன்றவள்"

KUNDALAKESI

ஐந்தாம் அதிகாரம்

துறவுபூண்டு வாதம்புரிதல்

"போதர வுயிர்த்த வாவி
புக வுயிர்க் கின்றதேனு
மூதிய மென்று கொள்வ
ருணர்வினான் மிக்க நீரார்
ஆதலா லழுதன் மாலைப்
பொருள்களுக் கழுதல் வேண்டா
காதலா லழுது மென்பார்
கண்பனி களையலுற்றார்"—குண்டலகேசி

குண்டலகேசியின் நிமித்தம் அவளுடைய பிதா அரசனிடஞ் சென்று அந்த நிமிஷத்திலேயே தன் புத்திரியின் கருத்தையும், காளனை விடுவித்து அவனை அவளுக்கு மணம்புரியாவிட்டால் அவள் உயிர் துறப்பது நிச்சயம் என்பதையும் விவரமாக எடுத்துக்கூறி, அரசனைக்கொண்டு காளனை விடுவிக்கும்படி செய்தார். காளனும் தன்னுடைய நல்லதிர்ஷ்டத்தால், வாளுக்கு இரையாகாமல் தப்பினான். குண்டலகேசியின் பிதா பெரும் பொருள் செலவிட்டு மிகுந்த சிறப்புடன் காளனுக்கும் குண்டலகேசிக்கும் விவாகம் செய்து வைத்தார். காளன் தன்னுடைய தீயசெயல்களை அறவே ஒழித்துவிட்டு, மிகுந்த கௌரவத்துடனும் மதிப்புடனும் வாழ்ந்துவந்தான். அவனும் குண்டலகேசியும் சதிபதிகளுக் கிருக்கவேண்டிய ஒற்றுமையுடனிருந்து இல்லற தருமத்தைச் செவ்விதினியற்றி வந்தார்கள். இவ்விதமாகச் சில வருஷங்கள் கழிந்தன.

* * * *

ஒரு நாள் குண்டலகேசி தன் கணவனுடன் சையாக் கிருகத்தில் உல்லாசமாய் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, "ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம், அதற் கின்பம் கூடிமுயங்கப்பெறின்" என்னும் அனுபவ ஆப்த வாக்கியத்திற் கிணங்க, தம்பதிகளுக்குள் அவ்வமயத்தில் சாதாரணமாய் நிகழும் அபிப்பிராய பேதம், எவ்விஷயத்தைக் குறித்தோ, அவர்கட்குள்ளும் உண்டாயது. குண்டலகேசியின் ஊடலைத் தீர்க்கக் காளன் முயன்றான். ஆனால் அவன் எவ்வளவிற் கெவ்வளவு முயன்றானோ அவ்வளவிற் கவ்வளவு அவள் கொண்ட பிணக்கு அதிகமாயிற்று. இருவர்களுடைய வார்த்தைகளும் வரவரத் தடித்தன.

"நீ கள்வனன்றோ?" என்று குண்டலகேசி காளனை நோக்கி அச்சமயம் கூறி ஏளனஞ்செய்தாள்.

இந்த வார்த்தைகள் காளனுக்கு அடங்காக் கோபத்தினை விளைவித்தன. குற்றம் செய்தவர்களிடம் அக்குற்றத்தைப் பிறர் எடுத்துச் சொன்னால், அவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாவது இயல்பன்றோ? அவ்விதம் எடுத்துரைக்கும்போது, வெந்த புண்ணில் கோல் நுழைவதுபோல, அவர்கள் மனம் புண்ணாவது இயல்புதானே? குண்டலகேசி கூறிய இந்தச் சொற்களைக்கேட்டு, உளத்தில் மிகச் சினங்கொண்டவனாயிருந்த காளன், அவளை எவ்விதத்திலேனும் கொன்றுவிடவேண்டுமென்று கருதிச் சமயம்பார்த்திருந்தான். இந்த அற்பக் குற்றத்திற்காக ஒருவன் தன் மனைவியைக் கொலைசெய்தற்குக் கருதுவனோ வென்று சிலர் ஐயுறுதல் கூடும். இக்காலத்தில் அற்ப விஷயத்துக்காகத் தம்பதிகள் சண்டை சச்சரவிடுவதையும், கணவன்மார்கள் தங்கள் மனைவிமார்களை மிருகங்களினும் கேடுகெட்டவர்களாகக் கருதி அடிப்பதையும் உதைப்பதையும், ஏதோ ஒரு சிறு மனஸ்தாபம் காரணமாக மனைவிமார்களைக் கத்தியால் குத்திக் கொல்ல முயல்வதையும்,—கொல்வதையும்,—நாம் அனுபவத்தில் பிரதி தினமும் பிரத்தியட்சத்தில் பார்த்துவரும்போது, நியாய ஸ்தலங்களில் இம்மாதிரியான குற்றங்கள் விசாரிக்கப்பட்டும் குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட்டும் வருவதை நேரிலும் பத்திரிகை வாயிலாயும் நாம்அறிந்துவரும்போது, காளன் விஷயத்தில் நாம் ஐயுறவானேன்? மேலும், காளன் தன் சிறு பிராயம் முதல் தீயவர்களோடு சேர்ந்து களவாடுவதையும், கொள்ளையடிப்பதையும், கொலைபுரிவதையும் இன்னும் இவைபோன்ற பல தீச்செயல்கள் புரிவதையும் தன் தொழிலாகக் கொண்டு, நீண்ட காலம் இவைகளில் பழகிவந்தவனாதலால், அவனை எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையில் வைத்தபோதிலும், அவனுடைய இழிதொழில்கள், "தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, அவனைவிட்டு நீங்காவாதலால், அவன் குண்டலகேசியைக் கொன்றுவிட சூழ்ச்சி செய்தது ஒரு வியப்பன்று. ஆனாலும், காளன் தன்னுடைய சூழ்ச்சியைக் குண்டலகேசி அறியாதிருக்க வேண்டி, அவளுடன் எப்போதும்போல் அளவளாவியும், அவள் மீது மிகுந்த அன்புடையவன்போல் வெளித்தோற்றத்தில் நடித்தும் வந்தான்.

ஒரு நாள் காலையில் காளன் குண்டலகேசியை நோக்கி "அன்பே! இன்று மாலையில் நாம் இந்நகருக்கு வெளியே சிறிது தூரத்திலிருக்கும் மலையடிவாரத்தைப் பார்த்து வருதற்காகச் செல்லவேண்டும்" என்று கூறினான்.

"நாதா! அங்கே என்ன விசேஷம்? எதற்காகச் செல்லவேண்டும்?" என்று குண்டலகேசி உசாவினாள்.

"விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. அம்மலை முகட்டில் அழகிய ஒரு கோட்டம் இருக்கின்றதாம். அதைச் சென்று பார்த்துத் திரும்பும் பலர் அதைப்பற்றி வியந்து பேசுகிறார்கள். நாமும் போய் அதைப் பார்த்துத் திரும்பலாமே?" என்று காளன் உரைத்தான்.

"மலை மிக உயரமாயிருக்குமே? அதில் ஏறிச் செல்ல என்னால் முடியுமோ?" என்று குண்டலகேசி கேட்டாள்.

"அந்த மலை அவ்வளவு உயரமானதன்று!" என்று காளன் கூறவே, குண்டலகேசி அவனோடு அன்று மாலையில் மலையடிவாரத்திற்குச் செல்ல இசைந்தாள்.

கதிரவன் தன் பிரயாணத்தைக் கீழ்த்திசையில் தொடங்கியவன், வான்மீது ஊர்ந்துகொண்டே மேலேறி வந்து,—மனிதர்களுக்கு வாழ்வு சிலகாலம் தாழ்வு சிலகாலம், அவர்களுடைய செல்வமும், புகழும், இயல்பும், அந்தஸ்தும், சகடம்போல் ஏறுவது சிலகாலம், இறங்குவது சிலகாலம், என்னும் நீதியைப் போதிக்கக் கருதியவன்போல்,—ஒரு சில நிமிஷம் உச்சியில் நின்று, பிறகு கீழிறங்கி மேற்றிசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். நெடும் பிரயாணம் செய்த களைப்பினாலும், முதலில் மேலேறி உச்சஸ்தானத்தைப் பெறும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றதான், பின்னர் அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து கீழிறங்கிச் செல்லும்படியான ஒரு நிலையை அடைய நேர்ந்ததால் உண்டான வருத்தத்தாலும் ஆற்றல் குன்றியவனைப்போல் ஆதித்தன் தன் கிரணங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு மேற்குச் சமுத்திரத்துள் மறையும்நிலையிலிருந்தான். அவனுடைய இலேசான கதிர்கள் தோப்புகளையும், தோட்டங்களையும், சோலைகளையும், வனங்களையும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. மலைகளும், அருவிகளும், காடுகளும், கான்யாறுகளும், சூரியனுடைய மாலை வெயில் தம்மீது படுவதால் பொன்னிறமாய்த் திகழ்ந்தன. அப்போது மணி சுமார் ஐந்தரை இருக்கும்.

"நாதா! மலைமீது ஏறுவது சிரமமன்றென்றும், இந்த மலை அவ்வளவு உயரமன்றென்றும் கூறினீர்களே? ஆ! இந்த மலை எவ்வளவு உயரமாயிருக்கிறது! கீழேயிருந்தேறி மேலே வருவதற்குள் என் கால்கள் சோர்ந்துபோயினவே! ஐயோ! இங்கிருந்து கீழே நோக்கினால் மிகப் பயங்கரமாயிருக்கின்றதே! போதும், போதும், நாம் மலைக்காட்சி காணவந்தது" என்று குண்டலகேசி அச்சத்தோடு கூறினாள்.

"நீ பெண்பாலாதலால் உனக்கு இவ்விதம் இக்காட்சி தோன்றுகிறது. இதைவிடப் பெருமலைகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன!" என்று காளன் கூறினான்.

"நல்லது; இங்கே கோயில் ஒன்று இருப்பதாகக் கூறினீர்களே? அஃது எங்கே இருக்கிறது? அதைப் பார்த்து விட்டு நாம் சடுதியில் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுவோம்" என்று குண்டலகேசி சொன்னாள்.

"இன்னும் சற்று உயரத்தில் இருக்கிறது. மெதுவாக ஏறிவா!" என்று காளன் கூறிக் குண்டலகேசியை அழைத்துக்கொண்டு மலையின் உச்சிக்குச் சென்றான். ஆனால் மலைமுகட்டில் வெறும் பாறைகளும், மரங்களும் கொடிகளும், அருவிகளும் புதர்களும் காணப்பட்டனவே யன்றிப் பிறிதொன்றும் காணப்படவில்லை. அங்கே கோட்டமும் இல்லை, கோயிலுமில்லை. மலைமுகட்டைக் கண்டவுடனேயே, குண்டலகேசிக்குப் பெரியதொரு மனநடுக்கம் உண்டாயது.

"நாதா! இந்த இடம் மிகப் பயங்கரமாயிருக்கிறதே? இங்கே கோவிலைக் காணேனே? இங்கே ஏன் என்னை அழைத்துவந்தீர்கள்?" என்று குண்டலகேசி மிகுந்த அச்சத்துடன் கேட்டாள். அவள் உடல் நடுங்கிற்று; நா குழறிற்று.

"அன்று நீ என்னைத் தூஷித்தாயன்றோ? நிந்தித்தாயன்றோ?" என்று காளன் சிறிது ஆத்திரத்தோடு கேட்டான்.

"என்ன! நீங்கள் சொல்லுவது ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லையே? நான் எப்போது உங்களைத் தூஷித்தேன்?" என்று குண்டலகேசி கேட்டாள்.

"அன்றிரவு உன்னுடைய பிணக்கைத் தீர்க்க நான் முயன்றபோது 'நீ கள்வனன்றோ?' என்று கூறி, நீ என்னை நிந்தித்தாயே?" என்று காளன் கேட்டான்.

"நாதா! நான் விளையாட்டாயும், பரிகாசமாயும் அச்சமயத்தில் கூறினேனே தவிர, உங்களை நிந்திக்க வேண்டுமென்னும் கெட்ட எண்ணத்தோடு நான் சொல்லவில்லையே?" என்று பரிதாபத்தோடு குண்டலகேசி புகன்றாள்.

"நல்லது; அதற்குத் தகுந்த தண்டனையை இப்போது நீ அடைவாய்! இந்த மலையின் உச்சியிலிருந்து உன்னைக் கீழே தள்ளிவிடப்போகிறேன். அதற்காகவே உன்னை நான் இங்கு அழைத்துவந்தேன்" என்று வாய்கூசாமல் காளன் உரைத்தான்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் குண்டலகேசி புலிவாய்ப்பட்ட மான்போலும், தேரைவாய்ப்பட்ட பாம்புபோலும், அனலிடைப்பட்ட புழுப்போலும் துடித்தாள். செய்வது யாதென அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் உடம்பு முழுதும் வியர்த்தது; கண்கள் சுழன்றன; கைகால்களெல்லாம் நடுங்கின; உதடுகள் உலர்ந்தன; வாயுரை குழறியது; மெய் விதிர்த்தது; அவள் ஏங்கினாள்; பெருமூச்செறிந்தாள்; அழுதாள்; அலறினாள்; தயங்கினாள்; மயங்கினாள்! ஆனாலும் காளன் மனம் கல்லினுங் கடிதாய் இரும்பினும் வலிதாய் இருந்தது.

"ஆ! இந்த அற்பக் குற்றத்திற்காகவா எனக்கு இவ்வளவு கொடுமையான தண்டனை? இதற்காகத்தானா நான் உன்னை மணம் புரிந்தேன்? நான் என் தந்தையின் உரையை மறுத்தும் தோழியர் மொழியை வெறுத்தும் ஒரே பிடிவாதமாய் உன்னைக் கணவனாக வரித்ததின் பலன் இதுதானா? இக்கதியடையவோ நான் உனக்கு மனைவியானேன்? நீ எனக்கு கணவனானாய்? நீ அடைதற்கிருந்த கொலைத் தண்டனையினின்றும் நான் உன்னைக் காத்தேனே? அதையாவது இப்போது நீ நினைத்துப் பார்க்கக்கூடாதா? அதை நினைத்தாலாவது உன் மனம் சிறிது இளகாதா? நெஞ்சம் சிறிது கரையாதா? ஐயோ! உன்னைக் கண்டநாள் தொடங்கி நான் உன்மீது அடங்காக் காதல் கொண்டு கனவிலும் நனவிலும் உன் சிந்தையாகவே இருந்தேனே? அதன் பயன் இதுவேயோ? ஐயோ! சிறிதாவது உனக்கு இரக்கமில்லையா? தயை

செய்து என்னை விட்டுவிடு. நான் எங்கேயாவது ஓடிப்போய் பிழைத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று குண்டலகேசி மிகுந்த ஆறுமையுடன் கூறி அவனைக் குறையிரந்து வேண்டினாள்.

இவளுடைய வார்த்தைகள் வன்னெஞ்சனாகிய காளன் செவியில் நுழையவுமில்லை; மனத்தில் பதியவுமில்லை. எந்த விதமாய்த் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதென்று தெரியாமல் குண்டலகேசி சிறிது நேரம் தயங்கினாள். ஆனாலும் மிகவும் இக்கட்டான சந்தர்ப்பங்களில், தாறுமாறான சில சமயங்களில், தாங்கமுடியாத துன்பமும் துயரமும் சூழ்ந்து கொள்ளும் அமயங்களில் பெரிய அபாயங்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அவைகளிலிருந்து தப்புவதற்கு வழியில்லாமல் தயங்கும் நேரங்களில், மனிதர்களுக்குத் திடீரென்று ஏதாவது ஒரு யுக்தியும், புதிய பலமும், அசாதாரணமான தைரியமும் உண்டாதல் இயல்பென்பதைப் பலர் அனுபவத்தில் அறிந்திருக்கக்கூடும். இம்மாதிரியான யுக்தியும், தைரியமும், இப்போது குண்டலகேசி மனதில் திடீரென்று தோன்றின. அவள் தன்னைத்தானே திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

"நல்லது; இவன் தன்னுடைய சூழ்ச்சியால் என்னைக் கொல்லத் துணிந்தான். நான் என்னுடைய சாகசத்தால் இவனைக் கொன்று விடுகின்றேன். ஏனெனில், தற்கொல்லியை முற்கொல்லவேண்டும் என்பது ஆன்றோர் கொள்கை யன்றோ?" என்று குண்டலகேசி தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, பிறகு காளனை நோக்கி "நாதா! தங்களுடைய இஷ்டப்படியே நீங்கள் செய்யலாம். ஒருநாளில்லாவிடில் ஒருநாள் இச்சரீரம் இறந்தொழிவதுதானே? தங்களுடைய கையால் மரணமடைவதற்கு நான் எவ்வளவோ புண்ணியம் செய்திருத்தல் வேண்டும். நீங்கள் உங்களுடைய திருக்கரத்தால் என்னைப் பிடித்து இம்மலையினின்றும் கீழே தள்ளுவதைப்பற்றி எனக்குமிகுந்த சந்தோஷம். ஆனால், நாதா, நான் தங்களை ஒருவரம் மாத்திரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அஃதாவது, தங்களை மூன்று முறை பிரதட்சணம் செய்து வந்து தங்கட்கு ஒரு நமஸ்காரம் செய்த பின்னர், நீங்கள் என்னைப்பிடித்துத் தள்ளவேண்டும் என்பதே, அவ்விதம் செய்தால் இறந்தபின் எனக்கு நற்கதியாவது கிடைக்கும்" என்று பணிவுடன் கூறினாள்.

காளனும் அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினான். அவனை மலை முகட்டின் நடுவே நிற்கவைத்து அவள் அவனைச் சுற்றிப் பிரதட்சணம் வந்தாள். மூன்றாவது பிரதட்சணம் செய்துகொண்டு காளன் முதுகுப்புறமாய்க் குண்டலகேசி வந்தவுடன், அவள் அவனைத் திடீரென்று பிடித்துக் கீழே தள்ளினாள். காளனுடைய சரீரம் உருண்டுகொண்டே சென்று கீழே விழுந்து ஒரு கணப்போதில் துகள் துகளாய்ச் சிதறுண்டது.

காளனுடைய கதி இவ்விதமானபின், குண்டலகேசி மலையினின்றும் கீழிறங்கி அவனுடைய சரீரத்தினை நோக்கினாள். அவனுடைய சரீரம் சிதறுண்டு இரத்த மயமாய்க் கிடந்ததைக் கண்டவுடன் அவளுக்குப் பரிதாபம் உண்டாயிற்று. தவிரவும், அச்சமயம் ஏதோ காரணத்தால் தோன்றிய மனோ திடத்தால் அவன் காளனைக் கீழே பிடித்துத் தள்ளிவிட்டபோதிலும், பிறகு பெரிதும் வருந்தினாள். பர்த்ரு சோகத்தால் பெரிதும் பீடிக்கப்பட்டவளாய்க் கணவனிறந்தபின் இல்லறத்திலிருப்பது நலமன்றெனக் கருதியவளாய், அன்று முதல் எல்லாச் சுகபோகங்களையும் வெறுத்துவிட்டு சந்நியாசியாகப் புறப்பட்டுவிட்டாள் நம் கதாநாயகியாகிய குண்டலகேசி. இனித் துறவுபூண்டு வாதம் புரிதல் ஒன்றே தன்னால் செயற்பாலதென்று அவள் கருதினாள்.

* * * *

அதுமுதல் குண்டலகேசி பௌத்த மதத்தைப்பற்றி ஊர்கடோறும் சென்று பிரசங்கம் புரிந்து அந்த மதத்தைப் பரவச் செய்தும், வைதிகர் முதலான எல்லாச் சமயத்தார்களுடனும் வாதம் நிகழ்த்தி அவர்களை வென்றும், ஆவணம் என்னும் நகரத்திலிருந்தவரும், சமண மதக் கொள்கையுடையவருமான நாதகுப்தனார் என்னும் மகாவித்துவானோடு நெடுநாள் சாஸ்திர சம்பந்தமான வாதம்புரிந்து இறுதியில் அவரைத் தோல்வியடையச் செய்தும், பெரிய கல்விக் கழகங்களிலும் இராஜ சபைகளிலும் வலிந்துசென்று வித்துவான்களோடு வாதிட்டும், பெரிய கோட்டை வாயில்களில் நாவல் மரத்தினை நட்டு வெளியிலிருப்போர் உட்செல்லாமலும், உள்ளிருப்போர் வெளியே போகாமலும் தடுத்தும், தன்னோடு வாதம் புரிவதற்குத் தகுதியுடையோர் கிடைக்கும்போது நட்டப்பட்ட நாவல்மரங்களைப் பிடுங்கி எறிந்தும், இன்னும் இவை போன்ற பல அரிய செயல்களைச் செய்தும் அக்காலத்தில் தன் புகழை எங்கும் பரப்பிவந்தாள் "ஜம்புத்வீபம்" என்றும், "நாவலந் தீவு" என்றும் அக்காலத்தில் பெயர் பெற்றிருந்த நம் இந்தியதேசம் முழுவதிலும், பௌத்த மதத்தைப் பரவச் செய்வதும், இந்தியாவிலிருந்த அக்காலத்துப் பல சமயங்களையும், புறமதத்தினருடன் வாதம் நிகழ்த்தி வென்று அடக்குவதும், தன்னுடைய கொள்கை என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்கு ஓர் அறிகுறியாகக் குண்டலகேசி நாவல் மரங்களை நட்டு வாதம் புரிந்தாள் போலும்! யார் இவளிடம் வாதத்திற்கு வந்தபோதிலும் அவர்களை முதலில், "இறை யாவன்? நூல் யாது? பொருள் என்னை? மற்றிவற்றின் முறைபட்ட நிகழ்வுரைக்க; முடிபுரைக்க." என்றிவள் வினவுவது வழக்கமாம். இவ்விதமாகக் குண்டலகேசி பௌத்த சமயக் கொள்கையை அனுஷ்டித்த பிக்ஷுணியாக ஒரு சில வருஷகாலமிருந்து, தன் புகழை எங்கும் பரப்பிவிட்டு இறுதியில் முக்தி பெற்றனள். சுபம்!

(முற்றிற்று.)

நாகை - ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S & LADIES' PAGES

அவ்வாறு செல்கையில், நெடுந்தூரத்தில், கோடையிடி முழக்கம் போலப் பலமுறையும் ஒலித்தது. அம்முழக்கங்கள், தான் நோக்கிச் செல்லும் ஒரு கணவாயினின்றும் வருவதாக ரிப் கசறிந்தான். இவ்வாறு இரண்டொரு நாழிகை, முன்போற் றுத்தும் கற்களின்மீது, நாய் பின் தொடர நடந்தபின் நாற்புறமும் செங்குத்தான மலைகள் வட்டமாய்ச் சிற்க, நடுவில் மைதானம் போன்ற இடமொன்றின் நடுவே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவ்விடம் வந்தவுடன் ரிப்பினுடைய ஆச்சரியம் முன்னிலும் அதிகமாயிற்று. அங்கே விசித்திர உடைதரித்த மனிதர் சிலர், கர்லாந் தடிகள் போன்ற சில உருளைத்தடிப் பூமியின்மீது நிறுத்தி, ஒருவகை ஆட்டமாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய முகங்களோ, அதிக விசித்திரமாக இருந்தன. ஒருவனுடைய முகம், தோசைகல்போல அகன்று உருண்டு, நடுவில் புளியங்கொட்டை போன்ற இரண்டு கண்கள் பொருந்தி யிருந்தது. மற்றொருவனுடைய முகம் முழுவதையும் அவனுடைய மூக்கே அடைத்துக் கொண்டிருந்தது; அவன், கோபுரம்போன்ற ஒரு வெள்ளிய குல்லாய் தரித்து, அதன்மேல் கோழி இறகு இரண்டு மூன்று தரித்திருந்தான். அவர்களுடையதாடியும் மீசையும், நீண்டும் குறுகியும், பல வர்ணங்கள் உள்ளனவாயு மிருந்தன. ரிப்போடுகூடவந்த கிழவனைப்போலவே இருந்த ஒருவன், அம்மனிதர்களுக்குத் தலைவனைப்போலத் தோன்றினான். அவர்களுடைய தோற்றத்தில் மிகவும் விந்தையாயிருந்ததென்னவெனில், அவர்கள் விளையாட்டாய்ப் பொழுதுபோக்க எண்ணி, அவ்வாட்ட மாடிக்கொண்டிருந்த போதிலும், கொஞ்சமேனும் பேசவுமில்லை, சிரிக்கவுமில்லை; முகத்தில் ஸந்தோஷக் குறியென்பது, சற்றுமேயில்லை; ஆட்டமாடும்போது அவர்கள் வாய் திறக்கவே இல்லை. ஆனால் அவர்கள் உருட்டிய உருளைத்தடிகள் ஒன்றோடொன்று முட்டியபோது, நெடுந்தூரம் வரையிலும், இடி முழக்கம் போலச் சத்தங் கேட்டது.

அவர்களினருகே, ரிப்பும் கிழவனும், போய்ச் சேர்ந்தவுடன், திடீரென்று அவர்கள் ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு, அவனை உற்று நோக்கினார்கள். அவர்கள் தன்னை உற்று நோக்குவதைக் கண்ட ரிப் மனம் நடுங்கினான். உடன் வந்த கிழவன், இச்சமயத்தில் தன் பையைக் கீழே இறக்கி, அந்த மதுவைச் சிறு பாத்திரங்களில் வார்த்து, அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி ரிப்புக்குச் சைகை செய்தான். கைகால் உதற, ரிப்பும் அவ்வாறே செய்தான் ஒவ்வொருவனும் அம்மதுவை ஒருவாயாய்க் குடித்துவிட்டு, முன்போல மௌனமாய் ஆட்டமாட ஆரம்பித்தான். கொஞ்சங் கொஞ்சமாய், ரிப்பினுடைய பயமும் குறைய ஆரம்பித்தது. ஒருவரும் தன்னைப் பாராதிருந்த ஸமயத்தில் அம்மதுவைக் குடிக்கத் துணிந்தான்; அதுவும் ருசியாயிருந்தது; அவன் குடித்த ஒவ்வொரு கிண்ணமும், மற்றொன்றைக் குடிக்கத் தூண்டிற்று. அவனும் சளைக்காமல், மேன்மேலும் குடித்துக்கொண்டே போகையில், அம்மதுவின் மயக்கத்தால், மனங்கலங்கி, கண் பஞ்சடைந்து, தலை சுழன்று, மயக்கம் மேலிட்டது. அவனும் கீழே படுத்து, மெய்ம்மறந்து, அயர்ந்து நித்திரை போனான்.

அவன் நித்திரைவிட்டெழுந்தவுடன், தான்முதலில் விசித்திரக் கிழவனைப் பார்த்த மலையினுச்சியிலேயே, பசும்புற்றரையில் தான் படுத்திருப்பதாகக்கண்டான். அப்போது, காலை ஸுமார் பத்து மணி இருக்கும். பக்ஷிகள் குளிர்ந்த கிளைகளில் உட்கார்ந்துகொண்டு, பலவாகக் கூவின; தன்னருகே இருந்த துப்பாக்கியைப் பார்த்தபோது, அது தன் துப்பாக்கியைப்போலத் தோன்றவில்லை; பளபளப்பு மழுங்கி, அடிக்கட்டை செல்லரித்திருந்தது. அது எவ்வாறிருக்கிறதென்று அவன் யோசனை செய்தபொழுது, கொஞ்சங் கொஞ்சமாக, அவன் மதுபானஞ் செய்து மயக்கமடைந்ததும், அழுகை வழிந்த விளையாட்டுக்காரர்களைக் கண்டதும், அவர்கள் ஆட்டமாடின மைதானமும், இவனை அவ்விடத்திற்கு அழைத்துப்போன கிழவனும், மற்றும் பல விஷயங்களும் ஒவ்வொன்றாய் நினைவிற்கு வந்தன. மதுவைக் கொடுத்துத் தன்னை மயக்கி, தன்னுடைய நாயையும் அபகரித்துக் கொண்டு. நல்ல துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு அதற்குப்பதிலாக உபயோகமற்ற மற்றொரு துப்பாக்கியைத் தன் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுத் தன்னை ஏமாற்றிப் பரிஹாஸஞ் செய்த அந்தத் துஷ்டப் பயல்களைக் கண்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, மலையினின்றுங் கீழே யிறங்கி, மைதானத்தை நோக்கி நடந்தான்.

"மதுவைக் குடித்து மயங்கி உறங்கும்போது, பொழுதுபோய் இரண்டு நாழிகைதானே ஆயிற்று; இப்பொழுது பொழுது விடிந்து, பத்து நாழிகை ஆயிற்றே; இரவு முழுவதும் இங்கேயே உறங்கினேமா என்ன? " என்று சிந்தித்துக்கொண்டே நடந்தான். அன்றியும், நடக்கும்போது, முழங்காலும் இடுப்பும் முன்போல வலிவாயில்லாம லிருப்பதைக் கண்டு "இதேது விபரீதம்! இந்தக் கட்டாந்தரையில் நேற்றி ராத்திரி தூங்கினது என்னுடம்பிற்கு ஒத்துக்கொள்ளவே யில்லை," என்றும் நினைத்தான். மலையினின்றும் இறங்கி, தான் முதனாள் கிழவனோடு நடந்த செங்குத்தான பாதையிற் போய் சேரும் வழியிலே நடந்தான். அப்பாதையைக் காணாமல், அப்பாதையிருந்த இடத்தில், ஒரு பெரிய ஆறு செவிடுபடக்கூடிய ஒலியோடு, ஆகாச கங்கைபோல மேலிருந்து கீழே விழுவதைக் கண்டு, ஒன்றுந் தோன்றாமல் பிரமித்தான், அப்புறம் போவது அஸாத்தியமென்று கண்டு, நாயையும் துப்பாக்கியையும் இனிப் பெறப்போகிறதில்லையென்று வருந்திக்கொண்டே, திரும்பி, வயிற்றைப் பசி துளைக்க, முழங்காலில் பிடிவாய்வுபோல வலிக்க

வெகு தயரத்தோடு தன்னூர்க்குத் திரும்பினான்.

ஊரில் வந்தவுடன், இவனுடைய மனம், மேலும் மேலும் பிரமித்தது. அது தன் சொந்த ஊர்தானோ அல்லது அயலூரோ, என்று திகைத்தான்; ஏனெனில், தெருக்களும், வீடுகளும், கட்டடங்களும், ரஸ்தாக்களும், ஜனங்களும், அவர்களுடைய நடையுடை பாவனைகளும் முற்றிலும் புதியனவாயிருந்தன. சற்று முற்றும் பார்க்கும்போது, தூரத்தில் காட்ஸ்கில் (Kaatskil) மலையிருப்பதையும், அதனருகே, உருக்கிய வெள்ளிபோல ஹட்ஸன் நதி ஓடுவதையுங்கண்டு அது தன்னூராய்த்தான் இருக்கவேண்டும் என்றும் ஒருவாறாய்த் தெளிந்தான். தோளில் ஒரு ஓட்டைத் துப்பாக்கியைத் தாங்கி, கூன் வளைந்து, தள்ளாடித் தள்ளாடி, இவன் வருவதைகண்ட சிறு பிள்ளைகளும், பெண்களும், நரிக்காரர்களைகண்ட நாய்போல, இரைச்சலிட்டுப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் நிமிஷத்திற்கொருதரம் தத்தம் முகவாய்க்கட்டையைத் தடவுவதையும் அதன்பின் கொல்லென்று சிரிப்பதையுங் கண்ட ரிப் தானும் அப்படியே தன் முகவாய்க்கட்டையைத் தடவினான். என்ன ஆச்சரியம்! தனக்கு வயது தெரிந்த நாள் தொடங்கி நேற்றுவரைக்கும் மழமழப்பாக மயிரில்லாமல் வைத்துக்கொண்டிருந்த முகவாய்க்கட்டையிலிருந்து, ஒருமுழநீளம் தாடிவளர்ந்து தொங்குவதைக் கண்டான். இதேது விபரீதம்! தானும் தன்னைச் சூழ்ந்தவர்களும் ஒருமிக்க, பைத்தியக் காரர்களாய்ப் போய்விட்டார்களா என்னவென்று ஸந்தேகித்தான். என்ன செய்வான் பாவம்! கடைசியாக தான் முன்னிருந்த வீட்டைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, அதன் பாழடைந்த தோற்றத்தையும், இடிந்த சுவரையும், விழுந்த கூரையையும் கண்டு பிரமித்து, மரம்போல அசைவற்று நின்றான். குடியில்லா வீடுபோலிருந்த அவ்வலங்கோலத்தைக் காணச் சகியாது, தன் ஸ்நேகிதனும் சத்திரத்ததிகாரியுமான நிக்கொலஸ் வெட்டரை (Nicholas Vedder) க் கண்டு, தன் ஸந்தேகங்களைத் தெளிவித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைத்து விரைவாய்நடந்து, சத்திரத்தின் வாயிலில் வந்துசேர்ந்தான்.

சத்திரமிருந்த இடத்திற்கு வந்தானேயொழிய சத்திரத்தைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மரத்தால் கட்டிய வீடொன்றைக் கண்டான். அதன் சுவரில், "டூலிட்டில் (Doolittle) என்பவருடைய யூனியன் ஓட்டல்" என்று எழுதியிருந்தது. முன்பு சத்திரக்காரனான நிக்கலஸ் வெட்டர் (Nicholas Vedder) நாள் முழுவதும் சுருட்டுப் பிடிப்பதற்காக நிழலைத் தந்த மரமிருந்த இடத்தில், ஒரு கம்பம் நிற்பதையும், அக்கம்பத்தின் நுனியில் நக்ஷத்திரங்கள் போலப் புள்ளிகள் அமைந்த ஒரு கொடிச்சீலை காற்றில் அசைவதையும், அக்கொடிச்சீலையின் கீழ் தன் அரசனான மூன்றாம் ஜார்ஜின் உருவப்படம் சித்தரித்திருப்பதையும் கண்டான். ஆனால் இந்த முகம் பெரிதும் மாறுபட்டிருந்தது; மேலும் அந்தப் படத்தின் கீழே "ஜார்ஜ் வாஷிங்டன்" (George Washington) என்று பேரெழுதியிருந்தது. அவ்விடத்தில் வழக்கம்போல ஒரு கூட்டங்கூடி இருந்தது; ஆனால் அங்கே மிகுந்த ஆரவாரமாயிருந்தது. வற்றலாய் உலர்ந்து தேகம் வெளுத்த ஒருவன் நின்றுகொண்டு, அனைவரையும் நோக்கி, "பங்கர்ஸ்ஹில்"—"குடியரசு" "ஸ்வாதீனம்" "குடியுரிமை"—முதலாகிய பல விஷயங்களைப்பற்றி, சண்டப்பிரசண்டமாய் உபந்யாஸம் செய்தான். அவன் சொல்லியவைகளில் ஒரு வார்த்தைக்குக்கூட ரிப்புக்கு அர்த்தம் விளங்கவில்லை.

தோளில் துப்பாக்கியைத் தாங்கி, காட்டுமுராண்டியைப்போல முழநீளம் தாடியை வளர்த்துக்கொண்டு தன்னைப் பின்பற்றிச் சிறுவரும் சிறுமிகளும் ஆரவாரம் செய்ய, அவ்விடம் வந்த ரிப்பின் தோற்றத்தைக் கண்ட அனைவரும் அவனை ஆவலாக உற்றுப் பார்த்தார்கள். உபந்யாஸகன், அவனருகே போய் (ரஹஸ்யமாக) "நீ யார்பக்கம் ஓட்டுக்கொடுக்கப்போகிறாய்" என்று கேட்டான். ரிப் ஒன்றுந் தெரியாமல் விழித்தான். மற்றொருவன், "நீ எந்த கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன்?" என்று வினவினான். பதிலொன்றுஞ் சொல்லத் தெரியாமல் ரிப் விழிக்கும்போது, கவுரவம் பாவித்துக்கொள்ளும் ஒருவன் ரிப்பின் அருகே வந்து, கம்பீரமாகத் தன் இடது கையை இடுப்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, "எங்களூரில் எலெக்ஷன் நடக்கும்போது, எதற்காக துப்பாக்கியோடும், இந்த ஆரவாரத்தோடும் இங்கே வந்தாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு ரிப், "ஐயா, நான் ஒரு ஏழைக்குடியானவன்; நான் இங்கே கலகம் விளைக்க வந்தேனென்று தாங்கள் நினைக்கக் கூடாது; எனக்குக் கலகமென்பதே தெரியாது. நமது சக்கரவர்த்தியாகிய மூன்றாம் ஜார்ஜுக்கு, நான், மிகவும் அடிமைகளில் அடிமையான குடி" என்றான். இதைக்கேட்டவுடன் அங்கிருந்த அனைவரும் கைகொட்டிக் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். ஏனெனில், இங்கிலாந்து சக்ரவர்த்தியை, ஐக்கிய மாகாணத்தார் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை; யுத்தத்தில் ஆங்கிலேயரைத் தோற்கடித்து, தமது நாட்டைக் குடியரசாக்கி ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் என்பவரைத் தமக்குப் பிரஸிடெண்டாக (President) நியமித்திருக்கிறார்களல்லவா? "இவன் துரோகி," "வேவு பார்க்க வந்தவன்," "இவனைப்பிடியுங்கள்," "இவன் நம் தேச சட்டத்திற்கெதிராய் நடக்கிறான்" என்று பலரும் பலவாறாய் மொழிந்தார்கள். முன் சொன்ன பெரிய மனுஷன், இந்தசத்தத்தைக்கொஞ்சம் அடக்கி, "நீ எதற்காக இங்கே வந்தாய்? யாரைத்தேட வந்தாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு ரிப். "ஐயா, நான் கெட்ட எண்ணத்தோடாவது, வேவு பார்க்கவாவது, இங்கே வரவில்லை. இங்கே எலெக்ஷன் நடக்கிறதென்று சொல்லுகிறீர்களே, அதைக் கெடுக்கவும் வரவில்லை. என் நண்பரில் சிலரைப் பார்ப்பதற்காக, இங்கே வந்தேன்" என்றான்.

"அவர்கள், யார்? சொல்,"

"ஐயா, நிக்கொலஸ் வெட்டர் (Nicholas Vedder) எங்கே?"

அனைவரும் ஐந்து நிமிஷம் மௌனமாயிருந்தார்கள். அப்போது அங்கிருந்த ஒரு கிழவன், "நிக்கொலஸ் வெட்டரா!! அவன் செத்துப் பதினெட்டு வருஷமாகிறதே!" என்றான்.

பிரமித்த ரிப், மறுபடியும், "பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயராகிய டெர்ரிக் வான் பம்மெல் (Derrick von-Bummell) எங்கே?" என்று கேட்டான்.

"அவர் நமது ஸ்வாதீன யுத்தத்தில் (War of Independence) பேர் பெற்று இப்போது காங்கிரஸில் மெம்பராயிருக்கிறார்."

ரிப்புக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அவனுக்குப் பதில் சொல்லுகிறவர்கள் எல்லாரும், அலக்ஷியமாய், பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த விஷயங்களென்று சொல்லுகிறவைகளெல்லாம், ரிப்புக்குக் கன்னடமாயிருந்தன. கடைசியாக மனதை ஒருவாறு துணிவுபடுத்திக்கொண்டு, இங்கே யாருக்காவது ரிப்வான் விங்கிள் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

உடனே, இரண்டு மூன்று பேர்கள், "ரிப்வான் விங்கிளா? தெரியும், தெரியும், அதோ யிருக்கிறானே அவன்தான் ரிப்வான் விங்கிள்" என்றார்கள்.

ரிப், திரும்பிப் பார்த்தான், எல்லா விதத்திலும் தன்னைப்போலவேயுள்ள ஒருவன், ஒரு மரத்தின்மேல் முழுச்சோம்பேறிபோலச் சாய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். மேலே ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல், 'ஓ' வென்று கூவி, "இதென்ன அநியாயம்; நான், நானாக இருக்கவில்லை, நான் வேறொருவனாக இருக்கிறேன். இவ்வூரிலுள்ள அனைவருக்கும் எனக்கும் ஒருங்கே பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது போல் தோன்றுகிறதே. நேற்றுப் பகலெல்லாம் நான் ஸௌக்கியமாக இருந்தேன்; இரவில் அந்த மலைமேல் தூங்கிவிட்டேன்; அந்தப் போக்கிரிகள் என் துப்பாக்கியை மாற்றிவிட்டு, என் நாயையும் அபகரித்துக்கொண்டு, என் புத்தியையும் மயக்கிவிட்டார்கள். என் பேர் இன்னதென்றும், நான் யாரென்றுங்கூட எனக்குத் தெரியவில்லை. ஐயோ! என்ன செய்வேன்!" என்று அலறினான்.

இந்தச் சமயத்தில் அக்கூட்டத்திலிருந்த ஒரு யௌவன ஸ்திரீயின் கையிலிருந்த குழந்தை, ரிப்பினுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு பயந்து அழுதது. அப்போது அந்த ஸ்திரீ, குழந்தாய், ரிப், அதோ பாரடா! அந்தக்கிழவன் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டான் என்று கூறி, அதைச் சாந்தப்படுத்தினாள். அந்தக் குழந்தையின் பேரும், அந்த ஸ்திரீயின் குரலும், அவளுடைய நடையுடை பாவனைகளும், அவனுடைய மனதில் ஒருவாறு பலவித எண்ணங்களை உண்டாக்கின. உடனே ரிப் அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி, "பெண்ணே! உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டான்.

"என்பெயர், ஜூடித் கார்ட்டினர் (Gudith Gardiner)."

"உன் தகப்பன் பெயர் என்ன?"

"அந்தத் துக்கத்தை ஏன் கேட்கிறீர்? அவர் பெயர் ரிப்வான் விங்கிள். இருபது வருஷத்து முன் ஒருநாள் வேட்டையாடப் போனார்; பிறகு திரும்பி வரவில்லை; அவருடன் போன அவருடைய நாய் மாத்திரம் திரும்பிவந்தது; தன்னைத்தானே சுட்டுக் கொண்டாரோ, அல்லது காட்டு முராண்டிகள் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்விட்டார்களோ, அல்லது, வேறு என்ன நேர்ந்ததோ, நானறியேன். அப்போது நான் சிறுகுழந்தை," என்று பதில் கூறினாள்.

ரிப் நடுநடுங்கிக்கொண்டே, 'உன் தாயாரெங்கே?' என்று கேட்டான்.

"அவளும் அப்பொழுதே செத்துப் போய்விட்டாள், ஐயா."

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், ரிப்புக்கு, மனதில் ஒரு பக்கத்தில் ஆறுதலும், மற்றொரு பக்கத்தில் அடக்கமுடியாத துக்கமும் உண்டாயிற்று. அந்த ஸ்திரீயையும் குழந்தையையும் கட்டிக்கொண்டு,

"நான்தான் உன் தகப்பன். நான்தான் ரிப்வான் விங்கிள். இங்கே ஒருவருக்கும் ரிப் வான் விங்கிள் தெரியாதா?" என்று கூவிக் கதறினான்.

அங்கே ஆச்சரியப்படாதார் ஒருவருமில்லை. இத்தருணத்தில் ஒரு கிழவி, தள்ளாடித் தள்ளாடிக்கொண்டு அவனருகே வந்து, தன் கண்ணிற்கு நேராகக் கையை வைத்துக்கொண்டு, அவன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்து,

'ஆஹா! ரிப்வான் விங்கிள்! இருபதுவருஷ காலமாக எங்கே போயிருந்தீர் ஐயா? வாரும், வாரும்! நான், உம்முடைய அயல் வீட்டுக்காரியாயிற்றே. உமக்கு நினைவில்லையா?" என்றாள்.

இச்சமயத்தில் அந்த வீதியில் சற்று தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்த, பீடர் வாண்டெர்டாங்க் (Peter Vanderdank) என்பவரைக் கேட்டால், எல்லாருடைய ஸந்தேகமும் தெளிவாகுமென்று, எல்லாரும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். அவர் அக்காலத்துத் தேச சரித்ர வல்லவர். அவர் அருகே வந்து ரிப்பைப் பார்த்தவுடனே அவருக்கு நன்றாக ரிப்பினுடைய ஞாபகம் வந்துவிட்டது. இவன் பழய ரிப் வான் விங்கிள்தான் என்று அவர் உறுதிமொழி கூறிவிட்டு, பிறகு அவ்வூருக் கருகேயுள்ள மலையின் விநோதத்தையும் மகிமையையும் கூறினார். அதாவது:—"இம்மலையையும் இவ்வாற்றையும் முதன் முதல் கண்டுபிடித்த ஹென்ட்ரிக் ஹட்ஸனும் (Hendrick Hudsan) அவருடைய கப்பலில் அவருடன் வந்த ஜனங்களும் இருபது வருஷத்திற் கொருமுறை அம்மலையை வந்து பார்த்து, அவ்விடத்தில் தங்கி ஆட்டமாடுகிறது வழக்கம்; என் தகப்பனாரும் ஒருமுறை அவர்களைப் பார்த்திருக்கிறார். அவ்வாட்டத்தில் அவர்கள் உருட்டும் சர்வாத்தடிகள் ஒன்றோடொன்று முட்டி இடிபோல ஒலித்ததை, ஒருநாள் ஸாயங்காலம் நானும்கேட்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

(இதன்தொடர்ச்சி 156-ம்பக்கம்)

விசேஷக் குறிப்புகள்
NEWS AND NOTES

பூர்வகால தற்கால அதிசயங்கள்:—புராண இதிஹாஸங்கள் சொல்வதெல்லாம் நம்பத் தகாதவையென்றும், மனப்பேயின் கூத்தென்றும் பலவாறாய் எண்ணம்செய்து வருவது வழக்கமாயிருந்து விட்டது. தசரதன் பத்துத்திக்கிலும் ரதத்தைச் செலுத்துபவன், அக்னியாஸ்திரம், ஆகாயவிமானம் என்பவைகளைக் கேட்டாலே பெரு நகைப்பையடைவது வழக்கம். ஆனால் தற்காலத்திய ஆகாயக்கப்பல்கள், டார்பீடோ (Torpedoes), ஸப்மெரீன் (Sub marine), பாம்ப் (Bomb) இவைகளைக் கவனித்து இவைகளின் ஆச்சர்ய சக்திகளை யறிந்தால் ஓஹோ நம்புராண இதிஹாஸங்கள் வெறும் பொய்க்கதைகள் அல்ல, நம் முன்னோர்களுக்கும் இவைகளைப்பற்றியும் இன்னும் சூக்ஷ்மயந்திரங்களைப் பற்றியும் நன்றாய் அறிந்திருந்தார்கள் என்பது வெளியாகும்.

(115 வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அக்கூட்டம் கலைந்தது. ரிப்பினுடைய பெண், அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனாள். மரத்தின்மேல் சோம்பேறியாய்ச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தவன் இவனுடைய பிள்ளையே. நாளடைவில் ரிப் முன்போலவே, அச்சத்திரத்துக்கு வந்து காலங்கழிக்க ஆரம்பித்தான். தான் மலைமேல் அணில் வேட்டையாடியதையும், கிழவனைக் கண்டதையும், மதுவைக் குடித்ததையும், உறங்கியதையும், அங்கு வரும் அனைவருக்கும் விஸ்தாரமாய்ச் சொன்னான். ஆனால், இவன் வேட்டையாடப்போனபோது, அத்தேசம் இங்கிலாந்தின் கீழிருந்து, இவன் வேட்டையாடித் திரும்பி வருவதற்குள் ஸ்வாதீனமடைந்த சரித்திரத்தையும் அக்காலராஜாங்க முறைமையையும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள அவனுக்கு நெடுநாள் பிடித்தது. தன்தேசத்திற்கு அரசனிருந்தாலும் ஸரி; இல்லாவிட்டாலும் ஸரி; அவன் அதற்காக அதிகமாய்க் கவலைப்படவில்லை. அடங்காப் பிடாரியாகிய தன் மனைவி தன்னை அடக்கி ஆண்டுகொண்டிருந்த ஆளுகை தொலைந்ததைப் பற்றி மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தான்.

ரிப்வான் விங்கிளினுடைய சரித்திரம் விரைவில் அந்நாடெங்கும் பரவியது. சிலர் அதை முழுவதையும் நம்பினார்கள்; சிலர் சில விஷயங்களை நம்பாமலும் இருந்தார்கள். ஆனால் அவ்வூராரோ, அதை முற்றிலும் வாஸ்தவமென்றே அங்கீகரித்தார்கள். இன்று வரையிலும், எப்போதாவது கோடையிடி முழங்குமாயின், அப்போது, ஹட்ஸனும் (Hudsan) அவனுடைய நண்பரும் கர்லாக் கட்டையை உருட்டுவதாக, அவ்வூரார் கூறுவது வழக்கம். அவ்வூரிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும், அடங்காப்பிடாரிகளினுடைய கணவர்கள், இன்றுகூட, ரிப்வான் விங்கிளுக்குக் கிடைத்த மது, நமக்குக் கொஞ்சங் கிடைக்காதா" என்று விரும்புவது ஸஹஜமாயிருக்கிறது.

S. நரஸிம்மாசாரி, பி. ஏ.

ஆகாயகமனம்:—தற்காலத்து வழங்கிவரும் ஆகாயக் கப்பல்களில் முக்கியமானவை இருவிதம். அவையாவன ஏரோப்ளேன் (Aero-plane) டெரிஜிபுல் (Dirigible) என்பனவை. இவை இரண்டிற்கும் அனேக தாரதம்யங்கள் உள: ஏரோப்ளேன் அதிக பளுவைத் தாங்காது. ஆனால் வேகமாய்ப்போகும். மணிக்கு, 60, 70 மைலுக்குப்போகிறதாம். ஆகவே எதிரிகள் பீரங்கிகளினின்று எளிதில் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். குண்டுகள் அதன்மேல் பட்டாலும் சீக்கிரத்தில் கீழ் வீழ்த்தப்படாது. டெரிஜிபுல் என்பதோ பளுவைத் தாங்கக்கூடியது. வேண்டுமாயின் ஒரேயிடத்திலேயே ஆகாயத்தில் நிறுத்திப் பார்க்கவேண்டியவை நன்றாய்ப்பார்த்துக் குறிவைத்து சேதம் விளைக்கலாம். பூதாகாரமாயும் வேகம் சுமார் 45,50 மைல்களுக்கு அதிகப்படாததாயும் இருந்தால் கீழிருக்கும் எதிரிகளும் வெகு ஸுலபமாய் அதைத் தரைக்குக் கொணர்ந்துவிடலாம். ஏதாவது ஒருபாகம் சேதமடைந்தாலும் பிறகு உபயோகப்படுவது ப்ரயாஸை. யுத்தகாலங்களில் காலாள், நாவாய்ப்படைகளுக்கு துணையாய் வேவுபார்த்து எதிரிகளின் பலாபலங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் எளிதில் அறிவதில் ஏரோப்ளேன்களே மிக்க சாதகமாயிருக்கின்றன.

***

தந்தியில்லா டெலிபோன்:—ப்ரான்ஸ் தேசத்தில் தந்தியில்லா டெலிபோன் மூலமாய் 300 மைல் தூரம் பேசியிருக்கிறார்களாம். வெளியே கொண்டு போகக் கூடிய டெலிபோன் யந்திரம் நூதனமாய்க் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அதன் ஸ்தம்பத்தின் உயரம் 90 அடியாயினும் மோட்டார் வண்டியில் கொண்டுபோகலாம். ஐந்தாறுபேர் வண்டியினின்றும் அதை இறக்கி 21 நிமிஷநேரத்தில் அதைப் பொருத்தி வெகு ஸுலபமாய் 60 முதல் 120 மைல் தூரம் வரையில் பேசலாமாம்.

எங்கும் கொண்டுபோகக் கூடிய கம்பியில்லாத் தந்தி யந்திரம்:—அமெரிகா ஐக்யமாகாணங்களில் இம்மாதிரி யந்திரங்களை உபயோகிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இதை எங்கு வேண்டுமானாலும் மோட்டார்வண்டியில் கொண்டுபோய் 12 நிமிஷநேரத்தில் நன்றாய்ப்பொருத்தி தந்தியனுப்பலாம். சரியானகாலநிலைகளில் 800 மைல் தூரம் தந்தியனுப்பலாம். இதுவரையில் அதன் மூலமாய் 2500 மைல் தூரமுள்ள இடங்களிலிருந்து தந்திகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

பரோடா மஹாராஜா கேக்வார்.—இவர் ராஜா சக்ரவர்த்தியைவிட நிரம்ப ஐசுவரியவான். இவருடைய வருஷ வரும்படி பத்து லக்ஷம் பவுன் (150-லக்ஷரூபாய்) அவரிடத்திலிருக்கும் ரத்னங்களின் மதிப்பு, இருபது லக்ஷம் பவுன் (300 லக்ஷம் ரூபாய்) தர்பார் நடத்தும் சமயத்தில் மஹாராஜா ஒரு வைர மாலையைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறார். அந்தமாலையிலிருக்கும் வைரத்தின் விலை 80,000 பவுன். இவர் ஸம்ஸ்தானத்தில் வித்யாபிவிருத்தி விஷயமாய் அதிகப்பணம் செலவு செய்கிறார்.

Sir Edward Grey,
Secretary, Foreign affairs
ஸர் எட்வர்ட் க்ரே, அந்நியதேச மந்திரி

Mr. Winston Churchil,
First Lord of the Admiralty
மிஸ்டர் சர்ச்சில், கப்பற்படைப் பாதுகாப்பிற்கான மந்திரி

Mr. Asquith,
Prime Minister
மிஸ்டர் ஆஸ்க்வித், பிரதம மந்திரி

Earl Kitchener, Minister for War

எர்ல் கிச்சனர், ப்ரிட்டிஷ் யுத்த மந்திரி

Vice-Admiral Sir John Jellicoe,
Commander, British Fleet

வைஸ்-அட்மிரல் ஸர் ஜான் ஜெல்லிகோ
ப்ரிட்டிஷ் கப்பல் படையின் தலைவர்

General Von Kluck

ஜனரல் வான் க்ளுக்
ஜர்மானிய படைத் தலைவர்